BETTY J. EADIE

IMBRATISATA DE LUMINA

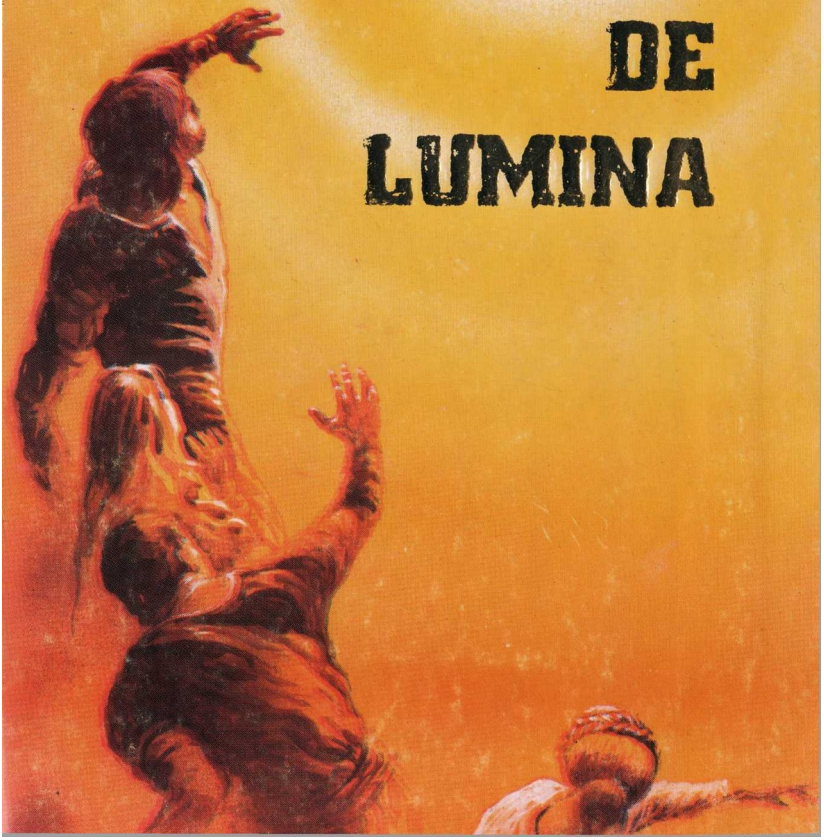

COLECTIA LA FRONTIERELE CUNOASTERII
Fantasma
Locul I 57 de saptamani
in New York Times Best Seller
"Cea mai detaliata si mai profunda experienta a trecerii pe langa moarte."
KIMBERLY CLARK-SHARP- Presedintele Asociatiei pentru studiul experientelor trecerii pe langa moarte, din Seattle.
Exista un mare secret in "Imbratisata de lumina". Este un secret pe care il stiti deja. Este un lucru pe care marii profeti si conducatori spirituali au incercat sa ni-l spuna de mii de ani. Betty Eadie l-a invatat aproape murind. Are puterea de a va schimba existenta.
Melvin Morse, M.D.
Sub acest aspect, se poate zice ca pentru Betty moartea nu a fost un intuneric, ci o iluminare.
Dar pentru ca putini dintre noi au sansa de a trai aceasta iluminare in mod direct, precum Betty J. Eadie, este util sa citim cartea care urmeaza. Sa o citim cu prudenta, cu intelepciune, dar si cu luare aminte.
Radu Comanescu
EDITURA PYGMALION PLOIESTI
PRET 2353 lei
ISBN 973-9207-10-3

COLECŢIA LA FRONTIERELE CUNOAŞTERII
FANTASMA

BETTY J. EADIE

ÎMBRĂŢIŞATĂ DE LUMINĂ

BETTY J. EADIE
— în colaborare cu Curtis Taylor –
ÎMBRĂŢIŞATĂ DE LUMINĂ

Traducere din limba engleză de
Radu Comănescu

EDITURA PYGMALION PLOIEŞTI – 1995 – Copertă: Riess WALTER

BETTY J. EADIE
EMBRACED BY THE LIGHT
1992 by Betty J. Eadie

1995 Editura Pygmalion Ploieşti[1]

ACEASTĂ CARTE ESTE DEDICATĂ:

Luminii, Domnul şi Mântuitorul meu Iisus Christos, căruia îi datorez tot ceea ce am. El este „Substanţa” de care mă reazăm; fără el aş cădea.

Minunatului meu soţ Joe, care a fost o

1 *Nota corectură MMXII:*
Paginile începând cu pag. 25 din scanul ctrl sunt din versiunea 2009 a cărţii.

„stâncă” omenească de tărie şi încurajare.

Celor opt copii ai mei: Donna Marie, Cheryl Ann, Glenn Allen, Cynthia Carol, Joseph Lee, Stewart Jeffery, Thomas Britton şi Betty Jean, toţi. Fiind sarea şi aroma vieţii mele.

Şi, la sfârşit dar nu în ultimul rând, celor opt nepoţi ai mei: Kurt Andrew, Jessica Elizabeth, Zachary Britton, Natalie Kathleen, Stephanie Leigh, Andrea Meggan, Jennifer Leanne şi Keona Marie.

Aceşti mititei sunt bijuteriile de pe coroana mea.

Cuprins

Prefaţă
*
Prima noapte 25
Noaptea se adânceşte 35
A doua zi *41*
Moartea mea 47
Tunelul 53
îmbrăţişată de Lumină 55
Legile 67
Vindecarea – şi moartea 75
Maşinile de ţesut şi biblioteca *85*
Grădina *91*
Petrecerea de bun venit *95*
Numeroasele lumi *99*
Alegerea unui corp *103*
Beţivul
Rugăciunea *115*
Consiliul înţelepţilor *119*

Despărţirea *129*
întoarcerea 233
Recuperarea *141*
îngerul meu special *145*
Despre autoare *155*

PREFAŢA LA EDIŢIA AMERICANĂ

Am învăţat mai multe despre experienţele pe pragul morţii citind „îmbrăţişată de lumină” decât din orice altă experienţă a vieţii mele, inclusiv zece ani de studiere a experienţelor pe pragul morţii (NDE) şi de investigare a copiilor şi adulţilor care, au supravieţuit morţii clinice. „Îmbrăţişată de lumină” este nu numai povestea morţii lui Betty Eadie în timpul operaţiei chirurgicale şi revenirea ei la viaţă; este de fapt o călătorie în înţelesul acestei vieţi. Îmi aduc aminte de un tânăr care le-a spus părinţilor după ce a supravieţuit unui atac de cord: „Vreau să vă spun un secret minunat – urcam pe o scară spre cer”. Acest tânăr era prea tânăr pentru a explica ceea ce voia să zică. Cartea de faţă conţine acelaşi minunat secret. Nu este un secret despre viaţă după moarte; este un secret despre viaţă.

O NDE este, de fapt, experienţa morţii. Vom trece cu toţii prin ea când vom pieri – bogaţi sau săraci, criminali sau sfinţi. Obişnuiam să cred că atunci când murim, pur şi simplu intrăm în întuneric şi ne sfârşim vieţile. Ca medic de stare critică, văzusem mulţi copii şi adulţi murind şi n-aveam niciun motiv să cred altceva. Abia după ce m-am ostenit să-i întreb pe cei care

supravieţuiseră morţii clinice despre cum a fost trăirea lor am aflat că procesul morţii este adesea vesel şi spiritual. Întunericul nu ne aşteaptă la capătul vieţii, ci mai degrabă o lumină iubitoare – o lumină, zicea un copil, care „are o mulţime de lucruri bune în ea”.

NDE-urile nu sunt produse de lipsa de oxigen a creierului, sau de droguri, său de psihologice evocate prin spaima de moarte. Aproape douăzeci de ani de cercetare ştiinţifică au documentat faptul că asemenea experienţe sunt un proces natural şi normal. Noi am delimitat chiar o zonă a creierului care ne permite să trăim experienţa. Aceasta înseamnă că experienţele pe pragul morţii sunt absolut reale, şi nu halucinaţii ale minţii. Ele sunt la fel de reale ca şi orice altă capacitate umană; sunt la fel de reale ca matematica, la fel de reale ca limbajul.

Cu doar opt ani în urmă grupul meu de cercetare de la Universitatea din Washington şi Spitalul pentru Copii din Seattle a publicat această informaţie în revistele Asociaţiei Medicale Americane pentru

Pediatrie. Deşi această cercetare a fost reprodusă de cercetători din întreaga lume, inclusiv de Universitatea din Florida, de Spitalul pentru Copii din Boston, şi de Universitatea din Utrecht în Olanda, încă nu este larg înţeleasă de către populaţie. Din nefericire. Societatea noastră nu a acceptat încă progresele ştiinţei în înţelegerea procesului morţii, progrese care s-au înregistrat în ultimele două decade. Avem nevoie disperată de a ne reeduca asupra faptului că

suntem fiinţe spirituale în aceeaşi măsură în care suntem maşini biologice. Atâtea probleme ale societăţii noastre, inclusiv criza în îngrijirea sănătăţii, moartea cu demnitate, cultul lăcomiei care ne-a ruinat economia, ruşinea naţională a copiilor şi femeilor fără adăpost, toate izvorăsc dintr-o lipsă a înţelegerii că noi suntem fiinţe spirituale care depind tacit unele de altele.

„Îmbrăţişată de lumină" ne învaţă că vieţile noastre individuale sunt importante şi pline de sens. Sunt mereu şocat de faptul că aceia care au intrat în lumina lui Dumnezeu la sfârşitul vieţii se întorc cu un mesaj simplu şi minunat: „Iubirea este supremă... Iubirea trebuie să conducă... Noi ne creăm propriile noastre vecinătăţi prin gândurile pe care le gândim... Suntem trimişi aici pentru a trăi viaţa plenar, pentru a o trăi din abundenţă, pentru a afla bucurie în propriile noastre creaţii, pentru a experimenta atât eşecul, cât şi succesul, pentru a ne folosi liberul arbitru ca să ne extindem şi să ne amplificăm vieţile". Betty nu se întoarce din moartea clinică purtând pretenţii grandioase de edificare a linei noi biserici sau de a vindeca miraculos boli, ci mai degrabă cu un simplu mesaj de iubire. Înţelesul experienţei pe pragul morţii este unul despre care toţi ştim că e adevărat, dar pe care l-am uitat: „Trebuie să ne iubim unul pe altul. Trebuie să fim blânzi, să fim toleranţi, să slujim în mod generos

Această carte este de fapt un jurnal al experienţei pe pragul morţii, scris ca o poveste simplă şi minunată pe care o putem înţelege cu toţii. Eu nu am trecut niciodată printr-o experienţă

pe, pragul morţii, nici măcar prin vreo experienţă spirituală pe care s-o pot identifica, şi eram oarecum sceptic asupra a ceea ce numeroşi oameni îmi împărtăşeau. În mod cert, partea mea cea mai dificilă pentru scepticul care vrea să înţeleagă este priceperea senzaţiei de decorporalizare (afară din corpul fizic) sau cum ar putea moartea să fie o experienţă plăcută. Cartea lui Betty Eadie ilustrează stadiile experienţei cu o scriere superbă care acoperă acest gol; ea face accesibil neînţelesul.

Pe când ea începuse să moară, şi-a simţit trupul devenind tot mai slab. Atunci „am simţit o zvâcnire de energie, un pocnet sau o eliberare înlăuntrul meu. Prima mea impresie era că mă eliberasem. Nu era nimic nenatural în legătură cu această experienţă”. Apoi ea şi-a întâlnit spiritele păzitoare care au ajutat-o să înţeleagă lucruri importante despre viaţa ei, iar apoi să-şi înţeleagă relaţia cu propria-i familie. Ele au ajutat-o în trecerea întru moarte. A intrat în întuneric şi a călătorit printr-un tunel întunecat. „Am crezut că acesta trebuie să fie locul unde se afla valea umbrei morţii”, spune ea. „Niciodată în viaţă nu am simţit o linişte mai mare”.

Experienţa ei pune întrebări pe care oamenii mi le-au pus ani la rând asupra NDE-urilor – întrebări la care nu putusem niciodată să răspund. Ea îşi desene panoramarea vieţii de cealaltă parte şi cum nu a fost judecată de ceilalţi, ci mai degrabă de ea însăşi. Ea explică semnificaţia şi cauzele unor experienţe negative pe pragul morţii şi de ce unii oameni sunt profund tulburaţi de

trăirea lor. Ea explică de ce viaţa este adesea grea şi de ce lucruri rele se întâmplă oamenilor buni. Ea explică de ce oamenii care au murit sunt adesea refractari la ideea de a se întoarce în trup. „Greutatea împovărătoare şi răceala trupului erau spune ea. „După bucuria libertăţii spirituale, devenisem din nou prizoniera cărnii”.

Betty nu numai că a avut o NDE ca adult, dar a fost pregătită pentru aceasta printr-o NDE trăită în copilărie. Copiii au experienţe pe pragul morţii simple şi pure, netulburate de aşteptări religioase ori culturale. Ei nu-şi reprimă trăirea precum fac frecvent adulţii şi acceptă fără probleme implicaţiile spirituale ale vederii lui Dumnezeu. Nu voi uita niciodată o fetiţă de cinci ani care mi-a spus ruşinoasă: „Am vorbit cu Iisus şi el a fost drăguţ. Mi-a zis că nu era încă vremea mea să mor”. Copiii îşi reamintesc NDE-urile mult mai des decât adulţii, iar ca rezultat al experienţei lor ei par a se descurca mai uşor în acceptarea şi înţelegerea propriei lor spiritualităţi că adulţi. Dacă mai au o NDE ca adulţi, ea este de obicei extraordinar de puternică şi completă.

Betty Eadie ne reaminteşte că importanţa experienţelor pe pragul morţii constă în ceea ce ne învaţă ele despre viaţă. Doar în ultimele câteva sute de ani noi am decis că nu există duh în om – şi deci nici viaţă după moarte. Aceasta ne-a condus direct la o spaimă de moarte nenaturală care ne pătrunde vieţile şi ne împiedică să trăim viaţa [din plin, Betty ne învaţă că ştiinţa faptului că moartea este un fenomen spiritual nu ne duce la dorinţa de a muri, ci mai degrabă la dorinţa de

a ne trăi viaţa mai complet. „Acum ştiam că există într-adevăr un Dumnezeu”, spune ea. „Nu mai credeam doar într-o Putere Universală… Am văzut o fiinţă iubitoare care a creat universul”.

O fetiţă mi-a povestit că atunci când a murit, ea a aflat „Aveam o nouă viaţă”. Mi-a zis că deşi auzise despre rai la Şcoala Duminicală[2], nu credea cu seriozitate în el. După ce murise şi revenise la viaţă, simţea astfel: „Nu îmi mai este teamă de moarte, căci am aflat câte ceva despre chestia asta acum”. Nu dorea să mai moară o dată, ci mai degrabă, aflase că „viaţa este pentru trăit, iar lumina este pentru mai târziu”. Am întrebat-o cum a schimbat-o experienţa, iar ea a tăcut mult timp şi a spus: „E plăcut să fii plăcut”.

„Îmbrăţişată de lumină” ne învaţă aceeaşi lecţie: „Dacă suntem buni, vom avea bucurie.”. Betty l-a întrebat pe Iisus: „De ce n-am ştiut asta dinainte?” Şi i s-a spus: „Înainte de a simţi bucuria, trebuie să simţi jalea”. Această simplă afirmaţie a modificat felul în care înţelegeam viaţa. Este ceva pe care-l ştiam „dinainte”; de fapt, l-am auzit toată viaţa mea. Mi-am dat seama, după citirea cărţii lui Betty, că întreaga mea viaţă a fost schimbată. Că trebuia să mă reconectez la adevărurile simple pe care le ştiusem mereu dar le ignorasem.

Ca indian băştinaş american, Betty a fost la un internat pe când era mică. La intrarea în şcoală era o pancardă mare pe care scria: „Unde nu

---

2 Şcoală cu caracter religios, organizată de diverse congregaţii

există viziune, oamenii pier”. Societatea noastră a pierdut înţelegerea propriilor sale credinţe spirituale şi viziuni. Aceasta a condus drept la încurcătura macabră pe care am făcut-o din fenomenul morţii, cu pacienţi care pier ascunşi prin spitale în compania rece a aparatelor, nu lângă rude sau prieteni. Am uitat cum să murim, ca şi cum moartea n-ar fi o parte din viaţa noastră de zi cu zi. În acelaşi timp, am uitat cum să trăim. Joseph Campbell, marele specialist în mituri, a afirmat că multe din problemele noastre modeme, de la consumul de droguri până la violenţa urbană, vin direct din lipsa noastră colectivă de viziune spirituală. [Am uitat că vieţile noastre cotidiene sunt importante din punct de vedere spiritual.

Există un mare secret în „îmbrăţişată de lumină”. Este un secret pe care îl ştiţi deja. Este un lucru pe care marii profeţi şi conducători spirituali au încercat să ni-l spună de mii de ani. Betty Eadie l-a învăţat aproape murind. Are puterea de a vă schimba existenţa.

Melvin Morse, M.D. (doctor în medicină)

PREFAŢA TRADUCĂTORULUI

Obsesia morţii nu a părăsit niciodată umanitatea. Dimpotrivă, pot afirma că moartea este fenomenul capital pentru conştiinţa umană: pornind de la el se pun întrebări sfâşietoare, se împarte dreptate, se structurează reguli sociale, se poate vorbi despre destin. Mai mult încă, Dumnezeu Însuşi devine interesant pentru mulţi

din pricina meditaţiei asupra morţii. Împărţirea fundamentală a fiinţelor se face în muritoare şi nemuritoare.

Nu mai e nevoie să vă spun că Evanghelia lui Iisus i-a convins pe apostoli abia când au constatat învierea, deci când Mântuitorul s-a revelat mai, puternic decât moartea.

Dinaintea unei obsesii aşa de covârşitoare, atât societatea, cât şi individul au dezvoltat numeroase strategii de convieţuire. Ele se pot clasifica în trei categorii: ignorarea făţişă (materialismul care declară că nu mai e nimic după moarte); tab-ul (din care face parte şi uitarea pe care existenţa cotidiană o impune asupra întrebărilor despre moarte). Scoaterea la iveală (cercetarea şi discutarea sistematică a morţii).

Epoca noastră, a ultimului sfert de secol, e tipică pentru cea de-a treia categorie. Aşa-numitele experienţe pe pragul morţii (NDE), termen impus de dr. Raymond Moody în anul 1975, au declanşat un uluitor reviriment al „ştiinţei morţii” şi un interes public planetar, care a schimbat destinul spiritual al lumii. E suficient să vă spun că un cult important, precum creştinismul ortodox, şi-a limpezit opiniile asupra vieţii de dincolo abia în deceniul 9 al sec. XX şi numai din pricina presiunii credincioşilor, care fuseseră tulburaţi de relatările experienţelor pe pragul morţii.

Cartea pe care am tradus-o aici, la inspirata cerere a editurii „Pygmalion”, conţine o NDE tipică, în toată complexitatea ei. Autoarea, amerindiana Betty J. Eadie, a trăit moartea clinică

în noiembrie 1973, cu doi ani înainte ca dr. Moody să-şi publice celebra lucrare „Viaţă după viaţă”. Totuşi, „Îmbrăţişată de lumină” este o ilustrare vie a concluziilor din studiul lui Raymond Moody, poate chiar o punere a lor în operă.

În opinia mea, marele merit al autoarei (poate chiar misiunea ei pe pământ) a fost faptul că şi-a reamintit numeroase detalii ale întâmplărilor sale de dincolo. Aceste întâmplări nu sunt totdeauna ceea ce par. Mai ales „învăţăturile” primite de Eadie de la spiritul pe care-l numeşte Iisus conţin pasaje neclare, poate chiar eretice. De aceea nu trebuie să facem din relatarea ei un catehism – trebuie să o privim doar ca pe o nouă mărturie despre existenţa postmortem şi despre sentimente benefice ce însoţesc eliberarea duhului din trupul fizic şi perisabil.

Totuşi, pe alocuri, Betty J. Eadie a fost realmente îmbrăţişată de lumină. Astfel, am putut constata (precum veţi face şi dvs., desigur) spectaculoasa transformare a unei fiinţe mediocre, plină de prejudecăţi, speriată şi mai degrabă nerâvnitoare pentru Dumnezeu, într-o propovăduitoare mistică a iubirii fără hotare, transfiguratoare, atotbiruitoare, iubirea antologică prin care Christos a creat Universul şi omul; şi prin care El s-a jertfit apoi, mântuindu-le şi menţinându-le în fiinţă.

Sub acest aspect, se poate zice că pentru Betty moartea nu a fost un întuneric, ci o iluminare.

Iar pentru că puţini dintre noi au şansa de a trăi această iluminare în mod direct, precum Betty

J. Eadie, este util să citim cartea care urmează. Să o citim cu prudenţă, cu înţelepciune, dar şi re aminte.

Harul Domnului nostru Iisus Christos să fie cu voi şi să vă ocrotească.

Prima noapte

Ceva nu era în regulă. Soţul meu, Joe, a părăsit salonul meu de spital cu doar câteva minute mai devreme, dar aveam deja o presimţire neagră. Urma să stau singură toată noaptea, în faţa uneia dintre cele mai înfricoşătoare încercări care mă aştepta. Mintea mea a fost invadată de gânduri referitoare la moarte. Nu mai avusesem de ani de zile astfel de gânduri. De ce m-au asaltat dintr-odată atât de insistent?

Era seara zilei de 18 noiembrie 1973. M-am internat în spital pentru o histerectomie parţială. Aveam 31 de ani şi şapte copii. Altminteri mă aflam într-o stare de sănătate perfectă, dar am optat totuşi pentru a asculta sfatul medicului meu, acela de a-mi face această operaţie. Eram perfect împăcată cu această decizie. La fel şi soţul meu, Joe. Totuşi, ceva mă tulbura în acest moment, ceva ce nu puteam defini.

În anii noştri de căsnicie s-a întâmplat foarte rar să îmi petrec o noapte departe de familia mea. De aceea, am încercat să mă gândesc la ea şi la legăturile speciale care ne uneau. Deşi aveam şase copii acasă (unul din cei şapte a murit când era bebeluş, din cauza aşa-numitului Sindrom al Morţii Subite a Copiilor), nici mie, nici lui Joe nu

ne era uşor să îi lăsăm singuri. Chiar în serile noastre romantice speciale, preferam să rămânem acasă şi să îi lăsăm pe copii să ne pregătească programul. Uneori, aceştia ne găteau o cină specială, ne făceau focul în şemineu şi aprindeau lumânări în sufragerie. Ne alegeau chiar şi muzica, poate nu chiar pe aceea pe care am fi ales-o noi, dar oricum perfectă. Mi-am adus aminte de o seară în care ne-au servit mâncare chinezească pe o măsuţă de cafea decorată şi ne-au pus să stăm pe perne. Au stins apoi luminile, ne-au sărutat în semn de noapte bună şi au urcat în dormitoarele lor, chicotind. Lui Joe şi mie ni s-a părut că am găsit un colţ de rai pe acest pământ.

M-am gândit cât de norocoasă eram alături de un tovarăş de viaţă atât de bun şi de iubitor cum era Joe. Acesta şi-a luat o zi de concediu de la serviciu pentru a fi alături de mine înainte de a intra în spital şi plănuia să îşi mai ia o săptămână pentru perioada în care urma să mă recuperez după operaţie. Împreună cu fiicele noastre mai mari, în vârstă de 14 şi 15 ani, Joe făcea deja planuri pentru o cină specială de Sărbătoarea Recunoştinţei.

Presimţirea neagră a devenit din ce în ce mai apăsătoare. Poate că se datora întunericului din salon, acel întuneric de care mi-a fost atât de teamă când eram copil. Sau poate că se datora unei alte experienţe pe care am trăit-o cu ani în urmă. Mă aflam şi atunci la spital, iar ceea ce s-a întâmplat nu a contenit niciodată să mă umple de uimire şi de întrebări.

Când aveam patru ani, părinţii mei s-au

despărţit. Tata obişnuia să spună că „însurătoarea cu o indiancă în acele vremuri era probabil cel mai rău lucru pe care îl putea face un bărbat alb”. Tata era un scoţian-irlandez cu părul blond, în timp ce mama era o indiancă sioux sută la sută. Fiind a şaptea din zece copii, nu prea am avut ocazia să îmi cunosc bine părinţii înainte ca aceştia să se despartă. După despărţire, mama s-a întors în rezervaţia ei, în timp ce tata s-a dus să locuiască cu părinţii săi, în oraş. Şase dintre noi, copiii, am fost plasaţi într-o şcoală catolică cu internat.

În prima iarnă pe care am petrecut-o la internat, am început să tuşesc foarte tare şi să tremur încontinuu. Eram 40 de fete în acelaşi dormitor uriaş. Îmi amintesc că într-o noapte m-am dat jos din pat şi m-am urcat în patul surorii mele, Joyce. Ne-am îmbrăţişat şi am început să plângem, eu din cauza febrei, iar ea de teamă pentru mine. Când una dintre Surori a venit să facă rondul de noapte, m-a descoperit şi m-a condus din nou la patul meu, care era umed şi rece din cauza transpiraţiei. Joyce a încercat să o convingă pe Soră că sunt bolnavă, dar nu a avut niciun succes. În cele din urmă, în cea de-a treia noapte, am fost dusă la spital.

Medicul mi-a diagnosticat o dublă pneumonie şi o tuse persistentă, după care i-a spus unei asistente să îmi contacteze părinţii. Îmi amintesc perfect că i-a spus asistentei că nu se aşteaptă să supravieţuiesc peste noapte, în timp ce zăceam în pat, arzând din cauza febrei, am adormit şi m-am trezit de mai multe ori. La un moment dat, am simţit mâini care îmi atingeau capul. Când m-am

uitat în sus, am văzut o asistentă aplecată deasupra mea. M-a mângâiat pe păr şi a spus: „Nu este decât un copil”. Nu voi uita niciodată bunătatea pe care am simţit-o în acele cuvinte. M-am ghemuit şi mai tare între pături şi m-am bucurat de căldura lor. Cuvintele asistentei mi-au redat starea de pace interioară. De aceea, mi-am închis ochii şi am încercat să adorm din nou.

M-am trezit tocmai când medicul spunea: „E prea târziu. Am pierdut-o”. Am simţit cum capul îmi este acoperit cu un cearşaf. Mă simţeam extrem de confuză. De ce era prea târziu? Mi-am întors capul şi m-am uitat prin salon, lucru care nu mi s-a părut deloc ciudat, deşi eram acoperită cu cearşaful. I-am văzut pe medic şi pe asistente stând în picioare lângă patul meu. Mi-am dat seama că patul meu strălucea mai puternic decât de obicei. De fapt, mi s-a părut uriaş, şi îmi amintesc că m-am gândit: „Eu sunt ca un gândac maroniu în acest pat alb, uriaş”. Apoi, medicul a plecat, iar eu am devenit conştientă de o altă prezenţă în imediata mea apropiere. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu mai sunt aşezată în pat, ci mă aflu în braţele cuiva. Am privit în sus şi am văzut un bărbat cu o barbă frumoasă şi albă care se uita la mine. Barba lui mă fascina. Părea să strălucească de-a dreptul, emanând o lumină alb-strălucitoare. Am început să râd şi i-am răsfirat barba cu mâinile, făcând rotocoale pe degetele mele din firele de păr. Mă simţeam perfect împăcată şi absolut fericită alături de el. Bărbatul m-a legănat cu blândeţe în braţele sale puternice, şi deşi nu ştiam cine este, am simţit că nu mai

doresc să îl părăsesc niciodată.

„Respiră din nou!” a strigat o asistentă, iar medicul s-a întors alergând în salon. Salonul mi s-a părut diferit însă.

Era mai mic şi mult mai întunecat decât cel de dinainte. Cât despre bărbatul cu barba albă, acesta dispăruse. Corpul meu era complet transpirat din cauza febrei, iar eu mă simţeam extrem de speriată. Medicul a aprins lumina, după care m-au mutat în primul salon.

Când părinţii mei au ajuns, li s-a spus că aproape că m-au pierdut. Am auzit cuvintele, dar nu le-am înţeles.

Cum ar fi putut să mă piardă? Doar nu m-am mişcat nicio clipă de acolo! Oricum, eram fericită să fiu din nou alături de părinţii mei, de oameni care mă cunoşteau şi care mă iubeau, la fel ca bărbatul cu barba albă. I-am întrebat pe părinţi cine era acel bărbat şi unde a dispărut, dar ei nu au înţeles despre ce vorbesc. Le-am povestit despre medicul care a spus că era prea târziu şi despre bărbatul cu barba albă de lumină care a venit şi m-a luat în braţe, dar părinţii mei nu au ştiut ce să îmi spună. De-a lungul întregii mele copilării, mi-am amintit constant de această experienţă unică, care m-a ajutat să trec prin multe încercări, fiind ca o oază de iubire în care mă puteam relaxa. Amintirea nu s-a schimbat niciodată, şi ori de câte ori mi-o reamintesc simt aceeaşi stare de fericire şi de calm pe care am simţit-o în braţele bărbatului.

Am încercat să retrăiesc din nou această amintire şi în acest moment, în salonul meu

întunecat. Încă din acei ani de la începutul copilăriei mele, întunericul m-a îngrozit întotdeauna. Acum m-am trezit din nou în această stare de beznă, cu un presentiment straniu. Moartea părea să umple întregul salon. Gândurile mele au devenit obsedate de ea. Moarte. Moarte şi Dumnezeu. Cele două concepte păreau unite pentru totdeauna. Oare ce mă aştepta în lumea de dincolo? Dacă ar fi să mor mâine, ce aş descoperi? Moartea eternă? Un Dumnezeu răzbunător? Nu eram prea sigură care era răspunsul corect. Şi cum arăta Dumnezeu? Tot ce puteam spera era că Acesta *nu* arăta aşa cum ne-a fost descris la internatul catolic.

Îmi mai amintesc încă cum arăta clădirea sinistră a internatului catolic, cu zidurile sale înalte din cărămizi şi cu camerele sale reci şi întunecoase. Dormitoarele băieţilor erau despărţite de cele ale fetelor printr-un gard de sârmă, iar un alt gard înalt înconjura întregul perimetru al şcolii.

Eram complet izolaţi de lumea exterioară şi foarte departe unii de ceilalţi. Îmi amintesc perfect de prima dimineaţa în care am fost internaţi şi în care fraţii mei au fost trimişi către o parte a gardului, în timp ce eu şi surorile mele am fost trimişi în partea opusă. Nu voi uita niciodată teama din ochii fraţilor mei, în timp ce se uitau în urmă la noi, pentru ultima dată. Am crezut atunci că inima mea va exploda.

Eu şi surorile mele am fost duse într-o cameră micuţă, în care măicuţele ne-au deparazitat cu tot felul de chimicale şi ne-au tăiat

părul. Apoi ne-au dat câte două uniforme, una de o anumită culoare, pe care urma să o purtăm timp de o săptămână, şi alta de o culoare diferită, pe care urma să o purtăm în săptămâna următoare. Sora noastră mai mare, Thelma, pe care o numeam cu toţii Sis, a fost separată de noi şi trimisă într-o altă cameră, cu fete de vârsta ei. În prima noapte, m-am aliniat împreună cu Joyce şi cu celelalte fete, după care am fost trimise în dormitorul comun, unde am rămas în picioare lângă pat până când o Soră a fluierat dintr-un fluier. Ne-am urcat imediat în paturi, după care lumina a fost stinsă şi camera încuiată din exterior. Faptul că eram încuiată într-o cameră aflată într-o beznă absolută m-a umplut de spaimă. Am continuat să aştept astfel în această stare de teroare, până când – slavă cerului – m-a cuprins somnul.

Duminica, toţi elevii trebuiau să meargă la biserică. Erau singurele momente în care eu şi surorile mele ne puteam vedea fraţii, aflaţi în partea opusă a capelei. În prima duminică, am încercat să îmi croiesc drum printre celelalte fete pentru a-mi putea vedea mai bine fraţii, dar am primit o lovitură în cap. Surorile se foloseau de un băţ lung din lemn cu o minge de cauciuc la capăt pentru a ne corecta comportamentul în biserică. Aceasta a fost prima lovitură dintr-un lung şir care avea să urmeze. În acea primă *zi,* mi se părea dificil să înţeleg la ce foloseau clopotele şi când trebuia să îngenunchez, aşa că am primit noi şi noi lovituri. Oricum, am reuşit să îmi văd fraţii, iar acest lucru a meritat orice pedeapsă pe care aş fi

primit-o.

La şcoală am fost învăţaţi despre Dumnezeu şi am aflat astfel foarte multe lucruri pe care nu le-am ştiut niciodată. De pildă, ni s-a spus că noi, indienii, eram păgâni şi păcătoşi. În mod evident, am crezut toate aceste lucruri. Călugăriţele erau ceva cu totul special în ochii lui Dumnezeu şi ni s-a spus că se aflau acolo pentru a ne ajuta. Sora mea, Thelma, era bătută adeseori cu o nuia, după care trebuia să îi mulţumească Surorii care a bătut-o; în caz contrar, era bătută din nou. Văzând cum arată şi cum se comportă slujitoarele lui Dumnezeu, am început să mă tem foarte tare de El. De altfel, tot ce ne-au învăţat Surorile nu a făcut decât să îmi amplifice şi mai mult această frică de Dumnezeu, care mi se părea o fiinţă veşnic mânioasă, nerăbdătoare şi foarte puternică, ceea ce însemna că probabil mă va distruge sau mă va trimite direct în iad în Ziua Judecăţii de Apoi, sau poate chiar înainte, dacă aveam să-l înfurii în vreun fel. Singura mea speranţă era că nu mă voi întâlni niciodată cu acest Dumnezeu despre care ni se vorbea la şcoala catolică.

M-am uitat la ceasul mare de pe perete. Nu trecuseră decât câteva minute de la plecarea lui Joe. *Doar câteva minute!!* Luminiţa de deasupra chiuvetei din salon nu producea decât atâta lumină cât să creeze tot felul de umbre, care îmi evocau amintirile de coşmar din copilărie. Datorită izolării pe care o simţeam, mintea mea a luat-o razna, gonind pe coridoarele întunecate ale amintirilor mele. Trebuia neapărat să o controlez pentru a-mi regăsi pacea; în caz contrar, eram

conştientă că noaptea nu va trece deloc uşor. Am încercat să descopăr gânduri mai fericite din trecutul meu.

O rază de lumină a început să strălucească în mintea mea.

* * *

Şcoala Brainard de Pregătire a Indienilor era condusă de metodişti wesleyeni. Nu voi uita niciodată panoul mare pe care l-am văzut în prima zi când am ajuns acolo şi pe care scria: „Acolo unde nu există viziune, oamenii pier”. De bună seamă, m-am gândit atunci că mesajul se referea doar la indieni şi că, fiind o şcoală de pregătire, scopul ei era să ne lărgească viziunea. Această idee era întărită şi de alte panouri pe care le-am văzut în oraş, pe care scria: „Nu este permis accesul indienilor şi al câinilor”.

Şcoala Brainard de Pregătire a Indienilor s-a dovedit în cele din urmă o experienţă mai pozitivă decât cele anterioare pe care le avusesem până atunci. Atmosfera din şcoală era mai prietenoasă şi mai puţin formală, iar profesorii păreau să îi aprecieze pe elevi. Cu această ocazie, am aflat că Dumnezeu înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiţi. În locul Dumnezeului mânios şi răzbunător pe care îl cunoscusem anterior, aceşti oameni credeau într-un Dumnezeu mai fericit, căruia îi făcea plăcere să ştie că şi noi suntem fericiţi. Atunci când participam la slujbe, oamenii din biserică strigau adeseori „Amin!” şi „Aleluia!”, iar nouă ne-a luat ceva timp ca să ne obişnuim cu izbucnirile lor bruşte. Deşi am înţeles că există diferite modalităţi de a-l privi şi de a-l adora pe

Dumnezeu, cred că am rămas tributară viziunii mele anterioare, care mă făcea să cred că Acesta mă va pedepsi atunci când voi muri şi când voi apărea în faţa lui.

În timpul verilor, participam atât la predicile bisericii luterane cât şi la cele ale bisericii baptiste, iar uneori şi la cele ale Armatei Salvării. Niciodată nu mi s-a părut atât de importantă biserica la care mă duceam, cât faptul că mă duceam la biserică. Pe măsură ce am crescut, curiozitatea mea referitoare la Dumnezeu s-a amplificat, întrucât mi-am dat seama că Acesta joacă un rol important în viaţa mea. Ce-i drept, nu prea ştiam în ce constă acest rol sau în ce fel mă va afecta el când voi mai creşte. Mă rugam uneori lui, în speranţa că voi obţine răspunsuri, dar nu aveam sentimentul că mă aude. Cuvintele mele păreau să se risipească pur şi simplu în aer. La vârsta de 11 ani, mi-am adunat tot curajul şi am întrebat-o pe directoarea şcolii dacă ea crede cu adevărat în Dumnezeu. Eram convinsă că dacă deţine cineva răspunsul corect, *ea* era aceea! în loc să îmi răspundă la întrebare, directoarea mi-a tras însă o palmă, întrebându-mă cum îndrăznesc să pun la îndoială existenţa lui Dumnezeu. M-a invitat să îngenunchez şi să mă rog pentru iertare, lucru pe care l-am şi făcut. Oricum, mi-a intrat în cap că sunt sortită iadului din cauza lipsei mele de credinţă, dat fiind că pusesem la îndoială existenţa lui Dumnezeu. În sinea mea, eram convinsă că Acesta nu mă va ierta niciodată.

În vara aceluiaşi an, m-am mutat împreună cu tatăl meu şi am trăit o experienţă care m-a

paralizat de teamă, într-o noapte, după ce m-am pus în pat, am tras perdeaua ferestrei de lângă mine şi am început să privesc stelele şi norii de pe cer, lucru care mi-a plăcut încă de când eram foarte mică. Subit, am surprins o rază de lumină care cobora trecând printr-un nor şi am îngheţat de spaimă. Raza se mişca dintr-un loc în altul, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Am fost convinsă că acesta este Iisus, care vine a doua oară pe Pământ, aşa că am ţipat din răsputeri. La şcoală mi se spusese că Iisus va veni ca un hoţ, în timpul nopţii, şi că îi va lua cu el pe cei drepţi, arzându-i în schimb pe cei răi. Lui tata i-a luat ore întregi ca să mă convingă că tot ce am văzut era o lumină de avertizare care indica sosirea unui carnaval în oraş. Aceasta a fost prima lumină de avertizare pe care am văzut-o în viaţa mea. Am tras perdeaua şi de atunci nu am mai privit o vreme la stele.

Am continuat să caut însă să aflu în ce constă adevărata natură a lui Dumnezeu. Îmi amintesc că m-am dus la slujbele ţinute de numeroase biserici şi că am memorat cu această ocazie tot felul de citate din Noul Testament. Am ajuns astfel să cred că atunci când omul moare, spiritul lui rămâne în mormânt până în ziua învierii, când va veni Christos şi îi va lua pe cei drepţi cu el. M-am gândit adeseori la acest lucru, temându-mă în continuare de momentul morţii şi de vidul negru care va urma.

Noaptea se adânceşte

Perdelele de la fereastra salonului meu de spital erau trase. Oare eu le trăsesem? Am privit din nou ceasul de pe perete, apoi aproape că m-am dat jos din pat ca să mă conving că nu era scos din priză. Timpul părea să stea pe loc. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva. M-am gândit că poate va veni o asistentă să îmi facă o vizită, sau şi mai bine, că aş putea să sun acasă. Pe noptiera de lângă pat se afla un telefon. M-am aplecat către el şi am format numărul. Câteva momente mai târziu mi-a răspuns Donna, fata mea în vârstă de 15 ani. M-a întrebat imediat dacă mă simt bine. Era o senzaţie minunată să îi aud îngrijorarea şi afecţiunea din voce. I-am răspuns că mă simţeam bine, doar puţin singură. „Tata nu a ajuns încă”, mi-a spus ea. Inima mea s-a oprit. Simţeam o nevoie disperată să vorbesc cu el. „Mamă? Te simţi bine?”, m-a întrebat Donna. „Da, da, mă simt bine”, i-am răspuns eu. În realitate, mi-aş fi dorit să îi spun: „Te rog, trimite-l pe tata înapoi! Cât mai repede!” Starea mea de nelinişte interioară continua să se amplifice.

Am auzit câteva voci subţiri la celălalt capăt al firului. „Vreau să vorbesc cu mama”, „Hei, dă-mi telefonul!”, „Te spun lui tata, să ştii!” Toate aceste sunete familiare m-au făcut imediat să mă simt mai bine. Am petrecut următoarea jumătate de oră urându-le noapte bună tuturor copiilor mei. După ce am aşezat telefonul în furcă, am simţit că singurătatea mă cuprinde din nou, învăluindu-mă de pretutindeni. Salonul părea şi mai întunecat,

iar distanta dintre spital şi casă mi se părea de un milion de mile, şi nu doar de câţiva kilometri. Viaţa mea era pentru mine familia, iar faptul că eram departe de ea mă speria şi mă rănea. M-am gândit din nou la fiecare dintre copiii mei, şi desigur la soţul meu, Joe, iar acest lucru m-a făcut să mă simt mai bine. În acel moment nimeni din lume nu m-ar *fi* putut convinge vreodată că peste numai câteva ore nu-mi va mai păsa deloc dacă mă voi întoarce vreodată la familia mea, ba chiar că aveam să *mă rog* să nu mă întorc la ei!

Încă de mică am crezut că soţul şi copiii mei vor înlocui familia care mi-a lipsit în copilărie. Mi-am promis încă de atunci că atunci când mă voi mărita, familia mea va fi prima pe lista mea de priorităţi şi cel mai mare refugiu al meu. Mi-am propus să îmi iubesc soţul şi să rămân alături de el la bine şi la greu, astfel încât copiii noştri să poată conta pe faptul că nu ne vom despărţi niciodată.

Când am împlinit 15 ani, am fost trimisă să locuiesc cu mama. Tata era de părere că o domnişoară de vârsta mea ar trebui să trăiască împreună cu mama ei, nu într-un internat sau împreună cu el. La rândul ei, mama avea nevoie de cineva care să o îngrijească pe sora mea mai mică în timp ce ea se afla la muncă. De aceea, am renunţat la şcoală şi am rămas acasă, având grijă de surioara mea. Stând tot timpul în casă, am început să îmi plâng de milă, văzându-i pe copiii din vecini cum se duc dimineaţa la şcoală şi cum se întorc acasă după-amiezile. Încă nu-mi dădeam seama ce ar însemna o educaţie pentru viitorul meu, dar regretam pierderea colegilor mei de

şcoală, inclusiv a celorlalţi fraţi şi a surorilor mele. În scurt timp, am început să mă gândesc că singura modalitate de a scăpa de această soartă tristă era aceea de a mă mărita şi de a-mi începe propria mea familie. Simţeam că viaţa mea era controlată de nevoile celorlalţi şi că timpul trecea, iar eu ratam toate posibilităţile de a fi fericită. Îmi doream propriile mele haine, propriul meu pat şi propria mea casă. Îmi doream un soţ în care să am încredere şi care să mă iubească întotdeauna, orice s-ar întâmpla.

Nu-i de mirare că m-am îndrăgostit iremediabil de primul băiat din vecini, cu care m-am şi măritat în vara următoare. Tata s-a împotrivit categoric, dar acum locuiam cu mama, care m-a susţinut. Aveam 15 ani şi eram foarte naivă, neavând nicio idee în legătură cu adevăratele cerinţe ale unei căsnicii. Imaturitatea noastră şi faptul că aveam viziuni foarte diferite asupra vieţii a pus capăt căsniciei noastre şase ani mai târziu. Visul meu era spulberat şi aveam în suflet o rană care avea să necesite foarte multă răbdare şi foarte multă iubire pentru a se vindeca. Totuşi, nu am regretat niciodată această primă căsnicie, întrucât mi-a dăruit patru copii minunaţi. Am avut la început două fete, Donna şi Cheryl, după care am avut un băiat, pe Glenn, şi o nouă fată, Cynthia, care a murit la vârsta de trei luni de sindromul pe care l-am amintit mai devreme.

L-am cunoscut pe Joe la o petrecere de Crăciun, imediat după ce s-a pronunţat divorţul. Era militar şi era cantonat la Baza Aeriană Stead de lângă Reno, Nevada, unde locuiam la acea

vreme. Joe era la rândul lui divorţat, şi după ce l-am cunoscut mai bine mi-am dat seama că aveam foarte multe lucruri în comun. Avusese o copilărie similară cu a mea şi nutrea aceeaşi dorinţă arzătoare de a-şi întemeia o familie solidă. Se părea că ne potriveam. Chiar şi copiii mei îl simpatizau, dorindu-şi ca Joe să se mute cu noi, poate chiar mai mult decât îmi doream eu (la început). Pe scurt, nu a trecut mult şi ne-am căsătorit.

Încă de la început mi s-a părut prea frumos ca să fie adevărat. Joe avea o blândeţe pe care nu am mai cunoscut-o până la el. Era extrem de răbdător cu copiii, dar suficient de ferm, iar copiii răspundeau la iubirea lui. Practic, se băteau care să fie primul la uşă atunci când Joe venea acasă de la serviciu, noaptea, pentru a-l saluta. Încă de la bun început, Joe a fost pentru ei „tata”, din toate punctele de vedere.

Faptul că *ne doream* să fim împreună, la care se adăuga şi maturitatea noastră în creştere, a fost liantul care ne-a ţinut aproape în toţi aceşti ani. Tot mutându-ne din loc în loc (în funcţie de bazele militare la care era trimis Joe), am fost nevoiţi să ne adaptăm în permanenţă, aşa că ne-am promis unul altuia că vom face tot ce ne va sta în puteri pentru a ne menţine familia unită, cu orice preţ. Pe scurt, puneam amândoi pe primul loc familia, şi abia apoi pe noi înşine.

În luna iulie 1963, Joe a fost transferat la Baza Aeriană Randolph, din San Antonio, Texas. Era o epocă în care tocmai apăreau computerele, iar Joe a fost detaşat să înveţe programarea pe

calculator. În timpul primilor patru ani petrecuţi în Texas, am dat naştere la doi băieţi, Joseph Jr. Şi Stewart Jeffrey.

Practic, trăiam amândoi împlinirea unui vis. Aveam o maşină nouă şi o casă nouă, *cu tot ce trebuia, inclusiv cu aer condiţionat*. Copiii aveau destule haine, iar eu puteam să stau acasă şi să mă ocup de ei. Mă simţeam într-adevăr binecuvântată. Siguranţa şi bucuria pe care le simţeam păreau la o mie de ani distanţă de angoasa şi singurătatea din copilărie sau de nefericirea din timpul primei mele căsnicii. Ştiam totuşi că îmi lipseşte ceva.

Continuam să mă rog, dar relaţia mea cu Dumnezeu mi se părea distantă şi era dublată în continuare de teamă. Ştiam că îmi răspundea din când în când la rugăciuni, aşa cum s-a întâmplat de pildă după divorţ, când m-am rugat să cunosc un bărbat plin de iubire şi de răbdare care să mă ajute să îmi cresc copiii şi când am fost literalmente condusă către Joe. Ajunsesem să cred că Dumnezeu este real şi îşi iubeşte copiii, în pofida tendinţei lui către răzbunare, dar nu prea ştiam cum să integrez această iubire în viaţa mea şi cum să o împărtăşesc cu copiii mei. Am discutat chestiunea cu Joe şi i-am sugerat să începem să mergem la o biserică. Nu a fost deloc entuziasmat, dat fiind că experienţele din prima parte a vieţii sale l-au îndepărtat de religie. I-am respectat punctul de vedere, dar am continuat să caut o cale prin care să inoculez familiei mele un sentiment religios mai puternic. Am participat cu toţii la câteva slujbe în cadrul bisericilor locale, dar

experienţa nu ne-a satisfăcut pe niciunul, aşa că după o vreme am lăsat lucrurile aşa cum erau. În acest fel, convingerile mele religioase au continuat să rămână confuze încă foarte mulţi ani.

Asistenta a intrat în salonul meu şi mi-a întrerupt gândurile. Avea câteva somnifere, dar le-am refuzat, întrucât nutream o mare aversiune pentru orice fel de medicament. Teama mea de medicamente îşi avea originile cu mult timp în urmă, aşa că rareori mi se întâmpla să iau chiar şi o aspirină, preferând de o mie de ori să suport o durere de cap sau să duc o boală pe picioare. După ce asistenta a ieşit, am rămas din nou cu gândurile mele. În liniştea nopţii, mintea mea s-a orientat pentru prima dată asupra operaţiei care mă aştepta peste câteva ore. Oare urma să fie totul în regulă? auzisem multe poveşti legate de oameni care au murit pe masa de operaţie. Oare mă voi înscrie şi eu în această statistică? Prin minte mi-au trecut tot felul de imagini legate de cimitire, de pietre funerare, cruci şi schelete îngropate în sicriele lor. Am început să îmi pun întrebări legate de ultimele rituri, despre care auzisem vag în tinereţe. Am încercat să înţeleg de ce se puneau cruci la capul morţilor. Oare pentru a-i arăta lui Dumnezeu că aceştia au fost nişte sfinţi? Sau pentru că au fost nişte păcătoşi şi aveau astfel nevoie de protecţie împotriva demonilor din iad? Singurătatea şi întunericul au început să mă apese, aşa că am apăsat butonul şi am chemat asistenta.

„Mai aveţi somniferele acelea?”, am întrebat-

o senină. M-am privit confuză, dar mi-a adus pastilele. Le-am luat şi i-am mulţumit, după care femeia a stins lumina şi a ieşit. A mai trecut o vreme până când m-a luat somnul, după care mi-am spus rugăciunea şi m-am culcat.

A doua zi

Dimineaţa a venit rapid, iar razele soarelui au invadat salonul, furişându-se pe după perdele. Operaţia era programată pentru amiază. De aceea, aveam fie posibilitatea să mă trezesc şi să aştept ore întregi, fie să-mi prelungesc plăcerea de a sta în pat. Încă mă simţeam ameţită din cauza somniferelor pe care le luasem ceva mai devreme, sau poate că mă simţeam epuizată din cauza fricii şi a anxietăţii. Acum, văzând lumina dimineţii care îmi lumina camera, m-am relaxat imediat şi am început să-mi amintesc de ultima dată când am fost la spital. Frica pe care am simţit-o astă noapte nu a fost nimic prin comparaţie cu cea pe care am simţit-o atunci. Cel puţin, de data aceasta ştiam ce *trebuia* să se întâmple.

* * *

Joe s-a retras din armată în anul 1967. În faţă avea numeroase opţiuni pentru o nouă carieră civilă. Computerele tindeau să devină o industrie de sine stătătoare, iar pregătirea lui îi permitea să îşi înceapă noua carieră oriunde dorea. Practic, tot ce trebuia să decidem era în ce parte a ţării doream să ne stabilim. În cele din urmă, am optat pentru Pacific Northwest, unde Joe a acceptat o slujbă la o mare companie de aeronautică. Am

pornit de la premisa că noua climă ne va prii după căldura uscată pe care a trebuit să o suportăm în Texas. Urma, de asemenea, să fim aproape de tatăl meu şi de noua lui soţie, care locuiau în Northwest.

La scurt timp după ce ne-am mutat, am rămas însărcinată cu cel de-al şaptelea copil. Nu prea era o surpriză plăcută. Şi eu şi Joe consideram că aveam suficienţi copii, aşa că ne luaserăm toate precauţiile necesare pentru a preveni o nouă sarcină. Cele şase sarcini anterioare îmi slăbiseră corpul, iar medicii mi-au recomandat insistent să nu mai rămân gravidă.

În luna a treia am început să am crampe severe şi hemoragii. Medicii mi-au spus că ceea ce eliminam era de fapt ţesut fetal. Din cauza acestor complicaţii (şi a altora), erau convinşi că voi pierde în scurt timp sarcina. Din cauza hemoragiei care continua, am fost internată în spital pentru o săptămână. Acolo, am aşteptat ca organismul meu să renunţe pe cale naturală la făt. În curând, a devenit evident că sarcina continua, aşa că unul din medici mi-a sugerat să mă gândesc la avort. Medicul era absolut convins că dacă se va naşte, copilului îi vor lipsi anumite membre sau părţi corporale. Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de judecata lui. După ce am discutat cu Joe, am luat decizia să fac un avort.

Cu o zi înainte de operaţia programată, m-am dus la spital pentru a fi examinată de o altă echipă de medici, iar aceştia mi-au sugerat să continui cu avortul. Când să iasă din cameră, ultimul medic mi-a spus: „Nu înţelegem de ce se cramponează

micuţul de pântecul dumneavoastră”. Am simţit cum mă trec fiorii şi atunci mi-a apărut pentru prima dată gândul: „Nu face acest lucru. Trebuie să ai neapărat acest copil. El îşi doreşte să se nască”.

Când Joe a venit să mă viziteze la spital în dimineaţa aceea, i-am repetat ce au spus medicii şi i-am spus că am impresia că micuţul doreşte să se nască. Am discutat împreună ce ar însemna să creştem un copil diform. Niciunul dintre noi nu îşi dorea aşa ceva, dar eu ştiam că nu m-aş mai putea privi în ochi dacă aş avorta acum acest copil. În cele din urmă, Joe a fost de acord cu mine, iar seara ne-am întâlnit cu medicii şi le-am explicat decizia noastră de a păstra copilul. Medicii au fost categorici: trebuia să avortez neapărat fătul handicapat. Au adăugat că niciun medic din lume nu ar fi de acord cu continuarea sarcinii, aşa că nu doreau să mă mai supravegheze.

A doua zi, am început să îmi caut un medic care să mă accepte. În cele din urmă, am găsit un medic tânăr, care tocmai îşi începuse practica privată după ce fusese medic militar la o bază aeriană. Datorită trecutului comun, se simţea apropiat de Joe, aşa că a fost de acord să mă accepte ca pacientă. Considera că micuţul ar putea supravieţui după naştere, dar şi el se temea că s-ar putea naşte diform. Mi-a spus să stau la pat şi mi-a dat o serie de recomandări pe care trebuia să le urmez cu stricteţe.

Joe şi copiii s-au ocupat de toate sarcinile casei, aşa că am profitat de timpul meu liber pentru a urma nişte cursuri la domiciliu şi pentru

a-mi termina liceul. Pe măsură ce trecea timpul şi data naşterii se apropia, deveneam din ce în ce mai speriată. I-am pregătit pe copii pentru posibilitatea naşterii unui copil diform, eventual fără anumite membre corporale, sau chiar mort. În tot acest timp, am încercat să mă liniştesc reamintindu-mi cuvintele primului medic, care îmi spusese: „Nu înţelegem de ce micuţul se cramponează de pântecul dumneavoastră”. Era o epocă în care spitalele nu acceptau prezenţa tatălui în salonul în care avea loc naşterea, iar gândul că trebuia să *înfrunt* acest moment dificil *fără* să-l am pe Joe lângă mine mă îngrozea literalmente. Deşi personalul spitalului a fost în cele din *urmă* de *acord* să îl lase pe Joe lângă mine în timpul naşterii, medicii se temeau de eventuala lui reacţie. I-au spus că dacă va leşina sau va păţi ceva în timpul operaţiei, principala lor responsabilitate era faţă de mine. L-au pus chiar să semneze o declaraţie prin care îi exonera de orice responsabilitate.

Când au început durerile, m-am internat în spital. Era 19 iunie 1968. Eram atât de speriată încât întregul corp îmi tremura fără să îl pot controla. Joe a rămas lângă mine, ţinându-mă de mână şi mângâindu-mă pe păr. A fost nevoit să îmbrace un halat verde şi să poarte o mască albă, la fel ca medicii. Ochii lui albaştri-cenuşii încercau să mă liniştească, dar îmi dădeam seama după felul în care gâfâia că era la fel de îngrozit ca şi mine. Când s-a apropiat momentul naşterii, ne-am strâns puternic mâinile.

După ce copilul s-a născut, l-am privit pe

medic în ochi. Mi-am dat imediat seama că toate acele luni de spaimă şi de angoasă fuseseră inutile. Medicul mi-a aşezat copilul la piept, astfel încât să îl pot ţine. L-am examinat imediat din creştet până la tălpi. Am început să plâng, la fel ca şi Joe. Fiul nostru era perfect sănătos, la fel ca orice alt nou-născut. Atunci când l-am luat în braţe, am ştiut imediat că acest copil şi-a dorit într-adevăr să fie născut de mine.

Deşi nu mi-aş fi schimbat decizia pentru nimic în lume, această sarcină mi-a slăbit foarte tare corpul. În următorii ani am avut tot felul de probleme medicale. În cele din urmă, medicul meu mi-a sugerat să îmi fac o histerectomie. După ce am discutat cu Joe, am decis să accept recomandarea medicului, şi astfel am ajuns în situaţia de acum.

Revenind la dimineaţa operaţiei chirurgicale, o nouă asistentă a intrat în salonul meu şi a văzut că sunt trează. Dorea să îmi facă o injecţie pentru a adormi, în vederea operaţiei care urma. Gândul că mă trezea ca să mă adoarmă mai bine m-a distrat. Probabil că aş fi izbucnit în râs, dar simţeam deja anestezicul circulându-mi prin vene şi căldura lui răspândindu-se prin întregul meu corp. Ca prin vis, am auzit vocea medicului, care spunea: „Este pregătită?” După care în mintea mea s-a făcut beznă.

Când mi-am revenit în simţiri era deja după-amiază. Medicul stătea lângă mine. Mi-a spus că operaţia a reuşit şi că în scurt timp mă voi simţi mai bine. Îmi amintesc că m-am gândit: „Grozav! în sfârşit mă pot odihni, fără să îmi mai fac

probleme în legătură cu operaţia”. După care am adormit la loc.

În acea noapte, m-am trezit şi am privit în jurul meu. Deşi mă aflam într-un salon semiprivat, eram singură. Salonul era decorat frumos, în culori vesele şi solare, galben şi portocaliu. Cam ţipătoare, dar nostime. Am remarcat că avea două paturi, două noptiere, două closete, un televizor şi o fereastră mare chiar lângă patul meu. Cerusem să stau la fereastră, întrucât am suferit încă din copilărie de claustrofobie. Afară era întuneric şi singura lumină din cameră era ledul de deasupra chiuvetei. Am sunat asistenta şi i-am cerut nişte apă. Aceasta mi-a spus că mi s-au pus pe buze cuburi de gheaţă încă din ziua precedentă, dar nu-mi mai aminteam nimic. A adăugat că am primit vizita soţului meu şi a câtorva prieteni, dar nici de asta nu-mi aduceam aminte. În schimb, eram *pe deplin* conştientă de faptul că nu eram machiată, aşa că nu am fost prea încântată la gândul că cineva m-a privit în felul acesta, fără ca eu să fiu măcar conştientă. Mai era apoi şi halatul meu. Când m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că abia dacă acoperea părţile esenţiale ale corpului meu! Ce mai, se pare că trebuia să am o conversaţie cu *Joe* despre aducerea prietenilor lui în astfel de momente stânjenitoare pentru mine…

La orele 21:00, asistenta mi-a adus medicamentele pentru noapte. Cu excepţia unei mici dureri pe care o simţeam în zona operaţiei, nu aveam niciun fel de probleme. Am luat pastilele şi m-am instalat mai bine, ca să mă uit puţin la televizor înainte de a adormi. Probabil că mai mult

am moţăit, întrucât când m-am uitat la ceas, acesta arăta deja orele 21:30. Eram ameţită şi am simţit o nevoie imperioasă de a-l suna pe Joe. Am reuşit cu greu să formez numărul de acasă. Nu-mi mai amintesc ce am discutat. Eram atât de obosită încât tot ce îmi doream era să dorm. Am stins televizorul şi mi-am tras pătura până la cap. Mă treceau fiori prin tot corpul şi mă simţeam mai slăbită decât fusesem vreodată în viaţă.

Moartea mea

Cred că am adormit, dar nu multă vreme, întrucât când am deschis ochii ceasul arăta tot 21:30. Subit, am trăit un sentiment extrem de ciudat. Instinctele mele îmi spuneau că mă aflu într-un pericol iminent. Am privit prin cameră. Uşa era lăsată întredeschisă. Luminiţa de deasupra chiuvetei era încă aprinsă. Am simţit că devin extrem de lucidă şi că teama mea se amplifică necontrolat. Simţurile îmi spuneau că sunt singură şi că organismul meu devine din ce în ce mai slab.

Am încercat să sun asistenta, dar mi-a fost imposibil să îmi mişc braţul. Am trăit o senzaţie teribilă de scufundare, ca şi cum întregul corp mi-ar fi fost golit de sânge. În cap auzeam un bâzâit uşor. Am continuat să mă scufund până când am simţit că trupul meu devine rigid şi fără viaţă.

Atunci, am simţit un val de energie. Era ca şi cum m-aş fi eliberat, iar spiritul meu a fost tras afară din corp, în zona pieptului, ca şi cum ar fi fost atras de un magnet uriaş. Prima mea impresia

a fost aceea că eram liberă. Experienţa nu mi s-a părut deloc nenaturală. Pluteam deasupra patului în apropierea tavanului. Sentimentul de libertate era nelimitat şi mi se părea că îl trăiesc dintotdeauna. M-am întors şi am văzut sub mine un corp zăcând pe pat. Eram curioasă să ştiu cine este, aşa că am coborât către el. Întrucât lucrasem ca asistentă, ştiam foarte bine cum arată un corp mort. De aceea, de îndată ce m-am apropiat de corpul de sub mine, mi-am dat seama că acesta este lipsit de viaţă. Apoi l-am recunoscut: era al meu! Pe pat zăcea propriul *meu* corp mort! Acest lucru nu m-a mirat şi nu m-a speriat. Tot ce am simţit a fost o anumită simpatie pentru el. Mi s-a părut mai tânăr şi mai frumos decât mi-l aminteam eu, iar acum era mort. Era ca şi cum mi-aş fi scos o haină uzata şi aş fi aruncat-o pentru totdeauna, lucru care mi s-a părut trist, întrucât haina era încă utilă şi mai putea fi folosită. Mi-am dat seama că nu mă mai văzusem niciodată într-un spaţiu tridimensional, ci doar în oglindă, care este un plan bidimensional. Ochii spiritului văd însă în mai multe dimensiuni decât cei fizici. Astfel, mi-am văzut corpul din toate direcţiile simultan: frontal, din lateral şi din spate. Am sesizat aspecte ale trăsăturilor mele pe care nu le cunoşteam, fapt care făcea ca imaginea să mi se pară mai completă ca oricând înainte. Probabil că aşa se explica de ce nu m-am recunoscut imediat.

Noul meu corp era lipsit de greutate si extrem de mobil, iar noua mea stare existenţiala mă fascina. Deşi doar cu câteva momente în urmă simţisem durerea din zona operaţiei, acum nu mai

simţeam niciun disconfort. Mă simţeam întreagă din toate punctele de vedere, ca şi cum aş fi fost perfectă. M-am gândit: „Asta sunt eu, cu adevărat”.

Atenţia mi-a fost din nou atrasă către corp. Mi-am dat seama că nimeni nu ştia că am murit şi am simţit nevoia de a spune cuiva. „Sunt moartă, mi-a trecut prin minte, şi nimeni nu ştie acest lucru!” Înainte de a face vreo mişcare, lângă mine au apărut trei bărbaţi. Cu toţii purtau nişte robe frumoase, maronii şi luminoase, iar unul dintre ei avea o glugă pe cap, care nu îi acoperea însă faţa. Toţi aveau talia strânsă cu un cordon auriu, ale cărui margini atârnau. Din ei emana un fel de lumină, dar nu foarte puternică. Mi-am dat atunci seama că şi din corpul meu emana o astfel de lumină şi că luminile noastre au fuzionat, înconjurându-ne pe toţi patru. Nu-mi era deloc teamă. Bărbaţii păreau să aibă în jur de 70 sau 80 de ani, dar mi-am dat seama intuitiv că timpul avea o altă valoare în această lume decât pe Pământ. Am trăit astfel impresia că bărbaţii erau mult mai bătrâni decât păreau, că trăiau practic dintotdeauna. Am intuit în ei o mare înţelepciune, o cunoaştere profundă şi foarte multă spiritualitate. Cred că mi-au apărut în robe tocmai pentru a-mi evoca impresia acestor calităţi. Fără să vreau, am început să mă gândesc la ei ca la nişte călugări şi mi-am dat seama că pot avea încredere în ei. Atunci, mi s-au adresat.

Mi-au spus că m-au însoţit „de eternităţi”. Nu am înţeles ce doreau să spună. Nu puteam înţelege cu uşurinţă nici măcar conceptul de

„eternitate”, darmite de „eternităţi”. Am asociat întotdeauna eternitatea cu viitorul, dar aceste fiinţe mi-au spus că m-au însoţit „eternităţi la rând” în trecut. Îmi era greu să înţeleg. Am început atunci să văd imagini mentale ale unei alte existenţe din trecutul meu, în care m-am aflat în relaţie cu aceşti bărbaţi. Pe măsură ce îmi aduceam aminte, am înţeles în sfârşit că ne-am cunoscut de „eternităţi” şi m-am simţit plină de entuziasm. În minte mi-a apărut conceptul de viaţă anterioara şi mi-am dat seama că moartea nu este altceva decât o „renaştere” într-o viaţă mai profundă a înţelegerii şi a cunoaşterii care transcende timpul. Am înţeles că din perspectiva acestei vieţi eterne, bărbaţii din faţa mea erau prieteni, mei cei mai apropiaţi şi că a fost opţiunea lor să îmi stea alături. Mi-au explicat că au fost îngerii mei păzitori (alături de alţii) în timpul ultimei mele vieţi pe Pământ, dar am simţit că ei erau speciali.

Bărbaţii mi-au spus că am murit prematur. Mi-au transmis o stare de pace şi mi-au spus să nu îmi fac griji, întrucât totul va fi bine. Odată cu starea pe care mi-au transmis-o, am simţit iubirea şi grija lor faţă de mine. Toate aceste sentimente şi gânduri mi-au fost transmise mental, aşa cum se întâmplă în lumea spiritelor, de la inteligenţă la inteligenţă. La început am crezut că îşi folosesc gurile, dar această senzaţie se datora numai obişnuinţei mele din lumea fizică. Spiritele comunică mult mai rapid şi mai perfect, într-o manieră pe care ele o numesc „cunoaştere pură”. Cuvântul cel mai apropiat din limbile de pe

Pământ este „telepatie”, dar nici chiar acest concept nu descrie pe deplin această realitate. Eu puteam să le simt acestor spirite emoţiile şi intenţiile. Le puteam *simţi* iubirea. Tot acest proces mă umplea de bucurie, căci mă iubeau atât de mult. Limbajul meu anterior, cel corporal, era într-adevăr foarte limitat, şi mi-am dat seama că fosta mea capacitate de a-mi exprima sentimentele fusese practic inexistentă prin comparaţie cu capacitatea spiritelor de a comunica în această manieră pură.

Cei trei bărbaţi doreau să îmi împărtăşească multe lucruri; la fel şi eu, dar ştiam cu toţii că prioritățile momentului sunt altele. Mi-am amintit subit de soţul şi de copiii mei şi m-am temut gândindu-mă cât de mult vor fi afectaţi aceştia de moartea mea. Cum se va descurca Joe cu şase copii? Cum vor creşte copiii fără mine? Simţeam nevoia să îi văd din nou, cel puţin pentru a mă linişti.

Singurul gând pe care îl aveam în minte era de a părăsi spitalul şi de a mă duce la familia mea. După atâţia ani în care mi-am dorit o familie, iar apoi am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a mi-o menţine unită, m-am temut să nu o pierd. Sau poate că mă temeam ca ei să nu mă piardă pe mine.

Am căutat imediat o ieşire şi am observat fereastra. Am trecut prin aceasta şi am ieşit afară. În curând aveam aflu că aş fi putut ieşi din cameră prin orice punct al acesteia. Singurul motiv pentru care am preferat să ies pe fereastră erau gândurile mele muritoare, asociate cu limitările

fizice. Mi-am dat seama că m-am autoprogramat să mă deplasez „cu încetinitorul”, întrucât gândeam din perspectiva corpului fizic, deşi corpul meu spiritual se putea deplasa prin orice obiect solid. De altfel, fereastra prin care am trecut era închisă.

Călătoria spre casă a fost ameţitoare. De îndată ce mi-am dat seama că pot face acest lucru, am început să merg cu o viteză incredibilă, fiind doar vag conştientă de copacii care se succedau cu repeziciune sub mine. Nu m-am orientat către o direcţie anume. A fost suficient să mă gândesc la casa mea pentru a mă îndrepta rapid către ea. Într-o singură clipă am ajuns şi am intrat in sufragerie.

L-am văzut pe Joe stând în fotoliul lui preferat şi citind ziarul. Mi-am văzut copiii alergând pe trepte şi mi-am dat seama că ar fi trebuit să se pregătească de culcare. Doi dintre ei se băteau cu perne, aşa cum se întâmplă cu foarte mulţi copii atunci când li se spune să se pregătească de culcare. În timp ce i-am privit pe fiecare în parte, mi-am dat seama că pot vedea crâmpeie din viitorul lor. Am înţeles cu această ocazie că fiecare dintre ei se afla pe Pământ pentru a acumula experienţe şi că, deşi până atunci am crezut că erau „ai mei”, erau de fapt spirite individuale, la fel ca şi mine, cu o inteligenţă care s-a dezvoltat cu mult timp înainte de viaţa lor fizică. Fiecare dintre ei era înzestrat cu o voinţa liberă să-şi trăiască viaţa aşa cum dorea. Am înţeles că nimeni nu avea dreptul să le conteste această voinţă liberă. Eu eram doar cea care îi îngrijea, dar nu

aveam dreptul să le decid viitorul. Deşi la ora actuală nu-mi mai aduc aminte în ce consta aceasta, am realizat atunci că fiecare dintre copiii mei avea propria agendă pentru actuala viaţă, şi că atunci când şi-o vor îndeplini, şi ei vor părăsi acest plan terestru. Am anticipat o parte din încercările şi dificultăţile cu care se vor confrunta de-a lungul vieţii, dar mi-am dat seama că acestea le erau necesare pentru a evolua. Nu aveam niciun motiv mă tem sau să fiu întristată. În final, fiecare dintre ei avea să se descurce, şi am înţeles atunci că nu va trece mult şi ne vom reîntâlni din nou. Subit, am simţit o stare de seninătate. Soţul şi copiii mei, familia pe care mi-am dorit-o atâta, aveau să fie bine. Ştiam că pot merge mai departe fără mine, la fel cum şi eu puteam merge mai departe fără ei.

M-am simţit recunoscătoare pentru această revelaţie şi am înţeles că mi s-a permis să o am pentru ca tranziţia mea prin procesul morţii să îmi fie uşurată.

În continuare, am simţit dorinţa de a-mi continua viaţa şi de a experimenta ceea ce mă aştepta în această nouă dimensiune. M-am simţit atrasă din nou către spital, dar nu-mi mai amintesc călătoria. Se pare că am ajuns instantaneu. Mi-am văzut din nou corpul stând pe patul de spital, la un metru sub mine. Cei trei prieteni ai mei erau încă acolo, aşteptându-mă. Am simţit din nou iubirea şi bucuria lor de a mă ajuta.

În timp ce mă umpleam de această iubire, am ştiut că a sosit timpul să merg mai departe. Am

înţeles că iubiţii mei prieteni, „călugării”, nu aveau să vină cu mine.

Am auzit un zgomot înfundat.

Tunelul

Orice om ştie când se află în prezenţa unei energii colosale. La fel s-a întâmplat şi cu mine. În cameră s-a auzit un zgomot din ce în ce mai puternic, ca de cascadă care se rostogolea. Am intuit puterea care se ascundea în spatele zgomotului şi care părea la fel de imensă. În pofida puterii colosale a zgomotului şi a energiei care îl însoţea, nu m-am speriat, ci am simţit o atracţie hipnotică de a mă apropia, dublată de un sentiment foarte plăcut. Am auzit sunete de clopoţei la mare distanţă, care răsunau minunat şi pe care nu aveam să le uit niciodată. M-am trezit înconjurată de întuneric. Patul, luminiţa de deasupra chiuvetei şi întreaga cameră au început să dispară, iar eu m-am simţit atrasă cu blândeţe într-o masă neagră, uriaşă, care se învârtea.

Mă simţeam înghiţită de o tornadă enormă. Nu puteam vedea nimic, decât întunericul care mi se părea aproape tangibil. Acesta era mai mult decât o absenţă a luminii. Era un întuneric dens, care nu semăna cu nimic din ceea văzusem până atunci. Bunul simţ îmi spunea că ar fi trebuit să mă simt îngrozită, că toate temerile mele din copilărie ar fi trebuit să se trezească din nou, dar în realitate nu simţeam decât o senzaţie extrem de

plăcută de stare de bine şi calm. Mi-am dat seama că avansez prin acest tunel, iar zgomotul asurzitor a devenit mai slab. Mă aflam într-o poziţie înclinată, cu picioarele înainte. La un moment dat, viteza cu care avansam a devenit atât de incredibilă încât mi-am dat seama că nu putea fi măsurată nici măcar în ani-lumină. Odată cu ea se amplificau însă şi pacea şi liniştea pe care le simţeam. M-am gândit că aş putea rămâne în această stare sublimă de-a pururi şi am înţeles că, dacă mi-aş dori, chiar aş putea să o fac.

Am devenit conştientă de faptul că şi alţi oameni călătoresc prin acest tunel, inclusiv animale, dar la mare distanţă de mine. Nu îi puteam vedea, dar am intuit că trăiau aceeaşi experienţă ca şi mine. Nu am simţit nicio legătură personală cu ei, dar mi-am dat seama că nu reprezentau niciun pericol pentru mine. De aceea, nu am mai fost atentă la ei. Am constatat totuşi că unii nu se deplasau înainte, ci rătăceau prin acest întuneric plăcut. Fie nu aveau dorinţa să avanseze, fie nu ştiau cum. Cert este că nimeni nu se temea.

Am simţit de asemenea că avea loc un proces de vindecare. Această masă neagră, aflată în mişcare, era plină de iubire, aşa că m-am scufundat şi mai adânc în căldura ei, savurând starea de pace şi de siguranţă pe care o simţeam. M-am gândit: „Probabil că aceasta este valea morţilor”.

Nu m-am simţit niciodată în viaţă atât de liniştită ca atunci.

Îmbrăţişată de Lumină

Am văzut la mare distanţă un fascicul de lumină. Masa întunecată din jurul meu a căpătat din ce în ce mai mult forma unui tunel, iar viteza mea s-a accelerat şi mai mult. Mă îndreptam către lumină. Mă simţeam instinctiv atrasă către ea, dar am înţeles că această atracţie nu este neapărat universală şi că nu toţi oamenii o resimt. În timp ce mă apropiam de ea, am văzut figura unui bărbat stând în mijlocul ei. Întreaga lumină emana din el. Când m-am apropiat şi mai mult, lumina a devenit incredibil de strălucitoare, infinit mai puternică decât cea a soarelui, şi am înţeles că ochii fizici ai pământenilor nu ar putea suporta niciodată să privească această lumină fără a fi distruşi. Doar ochii spirituali o puteau suporta şi aprecia. Pe măsură ce m-am apropiat de lumină, corpul meu s-a îndreptat şi a adoptat din nou poziţia verticală.

Am văzut atunci că lumina care înconjura bărbatul era aurie în imediata sa apropiere, ca şi cum corpul său ar fi avut un nimb auriu, din care emanau raze de lumină alb-strălucitoare ce se întindeau până departe în spaţiu. Am simţit cum această lumină fuzionează literalmente cu a mea, atrăgându-mă către ea. Era ca şi cum lumina a două lămpi din aceeaşi cameră ar fuziona. Este greu să spui unde începe una dintre lumini şi unde se termină cealaltă. Cele două lumini devin practic una singură. Deşi lumina bărbatului era mult mai strălucitoare decât a mea, eram conştientă că şi lumina mea contribuia într-o anumită măsură la

strălucirea noastră comună. În timp ce luminile noastre fuzionau, am simţit că devin una cu el, şi am experimentat o explozie de iubire.

Era iubirea cea mai necondiţionată pe care am simţit-o vreodată. Bărbatul şi-a deschis larg braţele, ca să mă primească la pieptul lui. M-am îndreptat către el şi m-am lăsat îmbrăţişată, repetând într-una: „Am ajuns acasă! Am ajuns acasă! În sfârşit, am ajuns acasă!" I-am simţit spiritul uriaş şi mi-am dat seama că am făcut întotdeauna parte integrantă din el şi că nu am fost niciodată despărţită în mod real de el. Mai mult, ştiam că eram vrednică de iubirea lui şi că meritam să îl îmbrăţişez. Îmi dădeam seama că el îmi cunoştea păcatele şi greşelile, dar acestea nu contau în clipa de faţă. Tot ce dorea bărbatul din fata mea era să mă ţină in braţele sale şi să îşi împărtăşească iubirea cu mine, iar eu îmi doream acelaşi lucru.

Nu mi-am pus nicio clipă problema cine era. Am ştiut din primul moment că el era Mântuitorul şi prietenul meu dar şi Dumnezeu. Era Iisus Christos, care m-a iubit dintotdeauna, chiar şi atunci când credeam că mă urăşte. Era însăşi viaţa, însăşi iubirea, iar îmbrăţişarea lui mă făcea să simt o mare fericire, care îmi inunda întreaga fiinţă. Ştiam că l-am cunoscut încă de la începuturi, cu mult timp înaintea ultimei mele vieţi pământeşti, căci spiritul meu *şi-a adus aminte* de el.

Întreaga mea viaţă m-am temut de el, iar acum mi-am dat seama că era cel mai bun prieten al meu. Şi-a slăbit cu blândeţe îmbrăţişarea şi m-a

lăsat să mă retrag puţin pentru a-l privi în ochi, după care mi-a spus: „Moartea ta fost prematură. Nu a sosit încă timpul tău”. Niciun cuvânt rostit de altcineva nu m-ar fi putut străfulgera aşa cum au făcut-o acestea. Până atunci nu avusesem niciun scop în viaţă. Nu făcusem decât să rătăcesc fără rost în căutarea iubirii şi bunătăţii, dar fără să îmi pun vreodată problema dacă propriile mele acţiuni erau corecte. Auzind cuvintele lui, am înţeles că aveam un scop, o menire pe care trebuia să o îndeplinesc. Nu ştiam în ce constă aceasta, dar am înţeles că viaţa mea de pe Pământ nu a fost lipsită de semnificaţie.

Nu îmi sosise încă timpul.

Timpul meu nu putea să sosească decât atunci când îmi voi îndeplini menirea, misiunea pe care mi-am asumat-o înainte de a mă întrupa pe Pământ. Existenţa mea terestră avea un scop. Deşi am înţeles perfect acest lucru, spiritul meu s-a revoltat. Asta însemna că trebuie să mă întorc? I-am spus: „Nu, nu mai doresc să te părăsesc vreodată”.

A înţeles ce doream să îi spun, iar iubirea şi acceptarea lui nu au scăzut deloc. Prin minte îmi treceau tot felul de gânduri răzleţe: „Acesta este Iisus, Dumnezeul de care m-am temut toată viaţa? Bine, dar nu seamănă deloc cu cel pe care mi l-am imaginat eu! Este tot numai iubire!”

Prin minte au început apoi să îmi treacă tot felul de întrebări. Doream să ştiu de ce am murit aşa cum am murit, nu în sensul că am murit prematur, dar nu înţelegeam de ce a ajuns spiritul meu la el înainte de învierea promisă. Încă mai

aveam convingerile care mi-au fost inoculate din copilărie. Lumina lui a început să îmi umple mintea şi primit astfel răspunsurile la întrebările mele încă înainte de a apuca să le formulez pe deplin. Lumina lui era cunoaştere pură. Ea avea puterea de a transmite adevărul cel mai plenar. În timp ce căpătăm încredere şi mă lăsam în voia acestei lumini, prin minte au început să mi se succeadă cu repeziciune o sumedenie de întrebări, care îşi primeau răspunsurile la fel de rapid. Iar aceste răspunsuri erau complete şi absolute. Din cauza fricii mele, eu am interpretat în mod greşit moartea, aşteptându-mă la ceva ce nu exista. Mormântul nu era menit pentru spirit, ci doar pentru corp. Nu m-am simţit nicio clipă judecată pentru greşeala mea. Am trăit doar sentimentul că aceasta a fost înlocuită de un adevăr viu. Am înţeles cu această ocazie că el era Fiul lui Dumnezeu, fiind el însuşi una cu Dumnezeu, şi că a decis încă înainte de naşterea creaţiei să fie Mântuitorul acesteia. Am înţeles, sau mai bine zis *mi-am adus aminte* de rolul lui ca şi creator al Pământului. Misiunea lui era de a veni în această lume şi de a predica iubirea. Cunoaşterea care îmi era transmisă semăna mai degrabă cu aducerea aminte. Îmi reaminteam lucruri pe care le ştiam cu mult timp înainte de ultima mea viaţă pe Pământ, dar pe care le-am uitat la naştere, din cauza unui „văl” care s-a lăsat peste mintea mea.

În timp ce întrebările se succedau din ce în ce mai rapid în mintea mea, am devenit conştientă de umorul lui. Aproape râzând, mi-a sugerat să mai încetinesc ritmul întrebărilor, întrucât oricum

aveam să aflu totul la momentul potrivit. Dar eu doream să ştiu totul atunci, de la început şi până la sfârşit. Curiozitatea mea excesivă a fost întotdeauna o piatră de încercare pentru părinţii şi pentru soţul meu, şi uneori chiar pentru mine însămi. Acum se dovedea însă o binecuvântare şi eram emoţionată la gândul că pot primi toată această cunoaştere, direct de la Marele Învăţător! Procesul se derula cu o asemenea repeziciune, încât puteam învăţa biblioteci întregi într-o singură clipă. Era ca şi cum m-aş fi putut uita la o carte înţelegând instantaneu conţinutul ei, în toate detaliile şi toate nuanţele. Cu cât înţelegeam însă mai mult, cu atât mai numeroase deveneau întrebările mele, dar şi răspunsurile primite, care derivau unele din altele, ca şi cum toate adevărurile ar fi fost interconectate într-o manieră inerentă. Abia acum am înţeles pe deplin ce înseamnă cuvântul „omniscient”. Cunoaşterea trecea pur şi simplu prin mine. Într-un anumit sens, ea *devenea* una cu mine, şi am rămas uimită de capacitatea mea de a înţelege misterele universului prin simpla reflectare asupra lor.

Mi-am dorit să ştiu de ce existau atâtea biserici în lume. De ce nu ne-a dat Dumnezeu o singură biserică, o singură religie pură? Răspunsul mi-a venit din nou sub forma înţelegerii pure. Mi s-a spus că fiecare om se află pe un nivel diferit de dezvoltare spirituală; de aceea, este pregătit pentru primirea unei cunoaşteri spirituale diferite. Toate religiile de pe Pământ sunt necesare, întrucât există oameni care au nevoie de mesajul lor. Oamenii care au anumite religii nu ar

putea înţelege niciodată mesajul Evangheliei Domnului. În schimb, religia lor îi ajută să acceadă la un anumit nivel al cunoaşterii. Fiecare biserică îndeplineşte anumite nevoi spirituale, pe care altele nu le pot îndeplini. De altfel, nicio biserică nu ar putea îndeplini toate nevoile spirituale de pe toate nivelele de conştiinţă. Pe măsură ce individul îşi ridică nivelul de înţelegere referitor la Dumnezeu şi la progresul lui etern, este posibil ca el să nu se mai simtă atras de mesajul actualei lui religii şi să îşi caute o religie sau o filozofie nouă, care să umple acest gol. El atinge astfel un nou nivel al înţelegerii, după care aspiră către o cunoaştere încă şi mai înaltă şi către o nouă posibilitate de a creşte. Astfel de posibilităţi i se oferă în permanenţă, cu fiecare pas înainte pe care îl face.

După ce am primit acest răspuns, am înţeles că noi nu avem dreptul să criticăm nicio religie din lume, întrucât toate sunt la fel de preţioase şi de importante. În fiecare ţară, în fiecare religie şi în fiecare perioadă istorică, pe Pământ sunt trimişi oameni speciali, care au menirea de a-şi ajuta semenii să progreseze. Există, de bună seamă şi o Evanghelie completă, dar marea majoritate a oamenilor nu o pot cunoaşte integral pe acest pământ. Pentru a ajunge la un adevăr atât de înalt, noi trebuie să ne ascultăm spiritul şi trebuie să ne transcendem egoul.

Am dorit apoi să aflu scopul vieţii pe Pământ. De ne aflăm noi aici? În timp ce mă scăldam în iubirea infinită a lui Iisus, nu-mi puteam imagina de ce s-ar oferi voluntar vreun spirit să părăsească

acest paradis sublim şi toate splendorile lui care pot fi explorate, ca să nu mai vorbim de toate ideile care pot fi create aici şi de toată cunoaşterea care poate fi acumulată. De ce şi-ar dori cineva să părăsească acest loc pentru a veni pe Pământ? În loc de răspuns, mi-am amintit de momentul creaţiei Pământului. Am retrăit această creaţie ca şi cum ea s-ar fi produs în faţa mea. Acest lucru era important, întrucât Iisus dorea ca eu să înţeleg cu toată fiinţa cunoaşterea care îmi era oferită. El dorea să-mi reamintească ce am simţit atunci când Pământul a fost creat si singura modalitate de a-mi transmite acest lucru era să mă facă să simt din nou ce am simţit atunci.

Toate spiritele (actualii oameni) au luat parte la crearea Pământului. Mai mult, ne-am bucurat cu toţii că putem lua parte la acest moment important. Eram împreună cu Dumnezeu şi ştiam că noi suntem copiii Lui. El era mulţumit de dezvoltarea noastră şi nutrea o iubire absolută pentru fiecare dintre noi în parte. Iisus Christos era şi el de faţă. Spre surpriza mea, am înţeles că Iisus era o fiinţă separată de Dumnezeu, cu propria ei menire divină, şi că Dumnezeu era Tatăl nostru comun. Educaţia mea protestantă m-a învăţat că Dumnezeu Tatăl şi Iisus erau una şi aceeaşi fiinţă. După ce ne-am adunat cu toţii, Tatăl Ceresc ne-a explicat că venirea pe Pământ ne va accelera şi mai mult evoluţia spirituală. Fiecare spirit care dorea să vină pe Pământ a contribuit la planificarea condiţiilor de pe această planetă, inclusiv a legilor care aveau să ne guverneze aici. Printre acestea se numărau legile fizicii pe care le

cunoaştem toţii, limitările corpului fizic şi puterile spirituale la care putem avea acces. Noi l-am ajutat personal pe Dumnezeu să creeze plantele şi animalele de pe Pământ. Sistemele solare, sorii, lunile, stelele, planetele, viaţa de pe planete, munţii, râurile, mările, etc. – toate au fost create mai întâi într-o formă spirituală, şi abia apoi fizică. Am asistat la acest proces, iar pentru a-l înţelege mai bine, Mântuitorul mi-a explicat că întreaga creaţie spirituală poate fi comparată cu una din fotografiile noastre, în timp ce creaţia fizică ce îi corespunde poate fi comparată cu negativul acesteia. Acest pământ nu reprezintă decât umbra întunecată a frumuseţii şi slavei care îi corespunde în lumea spirituală, dar noi aveam nevoie de el pentru a ne continua evoluţia. De aceea, era foarte important ca eu să înţeleg că noi am contribuit cu toţii la crearea condiţiilor noastre de pe acest pământ.

Adeseori, gândurile creatoare pe care le avem în această viaţă reprezintă consecinţa unor inspiraţii invizibile. Multe dintre cele mai importante invenţii şi chiar aplicaţiile lor tehnologice au fost create mai întâi în lumea spiritelor de către cele mai talentate spirite. Indivizii de pe Pământ au primit apoi inspiraţia de a crea aceste invenţii în lumea lor *fizică. Am înţeles* de asemenea că exista *o legătură dinamică şi vitală între lumea spirituală şi cea a muritorilor*, şi că noi avem nevoie de spiritele din lumea de dincolo pentru a putea progresa. De altfel, am constatat că acestea sunt cât se poate de fericite să ne ajute în toate felurile cu putinţă.

Am mai văzut că în lumea de dincolo noi ne-am ales singuri misiunea pe care trebuie să ne-o îndeplinim în această viaţă. Am înţeles că marile etape ale vieţii noastre depind de îndeplinirea acestor misiuni. Cunoaşterea divină la care am avut acces în acea lume ne-a permis să ştim în ce vor consta majoritatea încercărilor şi testelor la care vom fi supuşi în această lume, scop în care ne-am pregătit anticipat. Ne-am unit mai multe spirite, care ne-au devenit apoi membri de familie sau prieteni, şi care au promis să ne ajute să ne îndeplinim misiunea. Cu toţii am venit ca voluntari pe această planetă, dornici să experimentăm tot ce a creat Dumnezeu pentru noi. Am aflat cu această ocazie că toţi cei care au optat pentru a veni în această lume au fost nişte spirite foarte curajoase. Chiar şi cel mai puţin dezvoltat om în această lume a fost un spirit puternic în lumea de dincolo.

Nouă ni s-a dat libertatea de a acţiona aşa cum dorim în această lume. Acţiunile noastre ne determină cursul vieţii, dar noi le putem modifica oricând dorim, schimbându-ne astfel acest curs. Am înţeles că acest mecanism este foarte important şi că Dumnezeu ne-a promis tuturor că nu va interveni în viaţa noastră *decât* dacă îi vom cere personal acest lucru. *Dacă facem ac*est lucru, el intervine cu atotputerea lui şi ne ajută să ne îndeplinim dorinţele, în măsura în care acestea sunt juste. Cu toţii am fost recunoscători pentru această capacitate de a ne manifesta liberul arbitru şi de a ne exersa astfel propria putere. În

acest fel, noi ne putem alege singuri bucuriile sau durerile pe care dorim să le experimentăm în viaţă. Alegerile noastre ne aparţin întru totul şi depind de deciziile pe care le luăm.

M-am simţit uşurată să descopăr că Pământul nu este căminul nostru natural şi că noi nu ne-am născut aici. Pământul nu este decât o şcoală temporară la care venim pentru a fi educaţi, iar păcatul nu reprezintă adevărata noastră natură. Din punct de vedere spiritual, noi ne aflăm pe diferite nivele de cunoaştere, iar natura noastră divină primordială ne umple cu dorinţa de a face bine. Atât timp cât ne aflam însă pe Pământ, egoul nostru terestru se află într-o opoziţie constantă faţă de spiritul nostru. Am văzut cu această ocazie cât de slab este trupul nostru din carne şi cât de încăpăţânat. Deşi corpul nostru spiritual este plin de lumină, de adevăr şi de iubire, el trebuie să ducă o bătălie continuă pentru a transcende dorinţele trupeşti, fapt care îl fortifică enorm. Oamenii cu adevărat dezvoltaţi descoperă o armonie perfectă între trupul şi spiritul lor, care îi ajută să se simtă împăcaţi şi îi determină să îşi ajute semenii.

Pe măsură ce învăţăm să ne acomodăm cu aceste noi legi ale creaţiei fizice, noi învăţăm inclusiv cum să folosim aceste legi pentru binele nostru. Învăţăm astfel cum să trăim în armonie cu puterile creatoare care ne înconjoară. Dumnezeu ne-a dăruit tuturor talente individuale mai mari sau mai mici, în funcţie de nevoile noastre. Dacă ne folosim aceste talente, noi învăţăm cum să lucrăm cu legile şi cum să le înţelegem, depăşind

astfel limitările din actuala viaţă. Prin înţelegerea acestor legi, noi le putem sluji mai bine celor din jurul nostru. Tot ceea ce devenim noi în această viaţă terestră este lipsit de semnificaţie dacă nu ne folosim de talentele noastre pentru a le fi de folos celor din jurul nostru. Toate darurile cu care suntem înzestraţi ne-au fost date exclusiv pentru a ne ajuta semenii. Prin serviciile pe care le aducem altora, noi ne desăvârşim evoluţia spirituală.

Mai presus de orice, mi s-a spus că iubirea este legea supremă. Am înţeles o dată în plus că, fără iubire, noi nu suntem nimic. Noi ne aflăm în această lume pentru a ne ajuta unii pe alţii, pentru a avea grijă de semenii noştri, pentru a ne înţelege, a ne ierta şi a ne sluji reciproc. Altfel spus, ne aflăm aici pentru a iubi fiecare persoană care s-a născut pe Pământ. Indiferent dacă forma sa terestră albă sau neagră, galbenă sau ciocolatie, frumoasă sau urâtă, grasă sau slabă, bogată sau săracă, inteligentă sau proastă, rolul nostru nu este de a judeca aceste aparenţe exterioare. Fiecare spirit are capacitatea de a se umple de iubire şi o energie eternă. La început, cu toţii avem un anumit grad de lumină şi de adevăr, care pot fi dezvoltate plenar. Noi nu avem capacitatea de a măsura aceste lucruri. Numai Dumnezeu ştie ce se află în inima omului şi numai el ne poate judeca perfect. El ne cunoaşte spiritul, în timp ce noi nu vedem decât puterile şi slăbiciunile noastre exterioare. Din cauza limitărilor noastre, de cele mai multe ori noi nu putem privi în inima celui din faţa noastră.

Am aflat cu această ocazie că tot ceea ce

facem pentru a ne dovedi iubirea este binecuvântat în faţa lui Dumnezeu: un zâmbet, un cuvânt de încurajare, un sacrificiu cât de mic. Prin astfel de acţiuni, noi creştem din punct de vedere spiritual. Nu toţi oamenii ni se par demni de a fi iubiţi, dar de regulă, cei pe care nu reuşim să-i iubim ne reamintesc de anumite aspecte dinlăuntrul nostru pe care nu le putem suporta. Am mai aflat că noi trebuie să ne iubim duşmanii, renunţând definitiv la ură, la mânie, la invidie, la amărăciune şi la refuzul nostru de a ierta. Toate aceste emoţii negative ne distrug spiritul, iar pentru felul în care ne comportăm cu semenii noştri va trebui să răspundem.

Atunci când am primit planul creaţiei, noi am cântat cu bucurie şi ne-am umplut cu iubirea lui Dumnezeu. Anticipând creşterea spirituală la care vom avea acces pe acest Pământ şi legăturile profunde pe care le vom putea stabili între noi, ne-am bucurat enorm.

Apoi am asistat la crearea Pământului. Am privit cum fraţii şi surorile noastre s-au întrupat în corpuri fizice, experimentând pe Pământ bucuriile şi durerile care i-au ajutat sa crească. Îmi amintesc perfect cum i-am privit pe pionierii americani care au invadat continentul, bucurându-se de încheierea misiunilor lor dificile. Am înţeles că numai spiritele care aveau nevoie de o astfel de experienţă au fost trimise în acea perioadă pe Pământ. I-am văzut pe îngeri bucurându-se pentru cei care şi-au îndurat greutăţile şi care au reuşit să îşi ducă la bun sfârşit misiunile, respectiv întristându-se pentru cei care nu au reuşit. Mulţi

dintre ei au dat greş din cauza slăbiciunilor lor, dar au fost şi unii care nu au reuşit să îşi îndeplinească propria misiune din cauza slăbiciunilor altor persoane. Mi-am dat seama că mulţi dintre cei prezenţi nu ar fi reuşit niciodată să treacă prin tot ce au trecut strămoşii noştri, ridicându-se la înălţimea sacrificiului lor. Noi am fi fost nişte pionieri de două parale şi am fi contribuit la căderea multor semeni ai noştri. În mod similar, mulţi dintre pionierii şi eroii din alte epoci nu s-ar descurca astăzi pe Pământ. Noi ne aflăm întotdeauna în locul şi la momentul potrivit.

Asistând la toate aceste imagini, am înţeles cât de perfect este planul divin. Am aflat cu această ocazie că noi ne-am oferit singuri voluntari pentru poziţia pe care o ocupăm în această lume şi că fiecare dintre noi primeşte mai mult ajutor decât ne putem imagina. Am văzut cât de necondiţionată este iubirea lui Dumnezeu, care transcende orice iubire pământească, emanând din el şi ajungând la toţi copiii lui. I-am văzut pe îngeri stând lângă noi, gata sa ne ajute oricând le cerem acest lucru şi bucurându-se pentru toate realizările noastre. Mai presus de orice l-am văzut pe Iisus Christos, Creatorul şi Mântuitorul Pământului, dar şi cel mai apropiat prieten al nostru, al tuturor. M-am topit de fericire în timp ce el mă strângea în braţele sale, mângâindu-mă şi făcându-mă să simt că am ajuns în sfârşit acasă. Aş da şi astăzi orice şi aş face tot îmi stă în puteri pentru a simţi din nou această iubire şi pentru a fi îmbrăţişată iarăşi în braţele iubirii sale eterne.

Legile

Mă aflam în continuare în prezenţa Domnului, scăldându-mă în lumina lui plină de iubire. Nu mi se părea că mă aflu într-un loc particular sau că aş fi înconjurată şi de alte fiinţe. Iisus asista la tot ce vedeam eu; de fapt, el era cel care îmi dăruia întreaga cunoaştere de care aveam parte.

Am rămas aşadar în această lumină, iar întrebările şi răspunsurile au continuat. De fapt, dialogul dintre noi s-a accelerat în permanenţă şi a devenit din ce în ce mai profund, până când a acoperit toate aspectele existenţei. Mintea mea şi-a adus din nou aminte de legile care ne guvernează în acest plan, iar cunoaşterea Domnului a început din nou să curgă în mine. Am simţit o fericire distinctă din partea lui, ca şi cum s-ar fi bucurat să îmi poată împărtăşi aceste lucruri.

Am înţeles astfel că există numeroase legi care ne guvernează – legi spirituale, legi fizice şi legi universale. Pe majoritatea nu le cunoaştem aproape deloc. Aceste legi au fost create cu un scop precis şi se completează reciproc. Dacă am recunoaşte aceste legi şi dacă am învăţa să le folosim aşa cum trebuie, noi am avea acces la o putere pe care la ora actuală nu ne-o putem imagina. Păcatul echivalează cu încălcarea acestor legi, şi implicit a ordinii naturale.

Am înţeles de asemenea că toate lucrurile au fost create de către puterea spiritului. Fiecare element, fiecare particulă din creaţie conţine o inteligenţă inerentă, sinonimă cu spiritul şi cu

viaţa. De aceea, ea are capacitatea a se bucura. Fiecare element poate acţiona independent în lumea sa, reacţionând la legile şi la forţele din jurul său. Atunci când Dumnezeu se adresează acestor elemente, ele reacţionează, şi chiar se bucură să îi asculte cuvântul. Christos s-a folosit de aceste puteri şi de aceste legi naturale ale creaţiei atunci când a creat Pământul.

Am înţeles cu această ocazie că dacă respectăm legile care ne guvernează, noi suntem binecuvântaţi şi primim o cunoaştere mai mare. Pe de altă parte, dacă încălcăm aceste legi, „păcătuind”, noi distrugem tot ce am realizat până acum. Există o lege a cauzei şi a efectului, care guvernează inclusiv păcatul. Noi ne creăm singuri multe din pedepsele pe care le suportăm, prin acţiunile pe care le comitem. Spre exemplu, dacă poluăm mediul în care trăim, acesta reprezintă un „păcat” împotriva Pământului, iar noi culegem roadele naturale ale încălcării legilor vieţii. Acestea pot consta în slăbiciune fizică sau chiar în moarte. La fel de bine, noi putem cauza slăbiciunea sau moartea altor persoane prin acţiunile noastre. Există şi păcate împotriva propriului corp, cum ar fi alimentaţia în exces sau subnutriţia, lipsa exerciţiilor fizice, abuzul de medicamente şi droguri (care include folosirea oricărei substanţe ce contravine sistemului în care este organizat corpul nostru) şi alte acţiuni care ne slăbesc fizic. Niciunul din aceste „păcate” trupeşti nu este mai mare sau mai mic decât celelalte. Noi suntem responsabili pentru corpul pe care l-am primit.

Am înţeles de asemenea ca fiecare spirit primeşte un drept de proprietate asupra corpului său. Atât timp cât trăim în planul fizic, spiritul are datoria de a ţine sub control corpul, respectiv pasiunile şi poftele acestuia. Tot ce există în interiorul spiritului se manifestă la nivelul corpului fizic, dar nu toate atributele corpului pot invada spiritul împotriva voinţei acestuia, ci doar acelea pe care le alege spiritul. Pentru a deveni o fiinţă umană perfectă, noi trebuie să acţionăm astfel încât corpul, mintea şi spiritul nostru să ajungă într-o armonie deplină. Pentru a deveni perfecţi inclusiv din punct de vedere spiritual, noi trebuie să adăugăm la această armonie şi iubirea şi dreptatea lui Christos.

În timp ce primeam aceste revelaţii, întregul meu spirit îşi dorea să strige de bucurie. Îmi era uşor să le înţeleg, iar Iisus ştia perfect acest lucru. Ochii mei spirituali s-au deschis din nou şi am putut vedea cu această ocazie că Dumnezeu a creat foarte multe universuri, ale căror elemente le controlează în totalitate. El deţine autoritatea supremă asupra tuturor legilor energiei şi materiei. În universul nostru există deopotrivă energii pozitive şi negative, ambele fiind necesare creaţiei şi evoluţiei spirituale. Aceste energii sunt înzestrate cu inteligenţă, având capacitatea de a ne îndeplini voinţa. Altfel spus, ele sunt slujitoarele noastre. Dumnezeu are o putere absolută asupra acestor energii. Energia pozitivă este exact aşa cum ne-o imaginăm. Ea se manifestă prin lumină, bunătate, blândeţe, iubire,

răbdare, compasiune, speranţă, şi aşa mai departe. Energia negativă se manifestă şi ea aşa cum ne-o imaginăm noi: prin ură, întuneric, teamă (principalul instrument al iui Satan), răutate, intoleranţă, egoism, disperare, descurajare etc.

Cele două tipuri de energii se opun una alteia. Atunci când le asimilăm în fiinţa noastră, ele devin slujitoarele noastre. Energia pozitivă atrage alte energii pozitive, iar cea negativă atrage alte energii negative. Iubirea este atrasă de lumină, iar ura de întuneric. Dacă un anumit tip de energie începe să predomine în fiinţa noastră, noi ne asociem cu alte persoane la fel ca noi. Important este că avem opţiunea de a alege tipul de energie pe care dorim să îl cultivăm. Prin simpla emanaţie a unor gânduri pozitive sau prin simpla rostire a unor cuvinte pozitive, noi atragem automat către noi energiile pozitive corespondente. În lumea spiritelor am putut vedea cu claritate acest lucru. Am văzut diferite energii care înconjurau diferiţi oameni. Am văzut direct cum afectează cuvintele pe care le rostesc aceştia câmpul energetic care îi înconjoară. Este suficient să rostim un cuvânt pentru ca vibraţia pe care o emană acesta să atragă către noi energia corespondentă. Dorinţele noastre au un efect similar. Gândurile noastre au o mare putere. Noi ne creăm mediul în care trăim prin ceea ce gândim. În planul fizic, acest proces poate dura o vreme, dar în lumea spiritelor el se produce instantaneu. Dacă am înţelege puterea gândurilor noastre, noi le-am supraveghea mai îndeaproape. Dacă am înţelege puterea uluitoare a cuvintelor

noastre, am prefera de o mie de ori să tăcem decât să spunem ceva negativ. Prin gândurile şi prin cuvintele noastre, noi ne creăm propriile puteri şi slăbiciuni. Limitările şi bucuriile noastre încep întotdeauna în inima noastră. Din fericire, noi putem înlocui oricând vibraţiile negative pe care le emitem cu altele, pozitive.

Dat fiind că gândurile noastre influenţează energia eternă, ele reprezintă surse creatoare. Orice creaţie începe în planul mental. Ea trebuie mai întâi *gândită*. Oamenii înzestraţi îşi pot folosi imaginaţia pentru a crea lucruri complet noi, deopotrivă sublime sau teribile. Unii oameni vin pe acest pământ cu o mare putere a imaginaţiei, pe care o parte dintre ei o folosesc în mod greşit. Există oameni care folosesc energia negativă pentru a crea lucruri dăunătoare: obiecte sau cuvinte care pot distruge. Alţii îşi folosesc imaginaţia într-o manieră pozitivă, pentru a le face bine celor din jurul lor. Aceşti oameni aduc foarte multă bucurie şi sunt binecuvântaţi. Creaţiile minţii au o putere efectivă, iar gândurile echivalează cu faptele.

Am înţeles cu această ocazie că viaţa este trăită la modul cel mai plenar în imaginaţie. Ironia face ca imaginaţia să fie însăşi cheia realităţii, lucru pe care nu l-aş fi bănuit niciodată pe Pământ. Noi suntem trimişi în această lume fizică pentru a ne trăi viaţa plenar, abundent, pentru a ne bucura de creaţiile noastre, indiferent dacă acestea sunt obiecte materiale sau simple gânduri, emoţii ori experienţe. Noi trebuie să ne creăm propria viaţă, să ne exersăm darurile şi să

experimentăm deopotrivă succesul şi eşecul. Menirea noastră este să ne folosim liberul arbitru pentru a trăi mai intens şi mai plenar.

Am înţeles o dată în plus că iubirea este forţa supremă. Noi trebuie să ne lăsăm guvernaţi de ea. De altfel, ea este principala lege a spiritului, iar acesta trebuie să controleze mintea şi corpul. Am înţeles cu această ocazie cum acţionează legea iubirii în întregul univers. Mai presus de orice, noi trebuie să ne iubim Creatorul. Aceasta este cea mai înaltă formă de iubire pe care o putem manifesta (chiar dacă de multe ori nu ştim acest lucru până când nu ne întâlnim efectiv cu El). Apoi, noi trebuie să ne iubim pe noi înşine. Am înţeles perfect că fără o iubire de sine sinceră şi necondiţionată, iubirea noastră pentru ceilalţi este falsă. În sfârşit, noi trebuie să îi iubim pe toţi semenii noştri, la fel de mult cum ne iubim pe noi înşine. Dacă vedem lumina lui Christos în noi înşine, noi o vom vedea inclusiv în ceilalţi, aşa că va fi imposibil să nu iubim această scânteie divină din ei.

Stând în continuare în lumina Mântuitorului, am înţeles că atunci când m-am temut de el, în copilărie, eu nu am făcut decât să mă îndepărtez singură de el. Ori de câte ori am crezut că nu mă iubeşte, eu eram de fapt aceea care îl iubeam mai puţin. Iubirea lui nu s-a clintit nicio clipă. El a fost tot timpul soarele central din galaxia mea, lucru pe care l-am înţeles acum pe deplin. Eu am fost aceea care m-am rotit în jurul lui, uneori apropiindu-mă de el, iar alteori îndepărtându-mă, dar lumina şi iubirea lui nu s-au redus niciodată.

Am înţeles cu această ocazie rolul jucat de alte persoane in îndepărtarea mea de el, dar nu am simţit nicio amărăciune, şi nici dorinţa de a le judeca. Am realizat că oamenii care au avut putere asupra mea în copilărie au căzut pradă energiei negative, crezând într-un Dumnezeu al răzbunării, care trebuie adorat prin teamă. Intenţiile lor erau bune, dar faptele lor erau negative. Din cauza propriei lor frici, ei se foloseau de acelaşi instrument pentru a-i controla pe ceilalţi. Îi intimidau pe cei asupra cărora aveau putere şi îi sileau să creadă că „dacă nu se vor teme de Dumnezeu, vor ajunge in iad”. Acest lucru m-a împiedicat să îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Am înţeles o dată în plus că teama este opusul iubirii şi că ea reprezintă cel mai eficace instrument al lui Satan. Atât timp cât m-am temut de Dumnezeu, nu l-am putut iubi. Neiubindu-l pe el, nu m-am putut iubi nici pe mine însămi, şi cu atât mai puţin pe ceilalţi (într-o manieră pură). Eu am fost aceea care am încălcat legea iubirii.

Christos a continuat să îmi zâmbească. Părea mulţumit de aviditatea mea de a învăţa şi de plăcerea pe care mi-o producea acea experienţă.

Acum ştiam că există un Dumnezeu personal. Nu mai credeam doar într-o Putere Universală, ci mă aflam în faţa Omului din spatele acestei Puteri. Puteam vedea fiinţa plină de iubire care a creat universul, inclusiv întreaga cunoaştere care stătea la baza lui. Am înţeles că el guvernează deopotrivă această cunoaştere şi această putere. Prin cunoaşterea pură pe care mi-a oferit-o, am înţeles că Dumnezeu îşi doreşte ca noi să devenim la fel

ca el şi că ne-a înzestrat cu calităţi divine, cum ar fi puterea creatoare a imaginaţiei, liberul arbitru, inteligenţa, şi mai presus de toate, puterea de a iubi. Am înţeles că el îşi doreşte *sincer* ca noi să ne bazăm exclusiv pe puterile cerului şi că, dacă vom *crede* că putem face acest lucru, vom putea efectiv.

Vindecarea şi moartea

Acest flux al cunoaşterii a progresat în mod natural în prezenţa Mântuitorului, fiecare element al adevărului conducându-mă automat la următorul. După ce am învăţat de existenţa celor două forţe polar opuse care acţionează în univers, ambele supuse însă autorităţii lui Dumnezeu, am văzut cum ne pot afecta acestea din punct de vedere fizic. Amintindu-mi că spiritul şi mintea au o influenţă imensă asupra corpului fizic, am văzut cu această ocazie cât de mare este puterea acestora de a ne afecta starea de sănătate. Am înţeles că spiritul din interiorul nostru este foarte puternic, putând să întărească trupul şi să îl ferească de boală, sau dacă s-a îmbolnăvit deja, să îl vindece. Spiritul uman are puterea de a controla mintea, iar mintea are puterea de a controla corpul. Mi-am adus aminte de versetul biblic: „Căci ce gândeşte omul în inima lui, aşa devine el” (Proverbe 23:7).

Gândurile noastre au o putere excepţională de a atrage către noi energii pozitive sau negative. Atunci când insistă foarte mult timp asupra unor aspecte negative, rezultatul poate fi slăbirea mecanismului de apărare al corpului. Acest lucru este cu deosebire valabil dacă gândurile noastre negative sunt orientate împotriva propriei noastre fiinţe. Am înţeles cu această ocazie că atunci când suntem deprimaţi, noi ne aflăm în cea mai egocentrică stare de spirit cu putinţă. Nimic nu ne poate submina puterea naturală şi starea de sănătate ca o depresie prelungită. Dacă am face

efortul de a ne îndepărta de egoul nostru şi de a ajuta pe altcineva, focalizându-ne asupra nevoilor celor din jur, am începe imediat să ne vindecăm. Servirea este un balsam pentru spirit, dar şi pentru corp.

Orice proces de vindecare începe întotdeauna din interior. Spiritul ne vindecă trupul. Mâinile unui medic pot efectua o operaţie chirurgicală, iar medicina poate asigura anumite circumstanţe ajutătoare pentru starea de sănătate, dar cel care efectuează vindecarea propriu-zisă este întotdeauna spiritul. Un corp lipsit de spirit nu ar putea fi vindecat. De altfel, el nici nu ar putea trăi decât foarte puţin. Mi s-a arătat în lumea spiritelor că celulele corpului uman au fost astfel programate încât să asigure prelungirea indefinită a vieţii. Ele au fost programate să se regenereze singure, să înlocuiască vechile celule deteriorate cu altele noi şi viguroase, astfel încât viaţa în sine să nu aibă de suferit. La un moment dat, s-a produs un incident care a schimbat această stare de lucruri. Nu mi s-a arătat exact despre ce a fost vorba, dar am înţeles că „moartea" a intrat în Grădina Paradisului. Mi s-a arătat că *a existat* într-adevăr o astfel de Grădină şi mi s-a spus că deciziile luate acolo au creat condiţiile care fac ca viaţa eternă să fie imposibilă în planul fizic.

Corpul nostru *trebuie* să moară, dar noi avem puterea de a ne modifica celulele prin credinţa şi prin energia noastră pozitivă, astfel încât să ne putem vindeca, dacă acest lucru este în acord cu voinţa lui Dumnezeu. Nu trebuie să uităm că niciun proces de vindecare nu se poate efectua

fără această voinţă.

Mi s-a arătat de asemenea că multe dintre bolile de care am suferit în propria mea viaţă au fost rezultatul depresiei sau al sentimentului că nu sunt iubită. Mi-am dat seama cât de des am cedat în faţa „dialogului interior” negativ prin gânduri de genul: „Of, cât de tare mă doare”, „Nu sunt iubită”, „Iată cât sufăr”, „Nu mai pot îndura”, şi aşa mai departe. Am observat fără să vreau că toate aceste afirmaţii se referă la mine (adică la egoul meu). Am remarcat astfel cât de egocentrice sunt ele. Eu nu numai că mi-am apropriat aceste stări negative numindu-le ale mele, dar le-am şi invitat să vină, acceptându-le. În cele din urmă, corpul meu a acceptat voinţa minţii, îmbolnăvindu-se. Nu m-am gândit niciodată la acest mecanism, dar acum am văzut cu toată claritatea cum se derulează el. Eu însămi am fost cea care mi-am creat bolile!

Am înţeles de asemenea că procesul de vindecare începe odată cu dialogul interior pozitiv. Dacă am identificat boala sau problema de care suferim, noi trebuie să îi aplicăm un remediu verbal. Altfel spus, trebuie să îndepărtăm gândurile legate de boală din mintea noastră şi trebuie să începem să ne gândim numai la vindecarea ei. Apoi trebuie să verbalizăm această vindecare, bazându-ne pe puterea cuvintelor şi a gândurilor noastre. Acest lucru activează inteligenţa noastră inerentă, care începe să ne vindece. Mi s-a spus că cea mai bună formă de verbalizare este rugăciunea. Dacă e să ne vindecăm, Dumnezeu ne va ajuta întotdeauna.

Acest mecanism nu înseamnă că trebuie să negăm existenţa bolii, ci doar să îi negăm puterea asupra dreptului nostru divin de a o elimina. Noi trebuie să trăim în funcţie de credinţa noastră, nu de ceea ce vedem. Vederea are legătură cu mintea cognitivă, analitică. Ea raţionalizează şi justifică. Credinţa este guvernată de spirit, care este un principiu emoţional, ce acceptă şi integrează în interior. La fel ca în cazul oricărei alte facultăţi, cea mai bună cale de a ne amplifica puterea credinţei constă în a o practica. Dacă vom învăţa să ne folosim mai plenar de ceea ce avem, vom primi întotdeauna mai mult. Aceasta este o lege spirituală.

Dezvoltarea credinţei poate fi comparată cu plantarea unor seminţe. Chiar dacă o parte dintre acestea vor cădea pe un sol mai puţin propice, noi tot vom obţine o anumită recoltă. *Orice* act de credinţă reprezintă o binecuvântare pentru noi. Cu cât devenim mai eficienţi în practicarea credinţei noastre (lucru care se întâmplă tot prin practică), cu atât mai mare va fi recolta pe care o vom culege. Orice sământă dă naştere exclusiv la planta din specia ei. Şi aceasta este tot o lege spirituală.

Abia acum am început să înţeleg cu adevărat cât de mare este puterea spiritului asupra corpului. Am văzut cu această ocazie că spiritul funcţionează pe un nivel de care cei mai mulţi dintre noi nu suntem conştienţi. Am ştiut întotdeauna că mintea mea creează gândurile şi că trupul meu acţionează, dar spiritul a reprezentat întotdeauna un mister pentru mine. Acum am

înţeles că spiritul reprezintă un mister pentru marea majoritate a oamenilor. De cele mai multe ori, el funcţionează fără ca mintea noastră să fie conştientă de el. Spiritul comunică cu Dumnezeu, fiind instrumentul prin care noi receptăm mesajele acestuia. Această lecţie a fost foarte importantă pentru mine. Mi-am imaginat spiritul ca pe o lumină fluorescentă în interiorul corpului nostru. Atunci când aceasta este aprinsă, noi ne umplem de lumină şi de iubire. Aceasta este energia care ne menţine corpul în viaţă, sănătos şi puternic. Am înţeles însă că această lumină se poate diminua şi chiar stinge, iar spiritul nostru poate fi slăbit prin acţiunile noastre negative cum ar fi absenţa iubirii, violenţa, abuzurile sexuale şi alte experienţe de acest fel. Prin slăbirea spiritului nostru aceste experienţe ne slăbesc inclusiv trupul. Chiar dacă nu se îmbolnăveşte neapărat, acesta este totuşi mult mai vulnerabil şi nu îşi reface forţele până când spiritul nu îşi încarcă din nou bateriile. Câteva din cele mai bune modalităţi de a ne reîncărca bateriile spirituale sunt: servirea celor din jur, cultivarea credinţei în Dumnezeu, sau pur şi simplu deschiderea noastră în faţa energiei pozitive prin gândurile noastre. Sursa întregii energii este Dumnezeu, iar acesta este întotdeauna prezent, dar noi trebuie să ne racordăm la el. Dacă dorim să ne bucurăm de efectele energiei divine în viaţa noastră, trebuie mai întâi să o acceptăm.

Spre surpriza mea, am văzut în lumea spiritelor că cei mai mulţi dintre oameni îşi aleg dinainte bolile de care vor suferi, inclusiv (în

anumite cazuri) cele care le vor pune capăt vieţii. Uneori, vindecarea nu se produce prea curând, din cauza nevoii noastre de a creşte din punct de vedere spiritual. Toate experienţele ne sunt date pentru binele nostru, iar în anumite cazuri noi avem nevoie de experienţe negative pentru a ne putea maturiza. Cât timp am fost spirite, am fost de-a dreptul dornici să acceptăm orice boală sau accident în dimensiunea terestră care ne-ar putea ajuta să progresăm din punct de vedere spiritual. Din perspectiva lumii spiritelor, timpul petrecut pe Pământ nu este deloc semnificativ. Durerile fizice nu durează mai mult de un moment pentru spirite, aşa că acestea sunt mai mult decât dornice să le experimenteze. Chiar şi moartea este adeseori calculată dinainte pentru a ne ajuta să creştem. Spre exemplu, atunci când omul moare din cauza cancerului, el experimentează o moarte prelungită şi dureroasă, ce îi oferă însă oportunităţi de creştere spirituală la care altfel nu ar avea acces. De pildă, mama a murit de cancer, iar spre sfârşitul vieţii a putut interacţiona cu membrii familiei sale într-o manieră cu totul nouă. Relaţiile ei cu noi s-au îmbunătăţit şi s-au vindecat. Ca urmare a morţii ei, ea a crescut din punct de vedere spiritual. Unu oameni optează pentru o moarte care să le fie de folos semenilor lor.

Spre exemplu, cineva îşi poate alege o moarte prin lovirea de către un şofer beat. Din punctul nostru de vedere această moarte pare tragică, dar din perspectiva cunoaşterii pure a lui Dumnezeu, spiritul celui care şi-a ales această moarte ştia dinainte că, în acest fel, l-a salvat pe acest şofer

de şi mai multă durere. Poate că peste o săptămână şoferul s-ar fi urcat din nou băut la volan şi ar fi lovit un grup de adolescenţi, mutilându-i şi provocându-le mai multă durere decât ar fi fost necesar. Şoferul este astfel salvat, întrucât îşi petrece timpul în închisoare, datorită faptului că a lovit o persoană care şi-a îndeplinit oricum menirea pe Pământ. Din perspectiva eternităţii, spiritul nostru i-a scutit pe tineri de o durere nenecesară şi l-a ajutat pe şofer să trăiască o experienţă care a declanşat – poate – în sufletul lui un proces de creştere spirituală.

Există mult mai puţine accidente decât ne putem imagina noi, îndeosebi în cazurile care ne pot afecta pentru totdeauna. Mâna lui Dumnezeu şi calea pe care ne-o alegem înainte de a veni în această lume ne ghidează multe dintre decizii, şi chiar multe din experienţele aparent întâmplătoare pe care le avem. Nu are niciun rost sa încercăm să le identificăm pe toate, dar este cert că ele se întâmplă pentru un motiv bine determinat. Chiar şi experienţele de genul divorţului, şomajului neaşteptat sau al violenţei la care suntem supuşi, ne pot ajuta în ultimă instanţă să dobândim mai multă cunoaştere, contribuind astfel la dezvoltarea noastră spirituală. Deşi sunt dureroase, aceste experienţe ne pot ajuta să creştem. După cum a spus Iisus în timpul apostolatului lui terestru: „… căci ofensele trebuie să se producă; dar vai celui prin care se produc ele!” (Matei 18:7)

Cu ajutorul Mântuitorului, am învăţat că era foarte important să îmi accept toate experienţele,

considerându-le potenţial bune. Trebuia să îmi accept menirea şi nivelul atins în viaţă. Puteam foarte bine să analizez toate lucrurile negative care mi s-au întâmplat de-a lungul vremii, încercând să le rezolv şi să le schimb rezultatele. De pildă, îmi puteam ierta duşmanii, ba îi puteam chiar iubi, anihilând astfel orice influenţă negativă pe care ar fi putut-o avea asupra mea. Puteam emite gânduri pozitive şi cuvinte amabile, vindecându-mi astfel propriul suflet, dar şi sufletele altora. Am înţeles cu această ocazie că mă puteam vindeca, mai întâi din punct de vedere spiritual, apoi emoţional, mintal şi fizic. În acest fel, mă puteam elibera de efectele corozive ale disperării. Eu aveam tot dreptul din lume să îmi trăiesc viaţa plenar.

Am înţeles de asemenea cât de mult rău mi-am făcut singură abandonându-mă unuia dintre cele mai puternice instrumente ale lui Satan: ciclurile mele personale de vinovăţie şi teamă. Mi-am dat seama că trebuia să mă eliberez de trecut. Chiar dacă am încălcat anumite legi şi am păcătuit, trebuia să mă iert, să îmi promit că nu voi mai face aceleaşi greşeli şi să merg mai departe. Dacă am rănit pe cineva, trebuia să încep să îl iubesc cu toată sinceritatea, încercând apoi să îi obţin iertarea. Dacă i-am făcut rău propriului meu spirit, trebuia să mă apropii de Dumnezeu şi să îi simt din nou iubirea vindecătoare. Căinţa poate fi un proces pe cât de uşor, pe atât de dificil; nu depinde decât de noi. Ori de câte ori cădem, trebuie să ne ridicăm de jos, să ne scuturăm de praf şi să plecăm mai departe. Chiar dacă vom mai

cădea de un milion de ori, nu trebuie să ne oprim niciodată din mers, căci toate aceste căderi ne ajută mai mult decât credem să evoluăm spiritual. Cei din lumea spiritelor nu privesc păcatul cu aceiaşi ochi ca şi noi. Ei consideră că toate experienţele au latura lor pozitivă, reprezentând nişte lecţii.

Noi trebuie să evităm cu orice preţ sinuciderea. Acest act nu face altceva decât să ne determine să pierdem diferite oportunităţi importante de a ne continua evoluţia aici, pe Pământ. Când vom reflecta în lumea de dincolo asupra acestor oportunităţi pierdute, vom suferi foarte tare. Totuşi, nu trebuie să uităm că numai Dumnezeu este singurul judecător just al sufletelor, inclusiv al severităţii încercărilor prin care trec ele. De aceea, caută întotdeauna speranţa printr-o faptă pozitivă, şi vei începe să descoperi o lumină pe care până acum nu ai văzut-o. Disperarea nu este *niciodată* justificată, întrucât nu este necesară. Noi ne aflăm în această lume pentru a experimenta, pentru a învăţa, şi deci inclusiv pentru a face greşeli. De aceea, nu trebuie să ne judecăm niciodată cu asprime. Tot ce trebuie să facem este să ne vedem în continuare de viaţă, fără să ne preocupăm de judecăţile critice ale celorlalţi oameni şi fără a ne măsura ţinând cont de măsurile lor. Noi trebuie să ne iertăm pe noi înşine şi să ne simţim recunoscători pentru toate lecţiile care ne ajută să creştem din punct de vedere spiritual. Mai devreme sau mai târziu, cele mai grele încercări se dovedesc a fi cei mai mari învăţători ai noştri.

Ştiind că orice creaţie începe cu un gând, am înţeles că şi crearea păcatelor, a vinovăţiei, disperării, la fel ca şi cea a speranţelor şi a iubirii – încep înlăuntrul nostru. Orice vindecare începe în interior. Din păcate, la fel şi suferinţa. Ne putem crea propria spirală a disperării, dar şi o trambulină a fericirii şi realizării. Aşa cum spuneam, gândurile noastre au o putere *enormă*.

Noi suntem ca nişte copii care merg de-a buşilea, încercând să înveţe cum să folosească forţele din jurul lor. Aceste forţe sunt foarte puternice şi sunt guvernate de legi care ne pot proteja chiar de noi înşine. Pe măsură ce vom creşte şi vom începe să căutăm pozitivitatea din jurul nostru, aceste legi ne vor fi revelate. Pe scurt, vom primi tot ceea ce vom fi pregătiţi să primim.

Maşinile de ţesut şi biblioteca

Prin primirea acestor informaţii, mi-am putut dezvolta o relaţie şi o cunoaştere a Mântuitorului pe care o voi preţui de-a pururi. Grija lui pentru sentimentele mele m-a inspirat. El nu şi-a propus nicio clipă să facă sau să spună ceva ce m-ar fi putut ofensa. Ştia perfect ce puteam înţelege şi ce nu, aşa că m-a pregătit cu atenţie pentru a absorbi întreaga cunoaştere pe care eram capabilă să o primesc. În lumea spiritelor nimeni nu este făcut să se simtă prost şi nu este forţat să facă sau să accepte anumite lucruri pentru care nu este pregătit. Răbdarea este un atribut natural în această lume.

Nu voi uita niciodată simţul umorului Domnului, care era absolut încântător. Nu cred că există vreo fiinţă în creaţia lui care să îi poată depăşi acest simţ al umorului. Mântuitorul nu manifestă altceva decât fericire pură şi bunăvoinţă. Prezenţa lui are o graţie şi o gingăşie fără egal, care m-a făcut să cred că este un om perfect. Experienţa de a-i cunoaşte spiritul, sentimentele şi grija personală faţă de mine m-a copleşit. Am simţit că suntem înrudiţi, că facem parte din aceeaşi familie. Relaţia lui cu mine era aceea dintre tată şi fiică, dar şi dintre fraţi. Pe de o parte, era extrem de apropiat de mine, iar pe de altă parte avea o anumită autoritate asupra mea. Avea o natură blândă şi bună, dar nu era lipsit de responsabilitate. Cunoscându-l, am ştiut dincolo de orice îndoială că nu îşi va folosi niciodată în mod greşit autoritatea şi că nu îşi va dori

niciodată acest lucru.

Eram încă înconjurată de lumina lui. Iisus mi-a zâmbit, iar eu am simţit că mă aprobă. S-a întors apoi către stânga şi m-a prezentat la două femei care au apărut din senin. Imediat a apărut şi o a treia femeie, în spatele primelor două, dar s-a dovedit că aceasta nu era decât o vizitatoare de moment, întrucât avea alte sarcini de îndeplinit. Iisus le-a spus primelor două femei să mă însoţească, iar eu am simţit imediat fericirea lor de a face acest lucru. Când le-am privit mai bine, mi-am adus aminte: erau prietenele mele! Au fost două dintre cele mai apropiate prietene ale mele înainte de a veni pe Pământ. Fericirea lor de a fi din nou împreună cu mine era la fel de mare ca a mea. Când Iisus a fost pe punctul de a mă lăsa în compania lor, am simţit din nou că se amuză şi am auzit în inima mea şoaptele lui „Du-te şi învaţă alte lucruri noi!”. Am înţeles că eram liberă să văd şi să experimentez orice doream. Nu-mi venea să cred că mai erau şi alte lucruri de învăţat, de fapt, mult mai multe decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Mântuitorul ne-a părăsit, iar prietenele mele m-au îmbrăţişat. Aici, iubirea umplea întreaga atmosferă. Toată lumea părea să o manifeste. De altfel, toată lumea era fericită. Deşi exista o mare diferenţă între luminile şi puterile celor două femei, respectiv cea a lui Christos, iubirea celor două faţă de mine era necondiţionată. Pe scurt, mă iubeau din toată inima.

Amintirea turneului pe care l-am făcut cu ele mi s-a şters parţial din memorie. Îmi mai amintesc

totuşi că am fost dusă într-o cameră mare în care lucrau oameni, dar nu ştiu cum am ajuns acolo sau cum arăta din exterior clădirea. Camera era frumoasă. Pereţii păreau placaţi cu marmură, dar lăsau lumina să treacă prin ei, iar în anumite puncte puteam vedea ce se petrece afară. Efectul era extrem de interesant şi foarte frumos.

Când ne-am apropiat de oameni, am văzut că aceştia ţes la nişte maşini străvechi de ţesut. Prima mea impresie a fost de uimire în faţa acestor maşini arhaice de ţesut din lumea spiritelor. Lângă ele se aflau tot felul de fiinţe spirituale, bărbaţi şi femei deopotrivă, care m-au întâmpinat cu zâmbete. Păreau încântate să mă vadă şi chiar s-au îndepărtat puţin de maşina de ţesut, pentru a mă lăsa să văd mai bine ce fac. Păreau să îşi dorească din toată inima ca eu să văd opera ieşită din mâinile lor. M-am apropiat şi am luat o bucată de pânză. Părea să fie ţesută dintr-un amestec de fire de vată de sticlă şi vată de zahăr. Dacă o fluturam, pânza scânteia şi lumina, ca şi cum ar fi fost vie. Efectul vizual era uluitor. Materialul era opac pe una din părţi, dar când l-am întors invers am putut vedea prin el, ca şi cum ar fi fost transparent. Era ca o oglindă cu două funcţii opuse. Cu siguranţă, acest lucru avea un scop anume, dar nu mi s-a spus în ce consta acesta. Lucrătorii mi-au spus doar că din el urmau să fie ţesute hainele pe care le vor îmbrăca spiritele venite de pe Pământ. Păreau foarte mulţumiţi de munca lor, dar şi de aprecierea mea admirativă.

În continuare, am părăsit împreună cu

însoţitoarele mele camera războaielor de ţesut şi am trecut prin alte camere, în care am văzut lucruri uimitoare şi oameni minunaţi. Din păcate, majoritatea acestor amintiri mi s-au şters în mod deliberat din memorie. Singurul lucru pe care mi-l amintesc este că am călătorit zile şi nopţi la rând, fără a obosi vreodată. Am fost surprinsă să constat cât de mult le plăcea spiritelor să lucreze manual în această lume, desigur, numai cele care doreau acest lucru. Spiritelor le place să creeze obiecte care le sunt utile celor din jur, deopotrivă în această lume şi în cea de dincolo. De pildă, am văzut o maşinărie mare, asemănătoare cu un computer, dar mult mai elaborată şi mai complexă. Ca de obicei, oamenii care lucrau la ea au fost încântaţi să îmi arate ce făceau. Cu această ocazie, am înţeles din nou că toate invenţiile importante sunt create mai întâi în lumea spiritelor, şi abia apoi în cea fizică. Până atunci, nu ştiusem acest lucru.

Am fost condusă apoi într-o altă cameră mare, care părea să fie o bibliotecă. Am privit în jur şi mi-am dat seama că aici era depozitată foarte multă cunoaştere, dar nu am putut vedea niciun fel de cărţi. Apoi am observat că în mintea mea pătrund tot felul de idei, umplându-mă cu o cunoaştere referitoare la tot felul de subiecte la care nu m-am gândit de multă vreme, iar în unele cazuri la care nu m-am gândit niciodată. Am înţeles astfel că aceasta era o bibliotecă a minţii. Prin simpla reflectare asupra unui subiect, aşa cum se întâmplase mai devreme în prezenţa lui Christos, întreaga cunoaştere asociată cu

subiectul respectiv pătrundea în mintea mea. Am putut afla astfel o sumedenie de amănunte legate de orice om care a existat vreodată în istoria umanităţii, ba chiar şi de spiritele din lumea de dincolo.

Nimic nu îmi era ascuns şi îmi era imposibil să înţeleg ceva greşit, căci gândurile pe care le primeam erau extrem de clare. Practic, înţelegerea greşită era absolut imposibilă în această cameră. Istoria era absolut pură. Înţelegeam nu numai ce au făcut oamenii, dar şi de ce au făcut ei toate acele lucruri şi cum afectau acestea percepţiile referitoare la realitate ale celorlalţi oameni. Puteam înţelege realitatea subiectului ales din toate unghiurile de vedere, obţinând astfel o cunoaştere completă, care pe Pământ nu era posibilă.

Era mai mult decât un simplu proces mental. Puteam *simţi* ce simţeau oamenii atunci când îndeplineau aceste acţiuni. Le înţelegeam durerile şi bucuriile, pentru simplul motiv că le trăiam la unison cu ei. Multe din aceste amintiri mi-au fost şterse, dar nu toate. Preţuiesc foarte mult cunoaşterea care mi-a fost oferită cu această ocazie, referitoare la anumite persoane sau evenimente din istoria noastră pe care mi-am dorit dintotdeauna să le înţeleg.

Îmi doream noi şi noi experienţe în această lume incredibilă, iar însoţitoarele mele erau încântate să mă ajute în continuare. Bucuria lor cea mai mare părea a fi să mă vadă pe mine fericită. De aceea, m-au luat de mână şi m-au condus afară, în grădină.

Grădina

Ajunsă afară, am putut vedea în depărtare munţi, văi spectaculoase şi râuri. Însoţitoarele mele m-au părăsit, permiţându-mi să mă plimb singură şi să experimentez, netulburată de prezenţa lor, frumuseţea uluitoare a grădinii. În grădină creşteau tot felul de plante, copaci şi flori, care păreau să se afle *exact* acolo unde trebuiau să fie. M-am plimbat o vreme prin iarbă. Aceasta avea o culoare verde strălucitoare şi părea vie sub picioarele mele. De altfel, lucrul care m-a uluit cel mai tare în acea grădină erau culorile incredibil de vii. Pe Pământ nu există nimic asemănător.

Atunci când lumina cade asupra unui obiect în lumea fizică, ea se reflectă şi îl face să apară într-o anumită culoare. De aceea, există câteva mii de nuanţe. În lumea spiritelor, lumina nu se reflectă propriu-zis. Ea provine din interiorul obiectelor şi pare să fie esenţa lor vie. De aceea, în această lume există milioane, poate chiar miliarde de nuanţe colorate.

Spre exemplu, florile par să fie atât de vii şi din ele iradiază atâtea culori încât par a fi fluide. Din cauza aurei luminoase a fiecărei plante, este greu să spui unde începe şi unde se opreşte suprafaţa ei. Este evident faptul că fiecare parte a plantei, chiar şi cele mai microscopice, este creată de inteligenţa ei. Acesta este cel mai bun cuvânt pe care îl găsesc pentru a descrie ceea ce am văzut. Fiecare părticică, oricât de minusculă a

plantei este umplută de viaţa acesteia şi poate fi recunoscută de elementele care vin şi i se adaugă. Un element care face acum parte integrantă din plantă poate face mai târziu parte dintr-un alt aspect al creaţiei, strălucind însă la fel de viu. Planta nu are un spirit aşa cum avem noi, dar are o inteligenţă a ei, un principiu de organizare şi poate reacţiona la voinţa lui Dumnezeu sau la legile universale. Acest principiu este evident pretutindeni în această lume, dar mai ales la nivelul florilor.

Prin grădină trecea un râu minunat, nu departe de locul în care mă aflam. M-am simţit imediat atrasă către el. Am constatat că râul era alimentat de o cascadă mare, din care cădea apa cea mai pură care putea fi imaginată. Râul alimenta la rândul lui un lac. Apa era perfect limpede şi fremăta de viaţă.

Aşa este! Viaţa putea fi regăsită pretutindeni în această lume, chiar şi în apă. Fiecare picătură de apă care cădea din cascadă avea propria ei inteligenţă şi propriul ei scop. Cascada genera o melodie de o frumuseţe maiestuoasă, care umplea întreaga grădină, fuzionând cu alte melodii de care nu eram conştientă decât foarte vag. Muzica se năştea chiar din cascadă, din inteligenţa acesteia, şi fiecare picătură de apă producea propria ei tonalitate, care fuziona cu celelalte tonalităţi, interacţionând cu ele într-o manieră perfect armonioasă. Rezulta astfel un imn ca laudă la adresa lui Dumnezeu pentru viaţa şi bucuria cascadei. Efectul de ansamblu depăşea cu mult pe cel produs de orice simfonie creată pe Pământ.

Prin comparaţie cu el, muzica noastră pare produsă de un copil mic care loveşte o tobă de jucărie. Pur şi simplu, noi nu avem capacitatea de a înţelege vastitatea şi frumuseţea muzicii din lumea de dincolo. Ce să mai vorbim de crearea ei… Când m-am apropiat de apă, prin minte mi-a trecut gândul că aceasta ar putea fi „apa vie” de care vorbesc Scripturile, aşa că mi-am dorit instantaneu să mă îmbăiez în ea.

Apropiindu-mă şi mai tare, am observat un trandafir lângă mine, care părea să iasă în evidenţă faţă de celelalte flori. M-am oprit pentru o clipă ca să îl examinez. Frumuseţea lui îmi tăia respiraţia. Dintre toate florile din grădină, niciuna nu m-a captivat aşa cum a făcut-o acest trandafir. Floarea se legăna uşor pe ritmul muzicii, cântându-şi propriul imn de slavă adresat lui Dumnezeu. Am observat că pot vedea literalmente cum creşte. În timp ce se dezvolta sub ochii mei, m-am simţit profund emoţionată şi mi-am dorit să îi experimentez viaţa, să fuzionez cu el şi să îi simt spiritul. De-abia mi-a trecut prin minte acest gând că am şi început să văd trandafirul din interiorul acestuia. Era ca şi cum vederea mea ar fi devenit microscopică, permiţându-mi să pătrund în părţile cele mai intime ale trandafirului. Era însă mult mai mult decât o simplă experienţă vizuală. Puteam simţi prezenţa trandafirului în jurul meu, ca şi cum aş fi fost *una* cu el. Am simţit cum trandafirul se leagănă pe muzica produsă de celelalte flori, creându-şi totodată propria melodie, care se armoniza perfect cu cea a miilor de trandafiri din jurul lui. Am realizat că muzica

trandafirului meu provenea din părţile lui componente. Fiecare petală producea propria sa tonalitate, iar inteligenţa din interiorul acestora contribuia la armonia ansamblului, producând astfel un efect general de bucurie pură. Propria mea fericire a devenit astfel perfectă! L-am simţit pe Dumnezeu în această plantă, în mine însămi şi pretutindeni în jur. Eram una cu întreaga lui creaţie!

Nu voi uita niciodată trandafirul cu care m-am identificat atunci, devenind una cu el. Acea experienţă simplă de a fi una cu întreaga creaţie, care mi-a oferit un crâmpei din bucuria imensă ce ne stă la dispoziţie în lumea spiritelor, a fost atât de copleşitoare încât o voi preţui de-a pururi.

Petrecerea de bun venit

În grădină a intrat un grup de fiinţe spirituale. Multe dintre ele purtau robe în culori pastel discrete, reflectând – poate – spiritul locului, sau ocazia sărbătorită. Spiritele m-au înconjurat şi am intuit că scopul lor era să sărbătorească împreună cu mine. Era un fel de petrecere de absolvire. Feţele lor străluceau de fericire, ca şi cum s-ar fi uitat la un copil care tocmai savura pentru prima dată în viaţa lui un aliment absolut delicios. Mi-am dat seama că le cunoşteam pe toate de dinainte de încarnarea mea pe Pământ. De aceea, am alergat către ele, le-am îmbrăţişat şi le-am sărutat pe fiecare în parte. Printre ele se aflau şi dragii mei îngeri păzitori,

călugării care m-au întâmpinat primii în această lume a spiritelor. I-am sărutat şi pe ei.

Prin fuziunea cu spiritele lor, mi-am dat seama că se aflau acolo pentru a mă sprijini. Însoţitoarele mele, care continuau să se comporte ca nişte ghizi, mi-au spus că am murit prematur şi că această petrecere de absolvire nu era decât parţială, având mai mult scopul de a-mi arăta la ce trebuie să mă aştept atunci când mă voi întoarce definitiv în lumea spiritelor. Toate spiritele din grădină erau fericite să mă vadă şi să mă susţină, dar ştiau că trebuie să mă întorc pe Pământ. Apoi, însoţitoarele mele mi-au explicat mai multe lucruri despre moarte.

Atunci când „murim”, mi-au spus ele, noi experimentăm o simplă tranziţie de la o lume la alta. Spiritul nostru iese din corp şi pătrunde în lumea spirituală. Dacă moartea este traumatică, spiritul părăseşte rapid corpul, uneori chiar înainte ca moartea biologică sa se producă. Spre exemplu, dacă cineva trece printr-un accident sau printr-un incendiu, spiritul lui este luat adeseori din corp înainte de a experimenta o durere insuportabilă. Chiar dacă trupul pare să mai trăiască o vreme, spiritul lui l-a părăsit deja şi se află într-o stare de pace.

În momentul morţii, noi avem posibilitatea de a rămâne pe Pământ până când corpul nostru este îngropat, sau putem trece direct pe nivelul care corespunde gradului nostru de evoluţie spirituală. Mi s-a explicat astfel că există foarte multe nivele de evoluţie, iar spiritele celor decedaţi se îndreaptă întotdeauna spre acelea pe care se simt

cel mai confortabil. Multe spirite optează pentru a rămâne o vreme pe Pământ, pentru a-i alina pe cei dragi. De regulă, familiile rămase pe Pământ experimentează o durere mult mai mare decât spiritul plecat. În cazul în care constată că cei rămaşi în urmă nu reuşesc să-şi revină din disperare şi că se simt neconsolaţi, unele dintre spirite îşi prelungesc o vreme şederea pe Pământ, pentru a-i ajuta pe cei dragi să se vindece.

Mi s-a spus de asemenea că rugăciunile noastre în astfel de cazuri sunt extrem de utile, deopotrivă pentru spiritele plecate şi pentru cei rămaşi pe Pământ. De aceea, dacă ni se pare că tranziţia spiritului plecat ar putea fi nedorită de acesta sau dificilă dintr-un motiv sau altul, noi ar trebui să ne rugăm pentru el şi să cerem ajutor din lumea spiritelor.

Însoţitoarele mele mi-au explicat în continuare că este foarte important ca noi să obţinem o anumită cunoaştere spirituală încă din perioada în care ne aflăm pe Pământ. Cu cât această cunoaştere este mai mare, cu atât mai uşor şi mai rapid putem progresa dincolo. Datorită ignoranţei lor (în ceea ce priveşte lumea spirituală), multe spirite rămân literalmente prizoniere pe acest pământ. De regulă, ateii sau oamenii foarte ataşaţi de lumea exterioară din cauza lăcomiei lor, a poftelor corporale sau a altor atracţii terestre, şi au dificultăţi în a merge mai departe în lumea spirituală, preferând să bântuie pe pământul pe care îl cunosc. Lor le lipseşte credinţa şi puterea de a recunoaşte energia şi lumina care îi atrage către Dumnezeu, pe care le

evită sau le ignoră. Aceste spirite rămân pe Pământ până când învaţă să accepte că există o putere mai mare decât lumea de care s-au ataşat şi până când ajung să îşi dorească să se apropie de aceasta. Când m-am aflat în interiorul masei negre, înainte de a ajunge la lumină, am simţit distinct prezenţa unor astfel de spirite care lâncezeau. Ele pot rămâne oricât de mult doresc în iubirea şi căldura acelei mase negre, acceptând influenţa ei vindecătoare, dar mai devreme sau mai târziu vor trebui să avanseze pentru a se întâlni cu Dumnezeu şi pentru a accepta astfel iubirea şi căldura infinit mai mari ale acestuia.

Dintre toate tipurile de cunoaştere, nu există niciuna mai profundă şi mai esenţială ca experienţa întâlnirii cu Iisus Christos. Mi s-a spus în lumea spiritelor că el reprezintă poarta prin care toate spiritele vor trebui să se întoarcă mai devreme sau mai târziu la Dumnezeu. Mai mult, el reprezintă unica poartă prin care ne putem întoarce. Indiferent dacă aflăm de el şi de învăţătura lui în lumea *fizică* sau în cea spirituală, noi trebuie să îl acceptăm şi să ne abandonăm în faţa iubirii lui.

Prietenii mei din grădină erau plini de iubire faţă de mine şi şi-au dat seama că nu doream să mă întorc încă. Îmi doream să văd noi şi noi minuni din lumea spiritelor. Dorind să îmi facă pe plac, mi-au arătat într-adevăr *mult mai multe*.

Numeroasele lumi

Memoria mea a fost deschisă încă şi mai mult, permiţându-mi să îmi aduc aminte de perioada de dinainte de crearea pământului fizic, adică de aşa-numitele eternităţi. Mi-am amintit astfel că Dumnezeu a fost creatorul foarte multor lumi, galaxii şi ţinuturi care transcend cu mult capacitatea noastră de înţelegere, şi mi-am dorit să le văd. Gândul meu mi-a dat putere şi m-am îndepărtat de grădină, însoţită de data aceasta de alte două fiinţe de lumină, care au devenit ghizii mei. Corpurile noastre spirituale au început să plutească prin spaţiu, îndepărtându-se de prietenii mei.

Viteza noastră s-a accelerat foarte mult, dându-mi acea senzaţie de beatitudine specifică zborului. Puteam face orice îmi doream. Puteam merge oriunde doream, cu o viteză incredibil de mare, sau foarte încet, la dorinţă. Noua mea senzaţie de libertate mi se părea adorabilă. Am pătruns în vastitatea spaţiului cosmic şi am aflat cu această ocazie că acesta nu este deloc gol. Dimpotrivă, el este plin de iubire şi de lumină, adică de prezenţa tangibilă a spiritului Divin (Sfântul Duh). Am auzit un sunet discret şi plăcut, care parcă venea de la mare distanţa, dar care mi-a completat sufletul şi m-a făcut fericită. Era o singură tonalitate, asemeni unei note muzicale, dar avea o valenţă universală şi părea să umple întregul spaţiu din jurul meu. Sunetul a fost urmat de un altul, cu o tonalitate uşor diferită. În scurt timp, am remarcat că există o întreagă melodie, un cântec al cosmosului, care avea efecte profund benefice asupra mea. Tonalităţile sonore generau

vibraţii uşoare, iar când acestea îmi atingeau spiritul, îmi dădeam seama că aveau un efect profund vindecător asupra acestuia. Am înţeles că orice creatură care ar fi fost atinsă de aceste vibraţii ar fi experimentat acelaşi proces vindecător, desigur, în funcţie de propriile sale dezechilibre. Vibraţiile păreau să fie expresii ale iubirii universale care vindecau spiritele bolnave sau căzute. Am aflat de la ghizii mei că nu toate tonalităţile muzicale aveau efecte vindecătoare. Există şi unele care pot genera răspunsuri negative în fiinţa noastră. Mi s-a spus că în timpul vieţii mele terestre, Satan s-a folosit de aceste vibraţii muzicale negative, care mi-au îmbolnăvit trupul şi sufletul.

O parte din explicaţiile pe care le-am primit atunci mi-au fost şterse din memorie, dar am păstrat totuşi multe impresii primite atunci. Călătoria mea cosmică a durat săptămâni sau chiar luni de zile (aşa am perceput-o eu), timp în care am vizitat numeroase creaţii ale lui Dumnezeu. Pe întreaga durată a călătoriei mele, am simţit prezenţa liniştitoare a iubirii lui Dumnezeu. Mi se părea că m-am întors în mediul meu natal şi că nu făceam decât ceea ce era perfect natural. Am călătorit către tot feluri de lumi. Am vizitat pământuri la fel ca al nostru, dar mai frumoase şi locuite de oameni inteligenţi şi plini de iubire. Noi suntem *cu toţii* copiii lui Dumnezeu, iar Tatăl nostru ceresc a umplut imensitatea spaţiilor cosmice de dragul nostru. Am călătorit atunci pe distanţe imense, conştientă de faptul că stelele pe care le vedeam nu sunt

vizibile de pe pământul nostru. Am văzut galaxii şi am călătorit către ele cu viteza gândului, le-am vizitat lumile şi am cunoscut noi şi noi copii ai lui Dumnezeu, fraţii şi surorile mele întru spirit. Întreaga experienţă a fost ca o aducere aminte. Ştiam că am mai vizitat aceste locuri mai demult.

Mult mai târziu, când m-am întors în corpul meu muritor, m-am simţit înşelată atunci când nu mi-am putut aminti toate detaliile acestei experienţe, dar după ce a mai trecut timpul am înţeles că am avut nevoie de această uitare pentru propriul meu bine. Dacă mi-aş putea aduce aminte toate lumile glorioase şi perfecte prin care am călătorit, aş trăi acum o viaţă plină de frustrare, fapt care m-ar împiedica să îmi îndeplinesc menirea pe care mi-am asumat-o pentru această viaţă. De aceea, sentimentul iniţial că am fost înşelată s-a transformat în timp într-un sentiment profund de recunoştinţă. Dumnezeu *nu era obligat* să îmi arate toate acele lumi, şi oricum, *nu era obligat* să mă lase să îmi aduc aminte de ele. În compasiunea lui infinită, mi-a dăruit deja atât de multe. Am văzut cu ochii mei (spirituali) lumi pe care nici chiar cele mai puternice telescoape de pe Pământ nu le pot vedea şi am aflat cu această ocazie că iubirea există pretutindeni, inclusiv în ele.

Alegerea unui corp

M-am întors în grădină şi m-am întâlnit din nou cu însoţitoarele mele. În lumile pe care le-am

vizitat am văzut oameni care evoluau, muncind pentru a deveni din ce în ce mai mult asemeni Tatălui ceresc. De aceea, eram curioasă să ştiu cum evoluăm noi pe Pământ.

Însoţitoarele mele au fost plăcut impresionate de întrebarea mea, aşa că m-au dus într-un loc în care numeroase spirite se pregăteau să se întrupeze pe Pământ. Toate erau spirite mature. De altfel, nu am văzut spirite de copii în întreaga mea experienţă spirituală. Am văzut de asemenea cât de nerăbdătoare erau aceste spirite să vină pe Pământ. Ele considerau viaţa pe această planetă ca pe o şcoală în care puteau învăţa foarte multe lucruri şi în care îşi puteau dezvolta atributele care le lipseau. Mi s-a spus că noi *ne-am dorit* cu toţii să venim pe Pământ şi că ne-am ales personal multe din slăbiciunile noastre actuale, inclusiv experienţe dificile, pentru a putea creşte spiritual. Am înţeles de asemenea că uneori ni se dau anumite slăbiciuni pentru propriul nostru bine. Pe de altă parte, Domnul ne dăruieşte talente şi daruri unice, după cum doreşte. Noi nu ar trebuie să ne comparăm niciodată talentele sau slăbiciunile cu ale celorlalţi oameni. Cu toţii suntem înzestraţi exact cu calităţile care ne sunt necesare. Din acest punct de vedere, noi suntem unici. Egalitatea darurilor sau slăbiciunilor spirituale ar fi o prostie şi nu ne-ar ajuta cu nimic.

În acel moment, în zona din faţa mea s-a deschis o fereastră care mi-a permis să văd Pământul. Puteam vedea simultan lumea fizică şi cea spirituală. Am constatat astfel că nu toate spiritele înalte ale lui Dumnezeu au optat pentru a

se întrupa pe Pământ. Unele dintre ele au preferat să rămână spirite pure alături de Dumnezeu, acţionând ca îngeri păzitori pentru oamenii de pe Pământ. Am înţeles de asemenea că există şi alte tipuri de îngeri, printre care şi o categorie numită „îngeri războinici”. Scopul acestora era să lupte împotriva lui Satan şi a demonilor lui, de dragul nostru. Deşi avem cu toţii îngeri păzitori care ne protejează, uneori noi avem nevoie de îngeri războinici care să ducă anumite bătălii in locul nostru. Aceştia ne stau oricând la dispoziţie. Tot ce trebuie să facem este să îi invocăm prin rugăciune. Aceşti îngeri sunt foarte înalţi, foarte musculoşi şi cu o înfăţişare sublimă. Pe scurt, sunt nişte spirite măreţe. Doar privindu-i, mi-am dat seama că ar fi o nebunie să lupţi împotriva lor. Toţi îngerii erau îmbrăcaţi în războinici, cu armuri şi coifuri, şi aveau mişcări mai agile decât ale celorlalţi îngeri. Dar ceea ce îi diferenţia cel mai mult era aureola lor de încredere în sine; cu toţii erau plenar conştienţi de capacităţile lor excepţionale. Nimic rău nu îi putea afecta, iar ei ştiau perfect acest lucru. La un moment dat, îngerii s-au încolonat şi au plecat cu toţii pentru a îndeplini o misiune care nu mi-a fost revelată. Ce m-a impresionat cel mai mult au fost privirile lor preocupate, ca şi cum ar fi fost perfect conştienţi de importanţa misiunii lor şi de faptul că nu se vor putea întoarce până când nu o vor rezolva.

Satan se luptă din răsputeri să obţină supremaţia asupra noastră, iar atunci când îşi pune in mişcare toate forţele împotriva cuiva, acea persoană are nevoie de o protecţie specială. Una

din cele mai sigure protecţii care ne-a fost acordată tuturor este aceea că Satan nu ne poate citi gândurile. Din păcate, el ştie să ne citească pe faţă, fapt care aproape că echivalează cu citirea gândurilor noastre. Aura noastră (adevărata noastră „faţă”) conţine toate sentimentele şi emoţiile sufletului nostru. Acestea pot fi văzute de Dumnezeu, de îngeri, dar şi de Satan. Chiar şi clarvăzătorii de pe Pământ le pot vedea. Noi ne putem proteja prin controlul gândurilor noastre, dar mai ales prin invocarea luminii lui Christos în viaţa noastră. Atunci când facem acest lucru, lumina divină coboară efectiv în aura noastră, reflectându-se în ea.

M-am uitat din nou la spiritele care se pregăteau să se întrupeze pe Pământ. Am văzut că o parte dintre ele se roteau în jurul anumitor oameni de pe Pământ. De pildă, am văzut un spirit masculin care încerca să apropie un bărbat şi o femeie de pe Pământ, cu intenţia de a le deveni copil. Spiritul s-a dedat la toate vicleşugurile posibile, dar avea mari dificultăţi, întrucât bărbatul şi femeia nu erau foarte cooperanţi, dorind să meargă în direcţii diferite cu viaţa lor. Spiritul nostru le vorbea şi încerca să îi convingă să se apropie cu orice preţ. Văzând dificultatea în care se zbătea spiritul, alte fiinţe spirituale i s-au alăturat, încercând să îi „cupleze” pe cei doi tineri.

Mi s-a explicat că noi ne-am împrietenit în lumea spiritelor cu anumiţi fraţi şi cu anumite surori ale noastre, de care ne simţim cu deosebire apropiaţi. Însoţitoarele mele mi-au explicat că noi am făcut un legământ cu aceste spirite de a ne

întrupa pe Pământ ca membri de familie sau ca prieteni. Această legătură spirituală este rezultatul iubirii pe care ne-am dezvoltat-o de-a lungul eternităţilor unii pentru ceilalţi. Noi ne asociem de asemenea cu alte spirite pentru a face anumite activităţi în comun. Unele spirite optează pentru a schimba numite lucruri de pe Pământ, motiv pentru care îşi aleg cu atenţie circumstanţele şi familiile terestre. Altele îşi propun să consolideze o stare de lucruri şi să paveze drumul pentru alte spirite care vor urma după ele. Toate spiritele înţeleg influenţa pe care o vor avea asupra celorlalţi oameni, aşa că îşi aleg dinainte atributele fizice şi comportamentale pe care doresc să le primească de la familiile lor. Ele sunt perfect conştiente de amprenta genetică a corpului muritor pe care îl vor primi şi de trăsăturile fizice particulare pe care urmează să le dobândească.

Înainte de a ne naşte, noi am ştiut că amintirile noastre vor fi păstrate în celulele noului nostru corp. Această idee era pentru mine absolut nouă. Am aflat cu această ocazie că toate gândurile şi experienţele din viaţa noastră sunt înregistrate în mintea noastră subconştientă, dar şi în celulele noastre, care conţin nu doar codul nostru genetic, ci şi toate experienţele prin care am trecut vreodată. Mi s-a spus de asemenea că noi transmitem mai departe aceste amintiri copiilor noştri, prin intermediul codului genetic. Aşa se explică multe din trăsăturile comune ale membrilor aceleiaşi familii, dar şi diferite tendinţe comune, cum ar fi dependenţele, temerile,

talentele şi aşa mai departe. Însoţitoarele mele mi-au explicat că noi nu avem vieţi anterioare pe această planetă. Aşa-numitele „vieţi anterioare” pe care ni le amintim sunt de fapt amintiri conţinute în celulele noastre.

Înainte de a ne naşte, noi am înţeles perfect provocările cu care ne vom confrunta datorită acestor amintiri moştenite, dar am avut încredere că ne vom descurca şi le-am acceptat.

Am primit de asemenea anumite atribute spirituale de care avem nevoie pentru a ne îndeplini misiunea, multe dintre ele fiind special concepute pentru nevoile noastre. Părinţii noştri au avut propriile lor atribute spirituale, dintre care o parte am putea să le fi moştenit. Cert este că, înainte de a ne naşte, noi i-am privit cum s-au folosit de aceste atribute. Prin maturizare, noi dobândim şi alte atribute. În acest fel, dispunem de propriul nostru ser de instrumente spirituale, din care putem folosi doar o parte, optând pentru a nu folosi deloc unele dintre el. Indiferent de vârstă, noi putem continua să dobândim noi atribute spirituale, care ne pot ajuta în vechile circumstanţe sau în altele noi. Alegerea ne aparţine întotdeauna. Am înţeles cu această ocazie că noi dispunem *întotdeauna* de atributul de care avem nevoie într-o situaţie dată, dar este posibil să nu îl recunoaştem sau să nu ştim să îl folosim (întrucât nu am învăţat niciodată acest lucru). De aceea, este important ca noi să ne interiorizăm cât mai frecvent, pentru a descoperi ce talente avem. Apoi, trebuie să avem întotdeauna încredere că dispunem de instrumentul de care avem nevoie la

un moment dat.

După ce am privit spiritele care încercau să îi cupleze pe cei doi tineri, atenţia mea s-a orientat către alte spirite care se pregăteau să se încarneze pe Pământ. Am văzut astfel un spirit excepţional de luminos şi de dinamic, care tocmai se pregătea să intre în pântecul mamei sale. În mod paradoxal, el a optat pentru a se întrupa în această lume handicapat din punct de vedere mental. Era extrem de entuziasmat de aceasta oportunitate şi era conştient de creşterea spirituală de care va avea parte el şi părinţii lui. Cei trei erau foarte apropiaţi unii de ceilalţi şi au făcut un legământ înainte de a veni în această lume, plănuindu-şi cu grijă acest aranjament. Spiritul nostru a ales să îşi înceapă viaţa muritoare chiar din momentul concepţiei. Am privit cum pătrunde în pântecul noii sale marne, suprapunându-se cu noua formă de viaţă. Ardea de nerăbdare să simtă marea iubire a părinţilor săi muritori.

Am aflat cu această ocazie că spiritele pot opta pentru a intra în pântecul matern în orice etapă a sarcinii. Odată intrate, ele îşi încep de îndată experienţa vieţii muritoare. Mi s-a spus că avortul este contrar legilor firii, întrucât spiritul care a pătruns în corpul avortat se simte respins şi se întristează. El ştie că acest trup îi aparţinea, indiferent dacă a fost conceput în afara căsătoriei, dacă era handicapat sau dacă nu ar fi supravieţuit după naştere doar câteva ore. Pe de altă parte, el simte o stare de compasiune profundă pentru mamă, ştiind că a luat această decizie din

ignoranţa şi din cauza circumstanţelor exterioare dificile.

Am văzut multe spirite care nu se întrupau decât pentru a trăi câteva ore sau câteva zile pe Pământ. Şi ele erau la fel de pline de entuziasm ca şi celelalte, ştiind că au o menire de îndeplinit. Am înţeles că moartea lor aparent prematură a fost planificată din lumea spiritelor, la fel ca şi naşterea noastră. Aceste spirite nu aveau nevoie de numeroase lecţii pentru a evolua spiritual. De aceea, ele nu aveau nevoie de o viaţă lungă. În plus, moartea lor avea să le asigure părinţilor lor o mare oportunitate de a creşte din punct de vedere spiritual. Ele ştiau că durerea provocată de moartea lor prematură va fi intensă, dar de scurtă durată. De altfel, după reunirea din lumea spiritelor, orice durere dispare şi nu mai rămâne decât bucuria provocată de reunire şi de creşterea spirituală obţinută.

Am fost surprinsă să constat câte planuri îşi făceau spiritele şi câte decizii luau ele pentru a le fi de folos suratelor lor. Înainte de a ne naşte pe Pământ, cu toţii am făcut un legământ pentru a ne sacrifica în favoarea altor oameni. Toate acestea au rolul de a ne ajuta să creştem din punct de vedere spiritual. Toate experienţele, toate darurile şi toate slăbiciunile servesc acestui unic scop. În lumea de dincolo, diferitele aspecte lumeşti de care suntem atât de ataşaţi în planul fizic nu contează deloc. Sufletele privesc totul din perspectiva spiritului.

Fiecare dintre noi are o anumită perioadă de timp prestabilită pentru întruparea sa terestră.

Unele spirite vin în această lume numai pentru a se naşte, pentru a le oferi astfel o experienţă altor spirite, după care părăsesc rapid lumea fizică. Altele trăiesc o viaţă lungă, absolut necesară pentru a-şi îndeplini obiectivele, în scopul de a oferi toate oportunităţile de care au nevoie la servirea celorlalţi. Unele vin pentru a fi lideri sau adepţi, pentru a fi soldaţi, bogaţi sau săraci, adică pentru a-şi asigura cele mai variate situaţii şi relaţii care să le înveţe noi şi noi posibilităţi de a iubi. Toţi cei cu care îşi intersectează destinul le conduc într-un fel sau altul către realizarea supremă. Scopul lor este să se lase testate în condiţii dificile pentru a vedea în ce fel aplică ele porunca supremă a iubirii faţă de semenii lor. Atât timp cât ne aflăm pe Pământ, noi suntem cu toţii conectaţi din perspectiva acestui scop suprem: acela de a învăţa să ne iubim unii pe ceilalţi.

Înainte ca această scenă din viaţa spiritelor aflate pe punctul de a se întrupa să dispară, atenţia mi-a fost atrasă de un alt spirit. Era un spirit feminin, unul dintre cele mai încântătoare din câte am văzut vreodată. Deborda de energie, iar prezenţa ei carismatică îi fermeca pe toţi cei din jur. Privind-o uimită, mi-am dat seama că aveam o legătură personală strânsă cu ea şi am recunoscut iubirea ei pentru mine. Din păcate, această amintire mi-a fost în mare măsură blocată, dar nu voi putea uita niciodată în totalitate această fiinţă. Un lucru mi-e absolut limpede: oriunde ar ajunge ea, va fi cu siguranţă un înger special pentru cineva de pe Pământ.

În timp ce asistam la acest spectacol al

spiritelor care se pregăteau de întrupare, am rămas profund impresionată de frumuseţea şi de gloria fiecăruia dintre ei. Ştiam că m-am aflat şi eu în această situaţie, la fel ca toţi cei care se află deja pe Pământ, şi că ne-am bucurat cu toţii de lumină şi de frumuseţe. Atunci, prin minte mi-a trecut gândul: „Dacă te-ai putea vedea aşa cum ai arătat înainte de a te naşte pe Pământ, ai fi uimită de inteligenţa şi de slava ta. Naşterea nu este altceva decât o perioadă de somn şi de uitare”.

Beţivul

Venirea pe Pământ este ca şi cum ţi-ai alege o facultate şi un curs principal de studiat. Noi ne aflăm pe nivele diferite de evoluţie spirituală şi ne-am întrupat pe Pământ în acele circumstanţe care servesc cel mai bine nevoilor noastre spirituale. În clipa în care îi judecăm pe ceilalţi pentru greşelile şi pentru slăbiciunile lor, noi facem dovada unei slăbiciuni personale, întrucât noi nu avem cunoaşterea necesară pentru a-i judeca în mod corect pe ceilalţi.

Pentru a mi se ilustra acest principiu, cerurile s-au deschis din nou şi am revăzut Pământul. De data aceasta, vederea mea spirituală s-a focalizat asupra unui colţ de stradă dintr-un mare oraş. Am văzut acolo un beţiv căzut lângă o clădire, complet ameţit de băutură. Una dintre însoţitoarele mele m-a întrebat: „Ce vezi?”

„Hm, un vagabond beat care zace în propria lui mizerie”, i-am răspuns eu, neînţelegând de ce

trebuie să privesc acest spectacol dezgustător.

Însoţitoarele mele au devenit dintr-odată agitate, spunându-mi: „Acum îţi vom arăta cum arată în realitate acest spirit”.

Mi-au revelat în continuare spiritul beţivului. A văzut astfel un bărbat măreţ şi plin de lumină. Iubirea emana din întreaga lui fiinţă. Am înţeles cu această ocazie că era foarte admirat în ceruri. Această mare fiinţă spirituală s-a întrupat pe Pământ cu intenţia să îşi ajute un prieten de care era foarte apropiat din punct de vedere spiritual.

Prietenul lui era un avocat celebru, care îşi avea biroul la doar câteva străzi depărtare de locul în care era căzut beţivul. Deşi acesta din urmă nu îşi mai amintea nimic de legământul pe care l-a făcut înainte de a se întrupa pe Pământ, menirea lui era de a-i reaminti prietenului său de nevoile celorlalţi oameni. Am înţeles că natura avocatului era în mod natural plină de compasiune, iar vederea beţivului căzut va aprinde în el dorinţa de a face mai mult pentru oamenii nevoiaşi. Ştiam că cei doi se vor vedea şi că spiritul avocatului îl va recunoaşte pe cel din interiorul beţivului, fiind astfel stimulat să facă mai mult bine. Cei doi nu îşi vor aminti de rolurile pe care şi le-au asumat în lumea spirituală, dar îşi vor îndeplini totuşi misiunile. Beţivul şi-a sacrificat viaţa pe Pământ pentru a-i fi de folos prietenului său. De aceea, el îşi va continua evoluţia spirituală în lumea spirituală, iar calităţile care i-au lipsit pe Pământ îi vor fi date în această lume, cu vârf şi îndesat.

Mi-am adus aminte că şi eu m-am întâlnit de-

a lungul vieţii cu diferite persoane care mi s-au părut familiare. Din prima clipă în care le-am cunoscut am simţit o apropiere instinctivă faţă de ele, ca şi cum le-aş fi recunoscut, deşi nu ştiam de unde provine acest sentiment. Acum îmi dădeam seama că mi-au fost trimise în cale cu un scop precis şi că am avut dintotdeauna legături speciale de prietenie cu ele.

Însoţitoarele mele mi-au vorbit din nou, scoţându-mă din gândurile mele. Mi-au spus că atât timp cât îmi va lipsi cunoaşterea pură, cel mai bine este să nu judec niciodată pe altcineva. Cei care treceau pe lângă beţivul căzut pe stradă nu îi puteau vedea spiritul nobil şi nu îl judecau decât după aparenţa sa exterioară. Şi eu m-am făcut vinovată pe Pământ de acest tip de judecată pripită, evaluându-i pe ceilalţi în funcţie de bogăţia lor sau de alte capacităţi exterioare. Acum îmi dădeam seama cât de nedreaptă am fost, întrucât nu ştiam nimic despre viaţa lor, dar mai ales despre spiritul lor.

Mi-am amintit de asemenea de pasajul biblic: „Căci voi îi veţi avea întotdeauna pe săraci, şi oricând veţi dori, le veţi putea face un bine”. Totuşi, acest pasaj m-a deranjat. Oare de ce trebuia să ne îngrijim de săraci? De ce nu le asigura Domnul tot ce aveau nevoie? De ce nu îl stimula el direct pe avocat să facă mai mult bine în jur, împărţindu-şi averea cu cei sărmani? Însoţitoarele mele mi-au întrerupt din nou şirul gândurilor, spunându-mi: „Există îngeri care merg printre voi, dar voi nu îi recunoaşteţi”.

Nu-mi dădeam seama ce vor să spună. De

aceea, ele m-au lămurit: *cu toţii* avem nevoi, nu doar săracii, şi cu toţii am făcut un legământ în lumea spirituală să ne ajutăm unii pe ceilalţi. Din păcate, atât timp cât ne aflăm pe Pământ, noi uităm de legământul făcut şi avem tendinţa să cădem pradă egoismului. De aceea, Domnul ne trimite îngerii lui ca să ne stimuleze să ne aducem aminte şi să ne îndeplinim aceste legăminte. El nu ne poate forţa să facem acest lucru, dar ne poate stimula. Noi nu îi recunoaştem pe îngerii lui, care ne apar ca nişte oameni obişnuiţi. Cert este că ei ne însoţesc mult mai frecvent decât am putea crede.

Nu m-am simţit mustrată nicio clipă, dar am înţeles că am subestimat ceva mai devreme ajutorul pe care ni-l acordă Domnul atât timp cât ne aflăm pe Pământ. El ne ajută în toate felurile cu putinţă, dar fără a interfera vreo clipă cu liberul nostru arbitru. Noi trebuie să ne ajutăm semenii din propria noastră voinţă, nu mânaţi de la spate. Trebuie să ajungem singuri la concluzia că oamenii săraci sunt la fel de demni de stima şi de preţuirea noastră ca şi cei bogaţi. Trebuie să îi acceptăm pe *toţi* ceilalţi, inclusiv pe cei diferiţi de noi. Absolut toţi oamenii merită iubirea şi bunătatea noastră. Noi nu avem dreptul să fim intoleranţi, plictisiţi sau mânioşi faţă de nimeni. Încă şi mai puţin avem dreptul de a-i privi de sus sau de a-i condamna în sinea noastră. Singurul lucru pe care îl luăm cu noi din această viaţă este binele pe care l-am făcut celor din jurul nostru. Am înţeles cu această ocazie că toate faptele noastre bune şi toate cuvintele amabile pe care le-

am adresat celor din jur se vor întoarce asupra noastră însutite, binecuvântându-ne viaţa. Adevărata noastră putere sălăşluieşte în bunătatea şi caritatea noastră.

Am păstrat timp de câteva momente tăcerea. Beţivul a dispărut din câmpul meu vizual. Sufletul meu s-a umplut însă de iubire şi de înţelegere. O, dacă aş putea să-mi ajut şi eu semenii aşa cum făcea acest beţiv pentru prietenul lui! Ce bine ar fi dacă aş putea fi şi eu o binecuvântare în viaţa altor persoane! Sufletul meu a început să vibreze la gândul că adevărata noastră putere sălăşluieşte în bunătatea şi caritatea noastră…

Rugăciunea

Cunoaşterea care mi-a permis să înţeleg cât de mare este valoarea celestă a fiecărui suflet m-a copleşit şi m-a făcut să mă smeresc. Îmi doream şi mai multă lumină, şi mai multă cunoaştere. Cerurile s-au deschis din nou şi am revăzut Pământul rotindu-se în spaţiu. Puteam vedea foarte multe luminiţe care străluceau în noapte. Din ele se înălţau către cer raze de lumină. Unele erau extrem de puternice şi ajungeau la cer ca nişte fascicule de laser. Altele erau mai puţin intense, sau doar nişte scântei care se aprindeau şi se stingeau imediat. Spre surpriza mea, mi s-a spus că aceste lumini erau de fapt rugăciunile oamenilor de pe Pământ.

Am văzut o sumedenie de îngeri care se grăbeau să răspundă la aceste rugăciuni. Erau

perfect organizaţi şi îşi propuneau să îi ajute cât mai mult pe oamenii care se rugau. Zburau literalmente de la un om la altul, într-o ordine perfectă, făcând tot ce le stătea în puteri pentru a le răspunde la rugăciuni. Erau plini de iubire şi se bucurau enorm de ceea ce făceau. Erau încântaţi să îi ajute pe oameni, iar bucuria lor era cu atât mai mare în cazurile în care oamenii se rugau suficient de intens pentru ca rugăciunilor lor să li se poată răspunde pe loc. Răspundeau întotdeauna mai întâi la rugăciunile mai puternice şi mai luminoase, dar nu le uitau nici pe celelalte, până când fiecare rugăciune îşi găsea în final răspunsul. Pe de altă parte, am remarcat că rugăciunile nesincere nu luminau aproape deloc. De aceea, multe dintre ele nici măcar nu erau auzite.

Mi s-a explicat că cerul răspunde tuturor rugăciunilor sincere. Atunci când ne aflăm într-o mare nevoie sau când ne rugăm pentru altcineva, razele de lumină pe care le emitem sunt foarte puternice şi ajung imediat la cer. Mi s-a mai spus că nu există rugăciune mai luminoasă decât aceea a unei mame pentru copilul ei. Acestea sunt cele mai pure rugăciuni, întrucât corespund unei dorinţe extrem de intense, iar uneori unei disperări pe măsură. Orice mamă are capacitatea de a se dărui în întregime copiilor ei şi de a se ruga cu ardoare lui Dumnezeu pentru aceştia. Totuşi, orice altă rugăciune poate ajunge la fel de uşor la Dumnezeu.

Am înţeles cu această ocazie că după ce ne-am rugat, noi trebuie să ne detaşăm şi să avem

încredere că Dumnezeu ne va răspunde la rugăciuni. Dumnezeu ştie întotdeauna ce nevoi avem şi nu aşteaptă decât o invitaţie pentru a ne sări în ajutor. El are puterea de a răspunde la toate rugăciunile, dar îşi respectă propria lege şi nu ne încalcă niciodată liberul arbitru. De aceea, noi trebuie să ne abandonăm în faţa voinţei lui şi să avem o încredere deplină în el. Tot ce am cerut cu inima sinceră fără să ne îndoim, vom primi.

Rugăciunile noastre în favoarea celorlalţi au o mare putere, dar nu îşi primesc răspunsul decât dacă nu contravin liberului arbitru al acestora, încălcându-le propriile nevoi. Dumnezeu ne lasă să ne descurcăm întotdeauna singuri, dar este întotdeauna dornic să ne ajute în toate felurile cu putinţă, dacă îi cerem acest lucru. În cazul în care credinţa prietenilor noştri este slabă, rugăciunile noastre în favoarea lor îi pot întări. Dacă sunt bolnavi, rugăciunile noastre îi pot ajuta să se vindece, mai puţin în cazul în care boala de care suferă are menirea să îi ajute să crească din punct de vedere spiritual. Dacă li se apropie moartea, noi trebuie să ne rugam pentru ei, dar nu trebuie să uităm să cerem întotdeauna să se facă voia lui Dumnezeu. În caz contrar, riscăm să creăm un conflict în interiorul celor dragi, care doresc – poate – să părăsească acest plan terestru. Modalităţile prin care îi putem ajuta pe cei din jur sunt nenumărate. Noi ne putem ajuta familia, prietenii şi pe ceilalţi oameni în maniere pe care adeseori nici măcar nu ni le putem imagina.

Totul mi se părea extrem de simplu, poate chiar prea simplu. Rugăciunea mi s-a părut

întotdeauna un exerciţiu care trebuie să dureze ore întregi. Am fost tot timpul convinsă că noi trebuie să îl sâcâim pe Domnul cu cererile noastre până când se va întâmpla ceva. Aveam chiar propriul meu sistem de rugăciune. Începeam întotdeauna cu ceea ce consideram că am nevoie, după care treceam la un fel de mituire, subliniind faptul că era în interesul Domnului să mă ajute. Dacă metoda nu dădea rezultate, începeam să mă târguiesc, oferindu-i Domnului anumite acte specifice de obedienţă sau de sacrificiu care mi-ar fi putut atrage binecuvântarea lui. În final, începeam să mă rog cu disperare, iar în ultimă instanţă recurgeam chiar la ameninţări. Din păcate, sistemul nu m-a ajutat prea mult, întrucât am obţinut prea puţine răspunsuri la rugăciunile mele. Acum am înţeles că rugăciunile mele au fost de fapt cea mai bună dovadă a îndoielilor mele. Toate scenariile pe care le cream ilustrau de fapt lipsa mea de credinţă în voinţa Domnului de a-mi răspunde la rugăciuni, ţinând cont doar de nevoile mele. M-am îndoit tot timpul de dreptatea sau chiar de capacitatea lui Dumnezeu şi nu am fost niciodată pe deplin sigură că acesta mă ascultă cu adevărat. Toate aceste îndoieli au creat o barieră între mine şi Dumnezeu.

Acum am înţeles că Dumnezeu nu numai că ne aude rugăciunile, dar ne cunoaşte nevoile chiar mai bine decât noi. De aceea, el ne răspunde (prin intermediul îngerilor lui) cu cea mai mare bunăvoinţă la rugăciuni. Am putut constata cu această ocazie cât de fericiţi erau îngerii să ne ajute. Pe de altă parte, am înţeles că Dumnezeu

are o perspectivă pe care noi nu o putem avea niciodată. El ne cunoaşte deopotrivă trecutul etern şi viitorul posibil, aşa că percepe înainte de toate nevoile noastre spirituale. În marea lui iubire, el ne răspunde la rugăciuni, dar din perspectiva omniscienţei sale divine. Altfel spus, el răspunde perfect la toate rugăciunile. Am înţeles de asemenea că nu trebuie să repet niciodată la infinit aceeaşi rugăciune, ca şi cum Dumnezeu nu m-ar fi înţeles din prima clipă. Rugăciunea trebuie să se bazeze întotdeauna pe credinţă şi pe răbdare. Dumnezeu ne-a dăruit liberul arbitru, dar noi îi putem permite să intervină în viaţa noastră, invitându-l direct.

Un alt aspect important pe care l-am înţeles cu această ocazie a fost importanţa recunoştinţei faţă de Dumnezeu pentru darurile primite. Recunoştinţa este o virtute divină. De aceea, noi trebuie să cerem cu umilinţă şi să primim cu recunoştinţă. Cu cât îi mulţumim mai mult lui Dumnezeu pentru binecuvântările ne care ni le oferă, cu atât mai multe astfel de binecuvântări putem primi pe viitor. Dorinţa lui de a ne oferi astfel de binecuvântări este infinită. Tot ce trebuie să facem noi este să ne deschidem minţile şi inimile pentru a le primi. În acest fel, noi ne putem convinge de existenţa lui şi putem deveni la fel ca şi îngerii săi, ajutându-i pe semenii noştri aflaţi în nevoie. Atâta timp cât ne vom ruga şi vom face servicii, lumina noastră va străluci din ce în ce mai puternic. Serviciul este uleiul care umple lampa noastră, alături de iubire şi de compasiune.

Consiliul înţelepţilor

M-am trezit din nou în grădină, alături de însoţitoarele mele, iar viziunea asupra Pământului a dispărut. Cele două spirite m-au condus către o clădire mare. Când am intrat, am rămas impresionată de frumuseţea ieşită din comun a interiorului ei. În această lume toate clădirile sunt perfecte. Toate unghiurile şi detaliile lor completează în mod armonios ansamblul, creând o senzaţie de perfecţiune. Practic, tot ce există în această lume reprezintă o operă de artă.

Am fost condusă într-o cameră de un mare rafinament. Când am intrat, am văzut un grup de bărbaţi aşezaţi în jurul unei mese ovale. Am rămas în picioare în faţa lor. M-a izbit imediat faptul că la masă erau aşezaţi numai bărbaţi, nicio femeie.

Fiind o liber cugetătoare pe Pământ, eram foarte sensibilă la rolul femeilor în lume. Eram preocupată de drepturile acestora, care trebuiau să fie egale cu ale bărbaţilor, şi aveam opinii foarte puternice referitoare la capacitatea acestora de a concura cu bărbaţii în toate domeniile şi în toate împrejurările, de pe picior de egalitate. De aceea, în mod normal aş fi avut o reacţie nefavorabilă văzând acest consiliu alcătuit numai din bărbaţi şi din care femeile lipseau cu desăvârşire. Din fericire, în această lume am învăţat că bărbaţii şi femeile îndeplinesc roluri diferite şi complementare. Am înţeles acest lucru mai devreme, în timp ce contemplam crearea Pământului. Mi s-a arătat atunci că Adam şi Eva

au fost creaţi în mod diferit. De pildă, Adam era mai satisfăcut de şederea sa in Grădina Paradisului, în timp ce Eva era mai agitată. Ea îşi dorea cu disperare să devină mamă şi era dispusă să rişte chiar şi moartea pentru a-şi îndeplini această dorinţă. Eva nu a „căzut" pradă tentaţiei, ci a luat mai degrabă o decizie conştientă de a crea condiţiile necesare pentru progresul ei spiritual. De aceea, ea l-a convins pe Adam să guste din fructul interzis. În acest fel, cei doi au creat condiţiile necesare pentru a avea copii, dar preţul plătit a fost moartea în planul fizic.

Am văzut atunci Spiritul lui Dumnezeu planând deasupra Evei, şi am înţeles că rolul femeilor este unic în creaţie. Structura emoţională a acestora le permite să reacţioneze mai uşor în faţa iubirii, fapt care îi permite Spiritului lui Dumnezeu să le penetreze mai uşor fiinţa. În plus, rolul lor de mame le oferă o relaţie cu totul specială cu Dumnezeu, întrucât le permite să creeze, la fel ca şi acesta.

Am înţeles de asemenea pericolele cu care se confruntă femeile din cauza lui Satan. Acesta continuă să folosească şi astăzi acelaşi mecanism al tentaţiei pe care l-a folosit în Grădina Paradisului. El încearcă astfel să distrugă familii întregi, şi implicit umanitatea în ansamblul ei, prin tentarea femeilor. Acest adevăr m-a neliniştit, dar am înţeles că este autentic. Planul lui Satan este evident: el le atacă pe femei profitând de agitaţia lor înnăscută şi de intensitatea emoţiilor lor – aceleaşi emoţii care au făcut-o pe Eva să acţioneze, deşi Adam era perfect satisfăcut de

situaţia lui. Satan are tendinţa să atace relaţia dintre soţ şi soţie, determinându-i să se îndepărteze unul de celălalt şi folosindu-se de atracţia sexului şi a lăcomiei pentru a încerca să le distrugă căminul. Toţi copiii sunt afectaţi de distrugerea căsniciei dintre părinţii lor. De aceea, femeile ajung să poarte povara fricii şi poate a vinovăţiei: a fricii de viitor şi a vinovăţiei pentru destrămarea familiei lor. Satan se foloseşte de aceste două instrumente pentru a încerca să le distrugă pe femei, şi implicit rolul acestora pe Pământ. Mi s-a mai spus că dacă Satan ar reuşi să pună mâna pe femei, bărbaţii le-ar urma cu uşurinţă pe acestea. De aceea, am căpătat o altă perspectivă asupra diferenţei dintre bărbaţi şi femei, şi am înţeles frumuseţea rolurilor jucate de fiecare din aceştia.

De aceea, nu am avut nicio reacţie când m-am trezit în faţa consiliului alcătuit în întregime numai din bărbaţi. Am acceptat imediat faptul că aceştia îşi jucau propriile roluri, în timp ce eu mi-l jucam pe al meu. De altfel, din bărbaţi emana o mare iubire faţă de mine, aşa că m-am simţit complet împăcată. Ei s-au consultat o vreme între ei, după care unul mi s-a adresat. Mi-a spus că am murit prematur şi că trebuie să mă întorc pe Pământ. Am înţeles că era *important* să mă întorc şi că aveam o misiune de îndeplinit, dar am simţit totuşi în inima mea o mare opoziţie. Aceasta era casa mea, aşa că m-am gândit că nimic din ceea ce mi-ar fi putut spune nu m-ar fi convins vreodată să o părăsesc. Bărbaţii s-au consultat din nou şi m-au întrebat dacă doresc să îmi revăd viaţa. Întrebarea

era de fapt un fel de poruncă. Am ezitat, căci niciun spirit nu şi-ar dori vreodată sa îşi revadă trecutul muritor în acest loc al iubirii şi al purităţii absolute. Bărbaţii mi-au spus că era important să îmi revăd viaţa. De aceea, am sfârşit prin a accepta. Lângă mine a apărut o lumină şi eu am simţit iubirea Mântuitorului, care mă însoţea şi cu această ocazie.

Am făcut un pas către stânga, ca să văd filmul vieţii mele. Acesta mi-a apărut chiar în locul în care am stat iniţial. Întreaga mea viaţă mi-a apărut în faţă sub forma unor holograme perfect definite, care se derulau în faţa ochilor mei cu o viteză incredibilă. Am rămas uimită să constat că pot înţelege o cantitate atât de mare de informaţii, primite cu o viteză la fel de mare. Înţelegerea mea era mult mai cuprinzătoare decât îmi aminteam revăzând diferite incidente din viaţa mea. Îmi puteam experimenta din nou emoţiile pe care le-am simţit la vremea respectivă, dar şi emoţiile celor din jurul meu. Le puteam experimenta gândurile şi sentimentele legate de mine. Astfel, multe incidente mi-au devenit clare într-o manieră cu totul nouă, pe care nu aş fi bănuit-o anterior. „O, da, mi-am repetat de câteva ori in sinea mea, acum înţeleg. Cine s-ar fi gândit?… Desigur, acum totul capătă sens!” Ori de câte ori am simţit dezamăgirea celor din jurul meu, inima mea s-a strâns de durere, umplându-se de vinovăţie. Am înţeles limpede întreaga durere pe care le-am cauzat-o celor din jur, pe care am simţit-o integral. De aceea, am început să tremur. Mi-am dat seama câtă suferinţă le-a provocat celorlalţi

temperamentul meu aprins şi am suferit la rândul meu pentru ei. Mi-am conştientizat propriul egoism, şi inima mea a început să plângă. Cum am putu fi atât de neglijentă?

Atunci, în mijlocul acestei dureri, am simţit iubirea pe care mi-o adresau membrii consiliului. Aceştia îmi priveau viaţa cu înţelegere şi cu compasiune. Ei ţineau cont de toţi factorii implicaţi, de educaţia pe care am primit-o în copilărie, de durerea pe care mi-au inoculat-o alte persoane, de oportunităţile pe care le-am acceptat sau pe care le-am ratat. Am înţeles atunci că niciunul din membrii consiliului *nu mă judecă.* Eu eram singura care mă judecam. Iubirea şi compasiunea înţelepţilor erau necondiţionate. Respectul lor pentru mine era absolut. Le-am fost cu deosebire recunoscătoare pentru această iubire în timpul următoarei faze a revederii vieţii mele.

Mi s-a arătat cu această ocazie „efectul dominoului", după cum îl numeau ei. Am văzut astfel cum greşelile mele faţă de alţi oameni i-au făcut pe aceştia nu doar să sufere pe moment, dar şi să repete aceleaşi greşeli faţă de terţe persoane. Lanţul a continuat apoi mai departe, la fel ca piesele unui domino care cad una după alta, până când efectul s-a întors asupra mea, cea care l-am iniţiat. Am constatat cu această ocazie că am ofensat mult mai mulţi oameni decât mi-aş fi imaginat vreodată. De aceea, durerea mea interioară a devenit insuportabilă.

Mântuitorul s-a apropiat de mine, plin de înţelegere şi de iubire. Spiritul lui mi-a dat putere, după care mi-a spus că mă judec prea aspru: „Eşti

prea dură cu tine însăţi”. Mi-a arătat apoi cealaltă faţă a principiului dominoului: toate faptele mele de bunătate, care s-au întors şi ele la mine după ce au parcurs acelaşi cerc al dominoului, trecând de la o persoană la alta. Prietenii mei, faţă de care am dat dovadă de bunătate, au simţit nevoia să dea la rândul lor dovadă de aceeaşi bunătate faţă de alte persoane, şi povestea s-a repetat. Un simplu act de caritate din partea mea a contribuit la amplificarea bunăstării şi fericirii mult mai multor persoane decât mi-aş fi imaginat vreodată. Un gând a început să se repete obsesiv în mintea mea: „Iubirea este singurul lucru care contează cu adevărat. Iubirea înseamnă *bucurie!*” Mi-am amintit cu această ocazie versetul biblic care spune: „Eu am venit pentru ca ei să aibă parte de viaţă şi să aibă parte de ea din abundenţă” (Ioan 10:10), iar sufletul meu s-a umplut de o bucurie indescriptibilă.

Totul părea atât de simplu. *Dacă suntem buni, avem parte de bucurie.* „De ce nu am ştiut aceste lucruri de la bun început?”, m-am întrebat fără să vreau. Iisus sau unul din bărbaţii din consiliu mi-a răspuns, iar răspunsul lui s-a întipărit adânc în sufletul meu, scufundându-se în partea cea mai profundă a acestuia şi schimbându-mi pentru totdeauna viziunea asupra dificultăţilor vieţii: „Tu ai avut la fel de multă nevoie de experienţele negative ca şi de cele pozitive de pe Pământ. Înainte de a putea simţi bucuria, trebuie să experimentezi durerea”.

Dintr-odată, toate experienţele mele s-au integrat într-o viziune nouă. Am înţeles că nu am

făcut greşeli adevărate şi că fiecare experienţă prin care am trecut a fost un instrument care m-a ajutat să mă maturizez din punct de vedere spiritual. Chiar şi experienţele nefericite mi-au permis să obţin o mai mare înţelegere legată de mine însămi, până când am învăţat să le evit. În acest fel, în mine a crescut capacitatea de a-mi ajuta semenii. Am înţeles cu această ocazie cât de multe experienţe pe care le-am trăit au fost orchestrate de îngerii mei păzitori. Unele dintre ele au fost triste, iar altele fericite, dar toate au fost calculate pentru a mă propulsa pe nivele tot mai înalte de cunoaştere şi de înţelegere. Îngerii mei păzitori au rămas alături de mine în timpul încercărilor dificile prin care am trecut, ajutându-mă în toate felurile care le stăteau la dispoziţie. In anumite cazuri am avut foarte mulţi îngeri în jurul meu, în timp ce în altele nu am avut decât câţiva, în funcţie de nevoile mele reale. Revăzându-mi viaţa, mi-am dat seama că am repetat de multe ori aceleaşi greşeli, până când mi-am învăţat în sfârşit lecţia. Pe de altă parte am constatat că cu cât învăţam mai multe lucruri, cu atât mai multe uşi se deschideau în faţa mea. Multe din realizările despre care am crezut până atunci ca mi-au aparţinut în exclusivitate s-au datorat în realitate ajutorului divin pe care l-am primit.

Astfel, experienţa revederii vieţii mele de până atunci s-a transformat dintr-o experienţă negativă într-una pozitivă. Perspectiva mea asupra ei s-a schimbat şi am început să îmi văd păcatele şi slăbiciunile într-o lumină multidimensională. Chiar dacă mi-au provocat multă durere (mie şi

altora), ele au fost instrumente care m-au ajutat să învăţ, să îmi corectez modul de a gândi şi comportamentul. Am înţeles cu această ocazie că păcatele iertate sunt literalmente şterse din aura noastră. Peste ele se suprapune noua noastră înţelegere, noua noastră direcţie în viaţă, care ne determină să renunţăm în mod natural la păcat. Păcatul este şters, dar învăţătura primită rămâne. În acest fel, propriile mele păcate m-au ajutat să cresc şi mi-au amplificat capacitatea de a-mi ajuta semenii.

Această cunoaştere amplificată mi-a oferit perspectiva de care aveam nevoie pentru a mă ierta definitiv pe mine însămi. Am înţeles cu această ocazie că orice iertare începe cu iertarea de sine. Cine nu se poate ierta pe el însuşi nu îi poate ierta cu adevărat nici pe ceilalţi, iar iertarea celorlalţi este foarte importantă. Noi primim întotdeauna ceea ce oferim. Dacă dorim să fim iertaţi de cei faţă de care am greşit, trebuie să învăţăm mai întâi să iertăm la rândul nostru. Am constatat de asemenea că, de cele mai multe ori, comportamentul persoanelor pe care nu le puteam suporta (şi nici ierta) era un comportament pe care îl practicam eu însămi, sau de care mă temeam. Exemplul celorlalţi nu făcea decât să îmi ilustreze propriile mele slăbiciuni, sau cele pe care le-aş fi putut avea şi de care mă temeam.

Am înţeles o dată în plus cat de toxic este ataşamentul faţă de bunurile lumeşti. Singura creştere reală este cea spirituală, iar posesiunile lumeşti şi dorinţele necontrolate fac decât să schilodească spiritul. Ele devin nişte idoli în faţa

cărora ne închinăm şi care ne înlănţuie de trupul nostru. Din cauza lor, noi nu mai putem experimenta bucuria şi creşterea reală care ne stau la dispoziţie şi pentru care ne-a creat Dumnezeu.

Mi s-a spus din nou, de data aceasta nu în cuvinte, ci direct la nivelul înţelegerii, că lucrul cel mai important în viaţă este să îi iubesc pe ceilalţi la fel de mult cum mă iubesc pe mine însămi. În acest scop, trebuia să încep însă prin a mă iubi pe mine însămi. Frumuseţea şi lumina lui Christos se aflau în interiorul meu, şi tot ce trebuia să fac era să caut în sine pentru a le descoperi. De îndată ce am înţeles acest lucru, am început să îl practic chiar în acel moment. Am înţeles astfel că eu mi-am reprimat adeseori frumuseţea indescriptibilă a propriului meu suflet. De aceea, trebuia să îl las să strălucească din nou, aşa cum făcea altădată.

Procesul revederii vieţii s-a încheiat, iar bărbaţii din consiliu au rămas liniştiţi, emanând iubirea lor absolută faţă de mine. Mântuitorul se afla şi el acolo, în lumina lui, zâmbindu-mi mulţumit de progresele făcute. Bărbaţii au început din nou să se sfătuiască, după care s-au întors către mine. Unul dintre ei mi-a spus: „Nu ţi-ai îndeplinit misiunea pe Pământ. De aceea, trebuie să te întorci. Noi nu te vom obliga însă să faci acest lucru. Alegerea îţi aparţine”.

Fără nicio ezitare, am răspuns: „Nu, nu mai doresc să mă întorc. Aceasta este casa mea. Aceasta este adevărata mea lume”. Am rămas fermă, ştiind că nimeni şi nimic nu m-ar putea convinge să mă întorc pe Pământ.

Unul dintre înţelepţi mi-a spus atunci, pe un ton la fel de ferm: „Munca ta nu este încheiată. Ar fi mai bine dacă te-ai întoarce”.

Nu aveam de gând să mă întorc. Învăţasem încă din copilărie cum să câştig o ceartă, iar acum aveam de gând să mă folosesc de această capacitate. De aceea, m-am aruncat pe jos şi am început să plâng. *„Nu* mă întorc înapoi, am repetat printre suspine, şi nimeni nu mă poate convinge să fac acest lucru! Rămân aici, în adevărata mea casă! M-am *săturat* de Pământ!”

Iisus a rămas nu departe de mine, în dreapta mea, strălucind in lumina lui puternică. S-a îndreptat către mine şi i-am simţit imediat afecţiunea şi grija, cu care se amesteca însă şi un oarecare amuzament. Era în continuare la fel de încântat de mine, îmi înţelegea stările şi i-am simţit perfect empatia faţă de dorinţa mea de a rămâne. M-am ridicat de jos, iar el s-a adresat consiliului: „Haideţi să-i arătăm în ce consta misiunea ei”. Apoi s-a întors din nou către mine şi mi-a spus: „Îţi vom arăta în ce consta misiunea pe care ţi-ai asumat-o, astfel încât să poţi lua o decizie în deplină cunoştinţă de cauză. După aceea va trebui să te decizi însă. Dacă te vei hotărî să te întorci pe Pământ, această misiune şi o bună parte din tot ce ai aflat în această lume îţi vor fi şterse din memorie”.

Am acceptat împotriva voinţei mele şi am aflat în ce consta misiunea mea pe Pământ.

Am înţeles atunci dincolo de orice îndoială că trebuia să mă întorc pe Pământ. Deşi detestam faptul că trebuia să renunţ temporar la această

lume plină de iubire şi de lumină pentru a mă întoarce într-o lume a tuturor greutăţilor şi incertitudinilor, importanţa misiunii mele m-a determinat să iau decizia cea justă. Înainte însă, i-am pus pe toţi cei de faţă, inclusiv pe Iisus, să îmi promită că în clipa în care îmi voi îndeplini misiunea, mă vor lăsa să mă întorc acasă. Nu doream să petrec nici măcar un minut în plus pe Pământ mai mult decât era necesar. Casa mea era lumea lor. Au fost cu toţii de acord cu condiţiile mele, după care s-a declanşat procesul de întoarcere a mea pe Pământ.

Mântuitorul a venit din nou la mine şi mi-a spus cât de mult se bucură pentru decizia pe care am luat-o. Cu această ocazie, mi-a reamintit că după ce mă voi întoarce pe Pământ, nu îmi voi mai aminti în ce constă misiunea mea. „Când te vei afla din nou în lumea fizică, nu va trebuie să te gândeşti la această misiune. Aceasta îţi va fi revelată la momentul potrivit”.

„O, cât de bine mă cunoaşte!”, mi-am spus în sinea mea. Ştia la fel de bine ca şi mine că dacă mi-aş aminti prematur în ce constă misiunea mea pe Pământ, mi-o voi îndeplini cât de rapid voi putea, pripindu-mă şi dând probabil greş. Lucrurile s-au petrecut exact aşa cum a anticipat Mântuitorul. Detaliile misiunii mele mi-au fost şterse complet din memorie. Nu mai dispun de niciun indiciu, şi în mod paradoxal, nici nu îmi doresc să mă gândesc prea mult la acest lucru.

În ceea ce priveşte promisiunea Domnului de a mă lua înapoi în momentul în care misiunea mea va fi îndeplinită, ultimele lui cuvinte îmi mai

răsună încă în urechi: „Zilele pe Pământ trec repede. Nu vei sta mult timp acolo, după care te vei întoarce aici”.

Despărţirea

Dintr-odată, am fost înconjurată de mii de îngeri. Feţele lor străluceau de bucurie. În mod evident se bucurau de decizia pe care am luat-o, şi mă înconjurau cu iubirea lor, pentru a mă încuraja.

În timp ce îmi simţeam propria inimă topindu-se de iubire faţă de ei, au început să cânte. Nicio muzică pe care am auzit-o vreodată în viaţă, nici chiar cea din grădina cerului, nu se putea compara cu aceasta. Era sublimă, măreaţă, glorioasă, şi îmi era consacrată în totalitate. Pe scurt, era copleşitoare. Îngerii cântau spontan, fără o partitură, descriind prin tonalităţile lor ceea ce simţeau. Vocile lor erau de o puritate absolută şi fiecare notă pe care o cântau era curată şi dulce. Nu-mi mai amintesc cuvintele cântecului lor, dar în esenţă îmi spuneau că va veni vremea când le voi auzi din nou cântecul. Ochii mei s-au umplut de lacrimi. M-am scăldat în această muzică celestă şi în iubirea lor, nevenindu-mi să cred că un suflet atât de insignifiant ca al meu putea fi tema unei adoraţii atât de mari. Am înţeles atunci că niciun suflet nu este insignifiant şi nu a fost vreodată. Spiritul meu a înflorit, plin de smerenie şi de recunoştinţă. Am avut parte atunci de o ultimă viziune asupra Pământului.

Cerurile s-au deschis din nou, iar in faţă mi-a apărut Pământul cu miliardele sale de oameni. I-am văzut pe aceştia luptându-se pentru a-şi câştiga existenţa, făcând greşeli, învăţând să experimenteze bunătatea, descoperind iubirea, plângându-şi morţii, iar deasupra lor i-am văzut plutind pe îngeri. Aceştia îi cunoşteau pe oameni după nume şi îi supravegheau cu atenţie. Se bucurau pentru fiecare faptă bună a lor şi se întristau pentru fiecare greşeală. Se grăbeau să răspundă tuturor cererilor de ajutor, să îi inspire şi să îi protejeze. Am înţeles din nou că noi putem atrage mii de îngeri printr-un simplu apel, rostit însă cu o mare credinţă. Noi suntem *cu toţii* egali în faţa lor, indiferent cât de mari sau de mici părem, cât de talentaţi sau de handicapaţi, cât de sfinţi sau de păcătoşi şi indiferent dacă ocupăm poziţii de conducere sau nu facem decât să îi urmăm pe alţii. Cu toţii suntem consideraţi la fel de importanţi şi toţi primim acelaşi ajutor din partea îngerilor. Iubirea lor nu ne uită niciodată.

Viziunea a dispărut, iar eu i-am privit pentru ultima data pe prietenii mei celeşti: cele două femei care m-au însoţit în călătoria mea prin cer, cei trei îngeri păzitori (călugării) şi multe alte fiinţe spirituale pe care le-am cunoscut şi pe care le-am îndrăgit. Cu toţii erau la fel de nobili, de măreţi şi de glorioşi, deşi eu nu am cunoscut decât un crâmpei din adevărata slavă a sufletelor lor. Am avut privilegiul să cunosc doar o anticameră minusculă a cerului, un mic fragment din căminul lor paradisiac. În cer şi în inimile locuitorilor săi există o cunoaştere care depăşeşte cu mult tot ce

ne-am putea imagina noi. Aici ne aşteaptă tot feluri de planuri, de căi şi de adevăruri, unde fiind la fel de vechi ca şi eternitatea, în timp ce altele urmează să fie concepute chiar de noi. Mi s-a arătat doar un crâmpei din cer, dar voi preţui de-a pururi această amintire. Ştiam că imaginea îngerilor care cântau, umplându-mi inima de iubire, era ultima experienţă glorioasă care îmi era permisă. În timp ce fiinţele angelice continuau să îşi exprime întreaga iubire şi sprijinul lor pentru mine, am început să plâng. Mă întorceam pe Pământ.

Întoarcerea

Nu ne-am spus rămas bun. Pur şi simplu, m-am trezit din nou în salonul meu de spital. Uşa era în continuare pe jumătate deschisă, luminiţa de deasupra chiuvetei era încă aprinsă, iar pe patul de lângă fereastră zăcea corpul meu. L-am privit pentru o clipă de sus şi am fost cuprinsă de repulsie. Părea atât de rece şi de greu. Îmi amintea de o haină tăvălită prin noroi, pe care trebuia să mi-o pun pe mine, deşi abia făcusem un duş reconfortant şi mă simţeam perfect curată. Nu aveam însă de ales, întrucât promisesem să fac acest lucru. Pe de altă parte, trebuia să mă grăbesc. Dacă mai întârziam mult, aveam să îmi pierd definitiv curajul şi aş fi luat-o la fugă. De aceea, m-am grăbit să alunec din nou în interiorul corpului meu. A fost suficient să mă gândesc la acest lucru pentru ca procesul să se deruleze în

mod natural, fără niciun control din partea mea.

Greutatea şi răceala corpului mi s-au părut insuportabile. Am început să tremur din toate încheieturile, ca şi cum prin mine ar fi trecut milioane de volţi de electricitate. Am simţit din nou durerea şi boala corpului meu, şi m-am simţit profund deprimată. După bucuria libertăţii spirituale am redevenit prizoniera cărnii.

În timp ce zăceam înlănţuită din nou în închisoarea corpului fizic, cei trei prieteni ai mei mi-au apărut din nou. Îngerii mei păzitori, dragii mei prieteni dintotdeauna, au venit să mă reconforteze. Mă simţeam atât de slăbită încât nu am reuşit să îi întâmpin aşa cum aş fi vrut. Ei erau ultima mea verigă de legătură cu puritatea şi iubirea cerului pe care tocmai l-am vizitat. Mi-aş fi dorit din inimă să îi întâmpin aşa cum se cuvine şi să le mulţumesc pentru prietenia lor eternă. Mi-aş fi dorit să le pot spune din nou: „Vă iubesc”, dar nu am reuşit decât să îi privesc cu ochii umeziţi de lacrimi şi cu speranţa că vor înţelege.

Din fericire, nu trebuia să vorbesc. Îngerii mei păzitori au înţeles tot ce doream să le spun. Au rămas în tăcere lângă mine, privindu-mă în ochi şi emanând iubire. Mi-au transmis astfel o forţă spirituală care m-a făcut să uit de orice durere. Timp de câteva secunde preţioase ne-am privit în ochi şi am lăsat inimile noastre să comunice. În acele momente, îngerii mi-au transmis un mesaj pe care îl voi preţui întotdeauna, considerându-l un simbol sacru al prieteniei noastre eterne. Cuvintele şi prezenţa lor m-au reconfortat, făcându-mă să uit de durerea

mea. Eram conştientă de faptul că îngerii mei ştiau nu doar ce simt, dar şi ceea ce va urma în viaţa mea, durerea pe care o voi simţi atunci când nu voi mai fi conştientă de iubirea lor, frustrările datorate vieţii pe Pământ şi călătoria dificilă care mă aşteaptă în faţă. Pe de altă parte, erau extrem de mulţumiţi de decizia mea de a mă întoarce pe Pământ. Ştiam că am luat decizia justă. „Până una alta, mi-au spus, odihneşte-te”. Mi-au indus apoi o stare de pace şi de linişte interioară. Am simţit cum aceasta se revarsă asupra mea şi am căzut pradă unui somn profund odihnitor şi vindecător. Am alunecat în starea de somn învăluită de iubirea şi de lumina lor.

Nu ştiu cât de mult a durat acest somn. Când mi-am deschis din nou ochii, era ora 2:00 noaptea. Trecuseră patru ore de la moartea mea. Nu ştiu exact cât timp am petrecut în lumea spiritelor, dar patru ore mi se păreau totuşi prea puţin faţă de toate experienţele prin care am trecut. Nu ştiam dacă medicii au încercat să mă salveze în vreun fel, şi nici măcar dacă exista cineva conştient de faptul că am murit. Mă simţeam odihnită, dar nu puteam scăpa de depresia pe care o simţeam. Am început apoi să îmi retrăiesc experienţa, să revăd filmul celor petrecute în lumea spiritelor, şi nu mi-am putut opri uimirea la gândul că l-am văzut pe Mântuitorul lumii şi că acesta m-a ţinut în braţele sale. Mi-am adus aminte de întreaga cunoaştere pe care am primit-o în jurul prezenţei lui şi m-am simţit instantaneu întărită, ştiind că lumina lui va continua să îmi transmită putere şi să mă reconforteze în momentele mele dificile.

Eram pe punctul de a închide ochii şi de a adormi din nou, când am sesizat o mişcare în dreptul uşii. Am încercat să mă sprijin de cot pentru a vedea mai bine cine este şi am văzut o creatură care şi-a strecurat capul înăuntru. M-am cutremurat de teamă. Apoi a apărut o alta. Înfăţişarea acestor creaturi era grotescă şi absolut hidoasă. În salon au intrat astfel cinci creaturi. Eram paralizată de teamă. Erau nişte fiinţe scunde şi musculoase, pe jumătate oameni pe jumătate animale, cu gheare lungi şi feţe sălbatice, deşi umane. S-au îndreptat către mine mârâind şi şuierând. Erau pline de ura şi am ştiut imediat că aveau intenţia să mă ucidă. Am încercat să ţip, dar eram prea slăbită sau prea paralizată de frică pentru a mă putea mişca. De aceea, am privit neajutorată cum s-au apropiat la circa un metru şi jumătate de pat.

Pe neaşteptate, asupra mea a căzut un fel de clopot protector de lumină. Ca la un semnal, creaturile s-au aruncat asupra mea, recunoscând – se pare – un fel de ameninţare la adresa lor. Clopotul m-a protejat însă, iar creaturile nu au reuşit să treacă de el, oricât de mult ar fi încercat. L-au înconjurat, ba chiar s-au căţărat deasupra lui, încercând să găsească un unghi mai bun de atac, dar nu au găsit nicio portiţă liberă, fapt care le-a umplut de frustrare. De aceea, au început să blesteme, să înjure şi să scuipe. Eram îngrozită la maxim şi mă simţeam prizonieră în patul meu. Creaturile erau extrem de perseverente, iar eu nu ştiam cât de mult timp va rezista clopotul. De fapt, nu ştiam nici ce reprezintă el.

Când situaţia a ajuns să mi se pară insuportabilă, cei trei îngeri păzitori ai mei, călugării, au intrat din nou în salon, iar creaturile au fugit. Îngerii mi-au spus să nu mă tem, întrucât eram protejată. Au adăugat că diavolul era furios din cauza deciziei mele de a mă întoarce pe Pământ şi că i-a trimis pe aceşti demoni puternici pentru a mă distruge. Mi-au explicat de asemenea că haloul protector de lumină va rămâne în jurul meu de-a lungul întregii mele vieţi. Mi-au spus că este posibil ca demonii să încerce din nou să ajungă la mine şi că s-ar putea să-i revăd, dar că domul de lumină mă va proteja întotdeauna. „În plus, au adăugat ei, noi vom fi tot timpul alături de tine, pentru a te ajuta şi pentru a te încuraja”. Câteva momente mai târziu, călugării au dispărut, spre tristeţea mea.

Aceasta a fost ultima vizită pe care am primit-o de la cei trei călugări-îngeri păzitori. Chiar dacă îi numesc cu drag călugării mei, eu ştiu că de fapt sunt trei dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei dintotdeauna. De-abia aştept ziua în care ne vom putea îmbrăţişa din nou, reînnoindu-ne astfel prietenia eternă.

Într-adevăr, demonii au revenit imediat după plecarea îngerilor, dar clopotul de lumină a continuat să mă protejeze. Am pus mâna pe receptor şi l-am sunat pe soţul meu, încercând să-i explic că în camera mea se aflau nişte demoni. Joe a rămas cu convingerea că am halucinaţii, aşa că nu-a dat-o la telefon pe una din fete, iar el s-a urcat în maşină şi s-a grăbit să ajungă la spital. Zece minute mai târziu, a intrat pe uşă. Nu a putut

vedea creaturile din cameră, dar a venit lângă pat şi m-a ţinut de mână, în timp ce eu am încercat să-i explic tot ce s-a întâmplat. În scurt timp, creaturile au devenit frustrate şi au plecat. Din fericire, nu s-au mai întors în noaptea aceea. Uşurată, am început să mă calmez. Am încercat să îi povestesc lui Joe câteva frânturi din experienţa mea. Nu am intrat în foarte multe detalii, dar el şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva important pentru mine, aşa că s-a dovedit plin de iubire şi de înţelegere. Chiar dacă nu mai aveam parte de prezenţa vizibilă a îngerilor, îl aveam alături de mine pe Joe, care mă mângâia şi mă proteja. Chiar dacă iubirea lui nu se compara cu cea a îngerilor sau cu cea a lui Christos, mi s-a părut minunată şi mi-a alinat sufletul. Iubirea noastră, a muritorilor, este imperfectă, dar puterea ei de a vindeca şi de a susţine rămâne totuşi foarte mare.

În timp ce Joe stătea lângă mine, spiritul meu a continuat să călătorească în ambele lumi, ca şi cum întoarcerea mea pe Pământ nu ar fi fost permanentă. Îmi amintesc vag că medicii şi asistentele au lucrat pe trupul meu. Nu ştiam ce îmi fac, dar le simţeam tensiunea şi anxietatea. În tot acest timp am continuat să am acces la lumea spiritelor, văzând foarte multe lucruri minunate. A urmat apoi o altă experienţă impresionantă, pe care nu am trăit-o sub forma unei viziuni, ci a unei vizite.

O fetiţă incredibil de drăgălaşă a intrat în salonul meu. Avea doar doi sau trei anişori şi a fost singurul copil l-am văzut în lumea spiritelor. Din fiinţa ei emana o aureolă de lumină aurie, care

o însoţea oriunde mergea. Părea să fie extrem de atrasă de Joe, iar când medicii şi asistentele au ieşit pentru o clipă din cameră, l-am întrebat dacă o poate vedea. Nu o vedea. Fetiţa avea graţia unei balerine. Aproape că păşea pe vârfurile degetelor şi făcea mici gesturi, ca şi cum ar fi dansat. Spontaneitatea şi fericirea ei erau atât de ieşite din comun încât m-au uimit la culme. Fetiţa s-a îndreptat către Joe şi s-a aşezat pe degetul mare de la piciorul lui. A rămas în echilibru într-un singur picior şi şi-a ridicat piciorul opus în spate, la fel cum ar fi făcut o balerină, după care a încercat să intre în buzunarul de la pantalonii lui. Eram hipnotizată de fermecătorul spectacol. Am întrebat-o ce face. S-a întors către mine şi a râs, zâmbindu-mi şmechereşte şi dându-mi astfel de înţeles că m-a auzit. Nu mi-a răspuns însă nimic. I-am simţit bucuria interioară şi fericirea pură şi exuberantă care emanau din ea. Apoi a dispărut şi nu a mai revenit. Un lucru îmi era însă sigur: nu aveam să o uit niciodată.

În următoarele ore, medicii şi asistentele au intrat de nenumărate ori în salon, verificându-mă. Deşi îmi acordau mult mai multă atenţie decât în noaptea precedentă, nici eu şi nici Joe nu le-am spus nimic despre ceea ce s-a întâmplat. A doua zi dimineaţa, un medic mi-a spus: „Azi-noapte ai trecut prin momente foarte grele. Îmi poţi spune ce s-a întâmplat?” Am preferat să nu îi povestesc experienţa mea spirituală, aşa că m-am limitat să îi spun că am avut coşmaruri. Începeam să descopăr cu nu puteam povesti oricui şi în orice context experienţa prin care am trecut. De fapt,

nici măcar lui Joe nu-mi venea să îi mai spun ceva. Încercarea de a descrie realităţile spirituale nu făcea decât să le dilueze, iar experienţa mi se părea prea sacră pentru a o prezenta deformat. Au trecut astfel câteva săptămâni până când le-am putut spune mai multe lui Joe şi copiilor mei mai mari. Din fericire, aceştia m-au sprijinit imediat, alungându-mi astfel orice teamă de ridicol. Anii care au urmat au fost printre cei mai dificili din viaţa mea, concentrând foarte multe lecţii pe care a trebuit să le învăţ.

Recuperarea

La început, am căzut într-o depresie foarte profundă. Îmi era imposibil să uit scenele de o mare frumuseţe şi pace din lumea spiritelor, şi nu îmi doream nimic altceva decât să mă întorc acolo. Viaţa agitată din jurul meu a început să mă sperie şi m-am rugat din ce în ce mai des să mor. L-am rugat pe Dumnezeu să mă ia din nou acasă, eliberându-mă de această viaţă şi de misiunea mea necunoscută. Am devenit agorafobă, temându-mă să mai ies din casă. Au fost momente în care priveam pe fereastră la cutia poştală, dorindu-mi să am curajul de a ajunge până la ea. Pe scurt, mă scufundam în propria mea fiinţă, murind de o moarte lentă. Deşi Joe şi copiii m-au sprijinit până la capăt, cu o mare devoţiune, simţeam că mă îndepărtez inclusiv de ei.

În cele din urmă, cea care m-a salvat a fost tot iubirea pentru familia mea. La un moment dat, am înţeles că faptul că îmi plângeam singură de milă nu era corect faţă de ceilalţi membri ai

familiei mele. De aceea, *trebuia* să încep din nou să trăiesc, uitând pentru moment de lumea spiritelor şi văzându-mi de viaţa mea pe Pământ. Am început să ies din casă (la început a trebuit *să fac un efort uriaş) şi* m-am implicat treptat în activităţile *copiilor* mei: *cele şcolare, cele* de caritate, grupurile bisericeşti, excursii în natură, vacanţe cu întreaga familie, şi aşa mai departe. Încetul cu încetul, viaţa a început să mi se pară din nou frumoasă. Deşi inima mea nu a uitat niciodată de tot lumea spirituală, iubirea mea faţă de viaţa trăită pe Pământ a înflorit din nou, devenind în final mai puternică decât oricând înainte.

La cinci ani după experienţa morţii mele, am simţit dorinţa de a merge din nou la spital, pentru a afla ce s-a întâmplat cu trupul meu în acea noapte. Până atunci, medicii nu mi-au spus nimic, iar eu nu i-am întrebat niciodată. În intervalul de timp scurs, le-am împărtăşit experienţa mea spirituală câtorva prieteni, şi toţi m-au întrebat acelaşi lucru: „Şi *doctorii ce* au zis? Au ştiut că ai murit?" Eu nu aveam nevoie de confirmarea medicilor pentru a şti că am murit. La urma urmelor, Iisus însuşi mi-a confirmat acest lucru. Prietenii mei păreau însă să aibă această nevoie. De aceea, mi-am fixat o întrevedere cu medicul care mi-a făcut atunci operaţia şi m-am dus să îl văd. Antreul era plin de doamne care doreau să fie consultate de medic, iar asistenta mi-a spus că acesta se afla în întârziere cu consultaţiile. Îmi era ruşine că îi furam din timpul lui preţios, conştientă că aceste femei aveau mult mai multă nevoie de

el. Am continuat totuşi să aştept, iar în cele din urmă am fost condusă în biroul medicului.

Când medicul a intrat, şi-a adus imediat aminte de mine şi m-a întrebat în ce fel mă poate ajuta. I-am reamintit de operaţia din trecut şi mi-a răspuns că şi-o aduce foarte bine aminte. În continuare, i-am spus că doresc să aflu adevărul în legătură cu eventualele complicaţii care s-au petrecut în noaptea de după operaţie. M-a întrebat de ce doresc să ştiu acest lucru, aşa că m-am văzut nevoită să îi relatez o parte din experienţa pe care am trăit-o atunci. Au trecut astfel 45 de minute. Antreul era în continuare plin cu paciente care îl aşteptau pe doctor, dar acesta nu s-a clintit din loc. Am încheiat spunându-i că nu doream în niciun caz să îl dau în judecată. Tot ce doream era să ştiu ce nu a mers bine în noaptea aceea. Fără să scoată un cuvânt, medicul s-a ridicat şi a scos dintr-un dulap un dosar. Când s-a întors către mine, am văzut că avea lacrimi în ochi. Da, mi-a spus el, în acea noapte au existat complicaţii. *Am murit* pentru o vreme, dar au preferat să nu îmi spună acest lucru. Apoi mi-a explicat ce s-a întâmplat: în timpul operaţiei am avut o hemoragie, iar aceasta s-a repetat în timpul nopţii. În momentul morţii, eram singură în salon, întrucât asistentele tocmai îşi schimbau rondul. Nefiind nicio persoană cu mine, nimeni nu a ştiut exact cât timp am fost moartă. Medicul şi asistentele au lucrat mai târziu asupra mea, mi-au făcut o injecţie, mi-au dat mai multe medicamente şi m-au ţinut sub supraveghere în dimineaţa care a urmat. Ascultându-l pe doctor, am rămas cu

convingerea că acesta şi restul personalului medical au făcut tot ce au putut pentru mine.

L-am întrebat atunci pe medic de ce plânge. Mi-a răspuns că erau lacrimi de fericire. A pierdut recent pe cineva drag, iar povestea mea i-a adus multă alinare. Faptul că exista o altă lume în care ajungeau spiritele îi dădea speranţe, pe care le pierduse de mult. A adăugat că a mai avut un pacient cu câţiva ani înainte care a trăit o experienţă similară. Multe dintre detaliile povestite de acesta erau identice cu cele relatate de mine. L-am asigurat din nou că are toate motivele să creadă că dincolo de această viaţă ne aşteaptă o alta, infinit mai glorioasă decât ne putem imagina.

Când am plecat din biroul medicului, m-am simţit eliberată. În sfârşit, detaliile morţii mele fizice nu aveau să mă mai preocupe vreodată. Cât despre ceilalţi oameni le puteam spune fără dubii ceea ce eu am ştiut dintotdeauna: că am murit şi m-am întors la viaţă.

Îngerul meu special

La un an după vizita la medic, respectiv la şase ani după experienţa morţii mele, sora mea, Dorothy, m-a sunat şi mi-a spus o poveste cu totul neobişnuită. Era vorba de o femeie însărcinată, al cărei copil încă nenăscut urma să fie dat spre adopţie. Atât femeia cât şi soţul ei erau alcoolici, iar un copil anterior al cuplului fusese deja adoptat. Din păcate, familia care îl adoptase avea prea mulţi copii şi nu îl putea adopta şi pe cel care urma să se nască. Fiind vorba de un copil nativ indian, ar fi dorit ca acesta să fie adoptat de o familie de părinţi nativ indieni.

Dorothy ştia că am fost deprimată foarte mult timp şi s-a gândit că un nou copil (ar fi fost al optulea pentru mine) m-ar fi ajutat să revin la normal. Mi-a spus că asistenţa socială avea nevoie de cineva care să aibă grijă de copil pentru circa două luni. Am discutat chestiunea cu Joe şi cu familia mea, şi deşi abia mă înscrisesem la colegiul local pentru a-mi lua diploma de absolvire, m-am trezit că mă gândesc tot mai des la posibilitatea adopţiei. Propria mea fiică, Cheryl, aştepta un copil şi mi-a spus că va veni să mă ajute să am grijă de bebeluş.

Joe mi-a spus că nu îl deranja deloc să aibă un copil mic în casă (cel mai mic copil al nostru avea deja 12 ani). De *aceea, am sfârşit prin a spune da, iar când asistenta socială ne-a adus fetiţa, aveam deja totul pregătit pentru ea. Am scos din nou vechiul pătuţ al copiilor noştri, pe care l-am păstrat pentru nepoţi, precum şi o sumedenie de*

articole care le-au aparţinut copiilor noştri. M-am ataşat instantaneu de fetiţă, creându-mi o legătură cu ea pe care nu aveam să o mai pot rupe vreodată. Am continuat să-mi reamintesc că va pleca în curând din casa noastră, dar inima mea refuza să asculte ce îi spunea capul.

Tribunalul *avea dificultăţi* în a-i *găsi fetiţei o familie* adoptivă *înrudită cu cea a familiei sale de sânge. Au trecut* astfel cele două luni. *Fiica mea a* născut un *băieţel şi* am *vizitat-o cât* de des am putut, luând cu mine *şi fetiţa.*

Micuţa era încântătoare şi *îşi* dorea să *fie* îmbrăţişată în permanenţă. Ori de câte ori nu se *simţea bine* sau dorea să *fie* alintată, îşi băga căpşorul în încheietura gâtului meu, astfel încât să îmi poată simţi respiraţia. Acest gest o liniştea complet, chiar dacă toate celelalte metode încercate au dat greş. Întreaga mea familie o adora. Dimineaţa, băieţii noştri în vârstă de 12 şi de 14 ani o scoteau din pătuţ şi o aduceau în sufragerie ca să se joace cu ea.

A început să meargă la zece luni, iar tenul ei închis strălucea de sănătate, la fel ca al oricărui alt copil. Dimineaţa o ungeam cu o loţiune, până când pielea ei devenea la fel de moale ca mătasea, după care îi simţeam mirosul toată ziua. Iubirea mea pentru ea s-a amplificat de-a lungul lunilor care au urmat, iar în curând am uitat complet că nu era fiica mea.

Când fetiţa a împlinit zece luni şi jumătate, asistenta socială a venit şi mi-a spus că i-au găsit nişte rude dornice să o adopte, într-un alt stat din America. Părinţii adoptivi urmau să ajungă în

câteva zile pentru a o lua. Am rămas împietrită. Joe şi cu mine am semnat mai demult o declaraţie prin care ne luam angajamentul că nu vom încerca să o adoptăm, iar acum mă simţeam disperată. Am ştiut tot timpul că fetiţa nu putea fi a noastră, dar acum simţeam cea mai cruntă agonie maternă: eram pe punctul de a-mi pierde copilul.

I-am împachetat hăinuţele, fără să îmi dau seama ce fac. Oamenii îmi vorbeau, dar eu nu îi auzeam. Prin minte îmi treceau întrebări la care nu găseam răspuns. Nu aş fi crezut niciodată că m-aş fi putut ataşa atât de tare din punct de vedere emoţional de cineva. Cum s-a întâmplat aşa ceva? Unde era puterea mea de detaşare?

Când noii părinţi ai fetiţei au ajuns, am adus-o la maşina lor. La început, fetiţa a crezut că plecăm undeva, aşa că m-a strâns fericită de mână, spunându-le celorlalţi membri ai familiei „Pa, pa”. Toată lumea era la fel de consternată ca şi mine. Părinţii adoptivi au rămas în maşină fără să spună nimic. Le-am fost recunoscătoare pentru acest lucru. De altfel, niciun cuvânt nu mi-ar fi putut alina durerea. Când noua mamă a fetiţei a luat-o în braţe, inima mea s-a strâns şi mi s-a pus un nod în gât. Mi-aş fi dorit să o iau la fugă şi să nu mă mai opresc niciodată. Picioarele mele refuzau însă să se mişte. Mă simţeam slăbită şi tremuram toată.

Copilul şi-a dat seama că urma să se despartă de mine şi a început să ţipe. Inima mea s-a frânt. Când maşina a demarat, am rămas multă vreme împietrită. Viziunea dragii mele fetiţe care plângea cu braţele întinse către mine îmi ardea

sufletul. În cele din urmă, m-am întors în casă. Imaginea de mai sus a continuat să mă bântuie luni întregi.

Totul în casă îmi reamintea de ea: pianul la care îi plăcea să se aşeze şi să pretindă că era mama, dulapul plin de jucării, pătuţul ei, rămas gol, dar mai presus de toate, liniştea din casă.

După trei luni nu am mai putut suporta, aşa că am început să mă rog Domnului ca fetiţa să se întoarcă la mine. Amintirile legate de ea erau prea puternice, prea proaspete, şi nimic nu mă putea consola. Nimeni nu vorbea în casă despre ea, dar ştiam că toată familia mea suferea. Tuturor ne era dor de fetiţă. Când am înţeles că micuţa nu mai avea să se întoarcă niciodată, am început să mă rog pentru noua ei familie. L-am rugat pe Tatăl ceresc să îi binecuvânteze pe toţi, astfel încât să o facă fericită pe fetiţă. L-am rugat de asemenea să o binecuvânteze pe ea, astfel încât să îşi accepte noul cămin şi să îşi găsească pacea şi bucuria. M-am rugat din toată inima pentru copil şi pentru noua lui familie. Când am simţit în sfârşit că aceasta era ocrotită de Domnul, am adormit.

În acea noapte m-a trezit un *mesager* care stătea în picioare lângă patul meu. Am înţeles imediat că a venit din lumea spiritelor. Mi-a spus că situaţia în care se afla fetiţa mea nu era în regulă şi că aceasta îmi va fi returnată. A adăugat că voi primi un telefon şi că vocea de la capătul firului îmi va spune: „Am veşti bune şi veşti proaste”. Nu am mai putut dormi tot restul nopţii.

În următoarele două săptămâni nu am ieşit din casă.

Ori de câte ori suna telefonul săream ca arsă, aşteptând acel apel special. I-am povestit lui Dorothy despre mesagerul care m-a vizitat, dar nu am avut inima să le povestesc şi celorlalţi membri ai familiei, nici măcar lui Joe. Şi-aşa le pusesem răbdarea la grea încercare. De altfel, chiar şi Dorothy îşi făcea probleme în ceea ce mă privea.

Telefonul a sunat într-o dimineaţă devreme. Vocea de la capătul firului mi-a spus: „Betty, sunt Ellen. Am veşti bune şi veşti proaste”. Am sărit ca arsă din pat şi am urlat:

„Aşteaptă, aşteaptă puţin!” Telefonul mă trezise din somn şi mă temeam să nu visez. M-am dat jos din pat şi m-am uitat în oglindă ca să mă asigur că sunt trează, după care am ridicat din nou receptorul şi i-am spus: „Ok, te ascult”. Inima îmi bătea atât de tare încât îmi puteam simţi pulsul în urechi. Ellen a continuat să vorbească, spunându-mi că fetiţa mea se afla în spital. „Pur şi simplu nu s-a putut adapta la noua ei familie. A plâns tot timpul. Tu ai fost mămica ei timp de zece luni, iar acum continuă să te caute”.

Ellen mi-a explicat că din cauza ţipetelor neîncetate ale fetiţei, părinţii acesteia se enervau. Într-o noapte, când se aflau sub influenţa alcoolului, aceştia au bătut-o şi au aruncat-o pe scări. În final, au dus fetiţa la spital şi au abandonat-o, iar acum aceasta se afla într-o stare critică, zăcând de două săptămâni. Nu răspundea la niciun tratament, iar medicii erau de părere că ar putea să nu-şi mai revină niciodată. În final, Ellen mi-a spus: „Betty, tu eşti ultima noastră

speranţă. Ştiu că îţi cerem foarte mult, dar nu ai putea să o iei din nou la tine pentru o vreme, cel puţin până când se face mai bine?”

Am simţit că leşin. Incapabilă să vorbesc, am apucat doar să-i spun: „Te pot suna înapoi?” Apoi am închis telefonul. Era 7:30 dimineaţa, iar Joe plecase deja la serviciu. Am alergat pe scări şi am strigat la copii. Le-am spus că aveam veşti minunate, dar nu le-am putut comunica în ce constau acestea. Cuvintele mi se opreau în gât şi nu îmi puteau ieşi pe buze. Copiii m-au urmat până la telefon şi m-au privit cum îl sun pe Joe, încercând să îi spun ce s-a întâmplat. Soţul meu mi-a spus că vine imediat acasă. Vocea lui calmă m-a reconfortat. Am început să-mi revin şi mi-am dat seama că nu i-am dat lui Ellen niciun răspuns încă. În starea mea de surescitare, practic i-am trântit telefonul în nas. I-am format numărul, intrând în panică la gândul că aş fi putut-o înţelege greşit. Dacă totul era o greşeală? Ellen mi-a răspuns, iar eu am rugat-o să îmi repete totul de la început. Când a terminat, mi-a spus că tocmai şi-a rezervat un zbor către oraşul în care fusese abandonată fetiţa. I-am spus că doresc să vin cu ea, dar mi-a răspuns că nu se cuvenea şi că trebuia să o aştept acasă. Din fericire, a apucat să-mi spună unde era copilul meu drag, aşa că de îndată ce a închis telefonul am sunat la agenţia de voiaj şi mi-am rezervat un bilet la acelaşi zbor ca şi ea. Apoi am sunat-o din nou şi i-am spus că o însoţesc. Pe un ton ezitant, mi-a spus că o să ne vedem la aeroport. Un alt asistent social urma să ne întâmpine în celălalt oraş, aducând copilul.

Zborul a părut să nu se mai termine, iar de îndată ce am aterizat am alergat către terminal, căutându-mi cu aviditate prin mulţime copilul.

Ştiind că era vorba de un asistent social, nu de o asistentă, m-am uitat tot timpul după un bărbat neînsoţit cu o fetiţă în braţe. Nu l-am putut găsi, aşa că am intrat în panică. Ştiam atât de bine cum arăta fetiţa mea! Atunci de ce nu o puteam găsi? în sfârşit, i-am văzut, dar fetiţa din braţele bărbatului nu semăna deloc cu cea pe care mi-o aminteam eu. Şi totuşi, am ştiut imediat că era ea. „Fetiţa mea!" am urlat din toţi rărunchii, după care am alergat şi i-am smuls-o bărbatului din braţe.

Fetiţa era complet cheală, cu excepţia câtorva fire de păr ici şi colo. Avea ochii umflaţi şi o vânătaie mare la un ochi. M-a recunoscut imediat şi s-a agăţat strâns de mine, ca şi cum nu ar mai fi dorit să îmi dea drumul niciodată. „Ce i-au făcut? Ce i-au făcut?" am strigat agitată. Asistentul social m-a privit uimit. La urma urmelor, eram o femeie străină care i-a smuls copilul din braţe şi se comporta isteric. Ellen a venit şi i-a explicat că totul era în regulă şi că eu eram mama fetiţei.

Joe şi toţi cei şase copii m-au aşteptat la aeroport. Când au văzut micul ghemotoc din braţele mele, ochii lor s-au mărit şi s-au umplut de lacrimi. Fetiţa i-a recunoscut imediat şi a acceptat să fie luată în braţe de fiecare dintre ei, dar nu pentru foarte mult timp. Între fiecare două îmbrăţişări, simţea nevoia să revină în braţele mele. Se agăţa de mine ca şi cum întreaga ei viaţă depindea de existenţa mea.

În următoarele două luni nu m-a scăpat nicio clipă din vedere. Ne-am dat cu toţii seama cât de greu i-au fost încercate emoţiile ei atât de fragile. Nu vorbea cu nimeni, refuza să meargă, iar faţa ei era lipsită de orice expresie. Singurele momente în care scotea un sunet erau acelea în care o părăseam, pentru o clipă. Atunci începea să plângă până când mă întorceam la ea. În cele din urmă, am înfăşurat-o într-un prosop de bucătărie şi am legat-o de mine, astfel încât să îmi pot face treaba prin casă. Am petrecut astfel câteva luni, practic nedespărţite. I-am aşezat pătuţul chiar lângă patul meu şi am fost nevoită să mă culc în fiecare seară foarte devreme, întrucât refuza să adoarmă dacă nu mă aflam lângă ea. La început, am fost nevoită să îmi bag mâna printre zăbrelele pătuţului ei şi să o strâng de mânuţă ca să poată adormi. Pe măsură ce au trecut lunile, i-am mutat în fiecare seară pătuţul un pic mai departe, până când a reuşit să adoarmă fără să ne mai ţinem de mâini.

Am angajat un avocat care a început imediat procedura de adopţie. Am dus fetiţa la spital şi am luat declaraţii de la medici, care să ateste abuzurile la care fusese supusă. Am descoperit cu această ocazie că în afara vânătăilor evidente, fetiţa suferise fracturi la un braţ, fusese deshidratată, subnutrită, şi avusese răni urâte în zona scalpului, acolo unde îi fusese smuls părul. Starea ei mentală nu putea fi decât bănuită, dar faptul că se agăţa cu atâta disperare de mine, dovedind o neîncredere totală faţă de toţi ceilalţi, spunea multe. Medicul a indicat în declaraţie că

starea de sănătate a fetiţei depindea de viaţa stabilă de familie pe care o avea alături de noi.

Tribunalul i-a examinat cazul şi a luat în considerare toate dovezile. Decizia nu a întârziat să fie luată: fetiţa ne aparţinea. Joe şi-a propus să îi schimbe numele, dându-i cel mai preţios nume din lume, după părerea lui, şi deşi eu m-am împotrivit, de data aceasta familia a fost mai puternică decât mine. Toată lumea era conştientă de similitudinile dintre personalităţile noastre şi de legătura puternică ce se stabilise între noi. De aceea, fetiţa a fost rebotezată Betty Jean, după numele meu.

La vârsta de doi ani şi jumătate, micuţa Betty şi-a recăpătat integral sănătatea fizică şi emoţională. A redevenit astfel copilul cel mai adorabil din lume, umplând casa cu prezenţa ei şi neîncetând să ne surprindă cu simţul umorului ei ieşit din comun. Într-o după-amiază, ea a alergat către Joe.

Cu un zâmbet şmecheresc pe faţă, ea s-a aşezat pe degetul mare de la piciorul lui şi şi-a ridicat celălalt picior în spate, păstrându-şi echilibrul cu graţie, la fel ca o balerină, după care şi-a băgat mâna în buzunarul de la pantalonii lui. M-au trecut toţi fiorii, în timp ce amintirile mă năpădeau. Micuţa Betty a început să râdă, iar eu am auzit din nou vocea fetiţei pe care o văzusem cu mulţi ani în urmă şi care ne-a ţinut companie în salonul de spital în care cerul părea să se unească cu pământul. Am avut apoi viziunea unei tinere femei, a unui spirit feminin minunat şi plin de energie care aştepta să se nască pe Pământ. Mi-

am adus aminte că eram legată de acest spirit dintr-o epocă anterioară, fiind întotdeauna captivată de farmecul şi de energia lui. Când amintirile legate de acest înger adorabil m-au năpădit, am început să plâng. Acum ştiam în sfârşit de ce mi s-a arătat atunci imaginea ei de spirit adult gata să se întrupeze pe Pământ. Ştiam că nu se putea întrupa în familia mea, din cauza histerectomiei pe care o făcusem. De aceea, a găsit o altă modalitate de a ajunge la mine. Am înţeles în sfârşit de ce s-a derulat tot acest concurs de împrejurări care m-a silit să o adopt. Eram cele mai apropiate prietene încă de la începutul eternităţilor, şi la fel vom rămâne de-a pururi.

Între timp, copiii mei au crescut, şi cei mai mulţi dintre ei au plecat de acasă. Ei şi-au format propriile lor familii şi şi-au început propriile căi de evoluţie. Joe şi cu mine încercăm şi astăzi să îi ajutăm atât cât putem, îndeosebi în momentele lor dureroase, dar suntem conştienţi că nu putem trăi viaţa în locul lor, şi nici nu ne dorim acest lucru, înţelegem amândoi că ei sunt fiinţe spirituale, la fel ca şi noi, care au venit în această lume pentru a acumula experienţă. De aceea, nu îi putem feri de dureri şi nu le putem planifica anticipat fericirea. Tot ce putem face pentru ei este să le fim aproape, aşa cum ar trebui să fie orice familie. De fapt, tot ce putem face pentru ei este să *îi iubim.*

De pe data de 18 noiembrie 1973 şi până în prezent am mai trăit multe experienţe spirituale, dar nu doresc să le împărtăşesc aici. Şi-aşa, au

trecut 19 ani şi nenumărate îndemnuri ca să pot scrie această carte. Toate la timpul lor! Se pare că acestei cărţi i-a sosit timpul.

De bună seamă, m-am mai întrebat din când în când în ce consta misiunea mea terestră, dar nu am primit niciodată niciun răspuns. Un lucru rămâne însă sigur: lumina şi iubirea lui Iisus Christos nu m-au mai părăsit niciodată. Consider că cu cât voi fi mai deschisă faţă de această lumină şi faţă de această iubire, cu atât mai mari sunt şansele să îndeplinesc ceea ce aşteaptă Mântuitorul de la mine.

Noi trebuie să ne iubim unii pe ceilalţi. Aceasta a fost principala lecţie pe care am învăţat-o în urma experienţei mele spirituale. Trebuie să fim buni, toleranţi, şi să dăm dovadă de generozitate. Nicio altă cale în afara iubirii nu ne poate aduce la fel de multă bucurie. Personal, am văzut răsplata minunată care îi aşteaptă pe cei care merg pe această cale. Detaliile experienţei mele nu sunt importante decât în măsura în care ne ajută să iubim mai mult. Restul sunt simple detalii. Totul depinde de maniera în care înţelegem şi în care urmăm mesajul Mântuitorului, pe care acesta mi l-a exprimat limpede: „Mai presus de orice altceva, iubiţi-vă unii pe ceilalţi”.

Eu una voi continua să încerc.